

Edita:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any IX N.º 462

Setmana del 31 de juliol
al 6 d'agost del 1988

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 90 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"Els ambients propicis a reaccionar negativament davant qualsevol iniciativa jeràrquica, convindria que es formulessin amb sinceritat aquesta pregunta: ¿Es segur que una actitud més filial i respectuosa, menys convençuda de la pròpia seguretat, no contribuiria més a la fe dels germans, i a la conversió dels que s'allunyen, o dubten, o estan lluny?"

Dr. Pere Tena

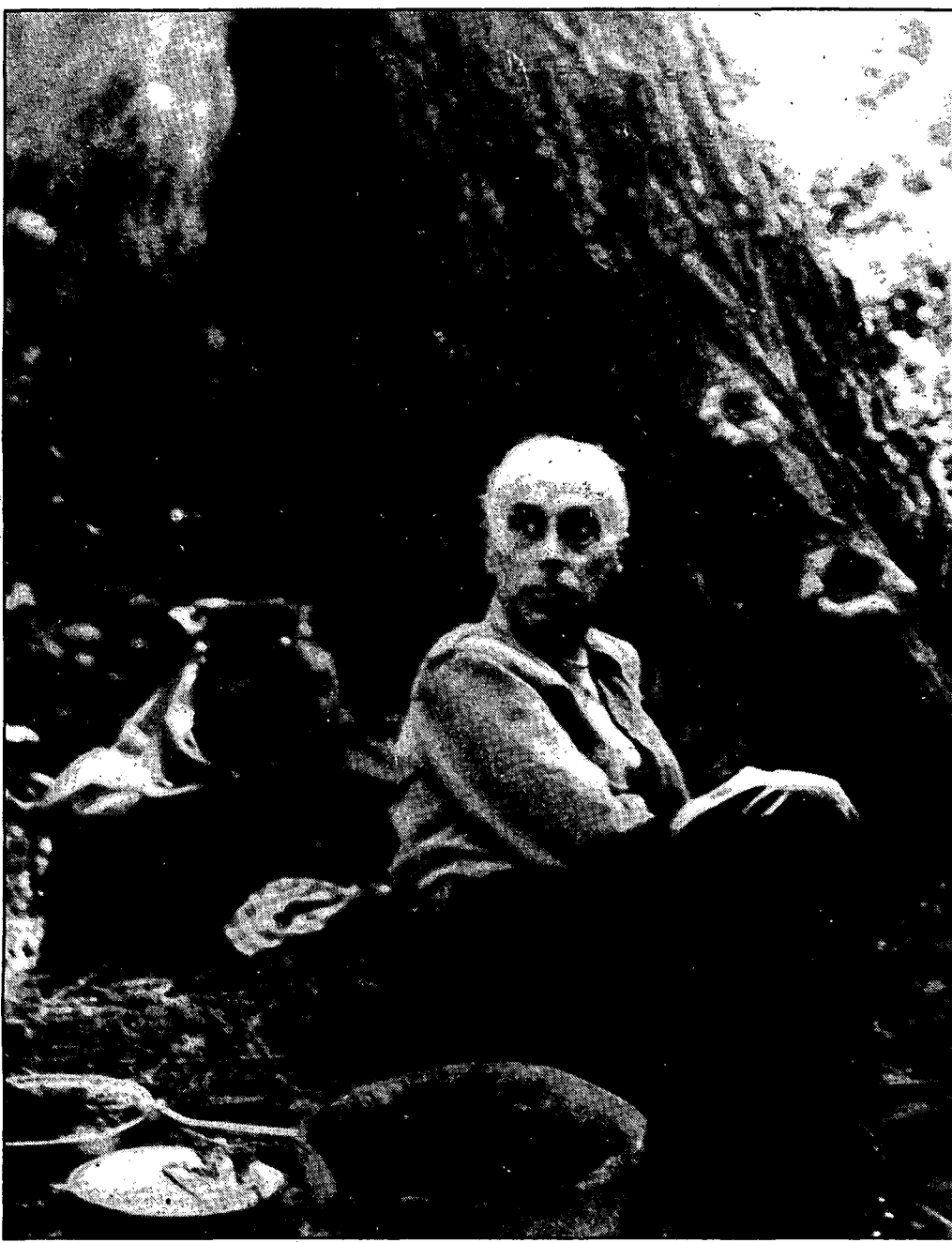
AFINANT

La tasca de l'existència

JOAN E. JARQUE i JUTGLAR

Tatiana Goritcheva conta, en una de les delicioses cartes a una amiga en què descriu la seva conversió del marxisme al cristianisme, que el seu *staretz* (ancià, director espiritual) li va dir un dia: "Conec quatre Tatianes. L'una és la que coneix tothom, l'altra només els amics, la tercera la coneix ella, la quarta és la que Déu coneix. Cal que només hi hagi una Tatiana". ¿Qui pot dir que aquest no sigui també el seu cas? Som un a casa, un altre al treball i encara un altre entre els amics —sobretot entre certs amics— i pretenem ser un altre davant Déu... que és l'únic que sap qui som, potser ben diferents del que creiem ser! Talment com els actors clàssics, ens anem canviant la careta per representar persones distintes... tot estraient la persona pròpia. La tasca més important durant la nostra vida —curta o llarga—, i la més apassionant, l'obra que, si no la fem nosaltres, no la farà ningú i quedarà sempre més per fer, és assolir la pròpia unitat: que el nostre "jo" esdevingui uníson i unívoc. És l'ideal del monjo al qual, ni que sigui des de casa i sense altra regla que l'Evangeli, ha d'aspirar tot cristià. Els monjos i les monges, en el si de l'Església —amb nosaltres—, miren d'excel·lir en aquesta empresa cabdal de l'existència: fer de l'home, desdibuixat i dispers, una persona davant Déu.

Centenari de mossèn Antoni Batlle

En ocasió d'escaure's enguany el centenari del naixement de mossèn Antoni Batlle i Mestre, l'Associació que porta el seu nom, constituïda bàsicament per antics escoltes i guies dels Agrupaments que de més a prop o de més lluny varen rebre el seu mestratge, promou la celebració de diversos actes commemoratius amb el suport d'una colla d'entitats que, així mateix, foren influïdes pels seus ensenyaments i per la seva manera d'entendre el servei a Déu i a Catalunya. Aquestes entitats són:

Associació Blanquerna, Associació Maria Ward, Centre Excursionista de Catalunya, Coral Sant Jordi, Escoltes Catalans, Federació Catalana d'Escoltisme i Guiatge, Fundació Josep Sans, Lliga de la Mare de Déu de Montserrat, Minyons Escoltes/Guies Sant Jordi de Catalunya i la seva Associació d'Antics i Amics.

D'entre els actes celebrats cal esmentar la inauguració de l'Alberg de Joventut de Deltebre que porta el nom de Mossèn Batlle i l'homenatge als qui varen donar acolliment a ell i als seus minyons en la difícil etapa de la represa d'activitats.

Catalunya Cristiana anirà informant regularment de tot el que es prepari i es realitzi en l'espai anomenat "Racó del Centenari".

(Vegí's reportatge sobre mossèn Batlle, a les pàgines centrals)

En el marc de les celebracions del Mil·lenari de Catalunya

Un magne pelegrinatge popular a Roma, pel desembre

BARCELONA.— S'està treballant activament en l'organització d'un magne pelegrinatge a Roma, pels dies del 2 al 6 del proper desembre, en el marc de les celebracions del Mil·lenari de Catalunya. Aquestes celebracions varen ser aprovades per unanimitat per l'anterior Parlament de Catalunya i es va nomenar un Comissari per dirigir-les. Ulteriorment s'ha creat una "Co-

missió Eclesiàstica" per a organitzar i coordinar els actes amb rerafons cristià d'aquestes celebracions. D'aquesta Comissió en són co-presidents el Sr. Joan Rigol i mossèn Josep M. Aragonès. El pelegrinatge a Roma esmentat es col·loca, doncs, en el marc d'aquestes celebracions i s'està organitzant amb estret contacte amb la Comissió Eclesiàstica, i serà presidit per l'Arque-

bisbe de Tarragona i Primat de Catalunya; tots els bisbes de Catalunya, que han estat degudament informats, li han donat la seva benedicció. Una Comissió Central Coordinadora amb representants de tots els bisbats, té cura dels detalls del programa, assistida per la Comissió d'Organització. Ambdues tenen la seva seu en els locals del Centre d'Estudis Pastorals, c/. Rivadeneyra 6,

3a. de Barcelona i s'espera anar constituint Comissions diocesanes a cada bisbat. A mesura que es vagin coneixent més detalls sobre l'organització, el programa i les adhesions, que a hores d'ara ja són nombroses, anirem informant.

J.M.

(Vegí's també, sobre el mateix tema l'Editorial d'aquest número.)

En aquest
número:

ESPECIAL
VILANOVA
I LA GELTRÚ

ACTIVITATS DE "L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA"

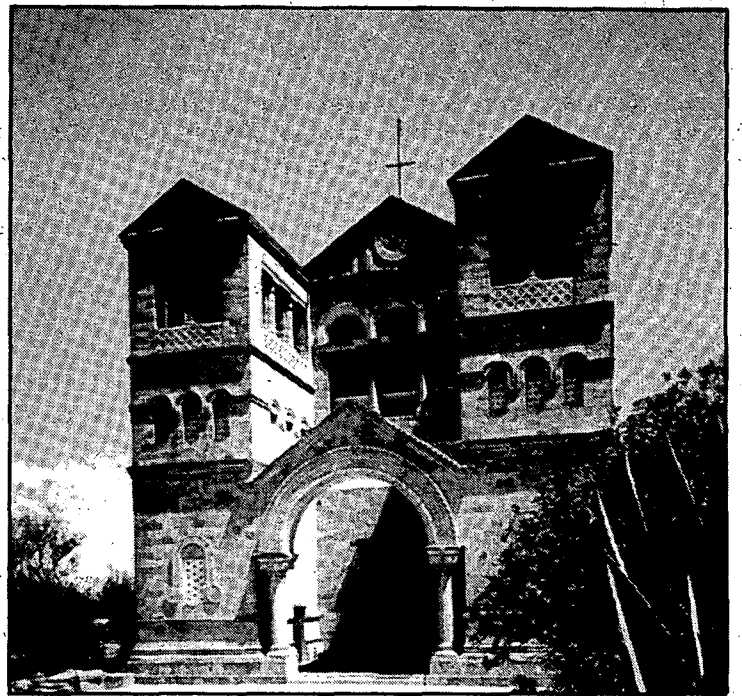
PELEGRINATGE A TERRA SANTA

Del 7 al 16 d'octubre

VISITANT: **GALILEA:** NATZARET, LLAC DE TIBERÍADES, CAFARNAÛM, CESAREA MARÍTIMA, MONT CARMEL...

JUDEA: JERUSALEM, BETLEM, JERICÓ, MAR MORTA...

OBERTA LA INSCRIPCIÓ.

Mont Tabor.

ANY MARIÀ - estiu 1988 -

"MARIA ENTRA DINS EL MISTERI DE CRIST I ENS AJUDA A COMPRENDRE'L I A VIURE'L MILLOR. AQUEST ERA EL PROGRAMA PER AQUEST ANY MARIÀ VOLGUT PEL PAPA JOAN PAU II."

CATALUNYA CRISTIANA hi coopera, també, oferint-vos:

LA PRESÈNCIA DE LA MARE DE DÉU, DONCS, HA DE CONTINUAR PRESIDINT LA CASA, EL TREBALL, L'HABITACIÓ, ETC.

Artisanats des Monastères de Bethléem

BUTLLETA DE COMANDA

Nom i cognoms
Domicili Població DP

Desitja adquirir:

Quantitat

☐ La imatge de la Mare de Déu "Benaurada" Terracotta policromada original de "Petites Soeurs de Bethlem".
Preu: 12.500 Ptes.

☐ L'estampa reproduint la mateixa imatge, amb l'oració de l'Any marià.
Preu 5 Ptes. la unitat / 450 Ptes. el centenar.

☐ El "poster" reproduint també la mateixa imatge. Preu: 100 Ptes.

☐ Imatge de sobretaula 195 Ptes.

☐ Medalla magnètica per al cotxe 850 Ptes.

Marqui amb una creu, si desitja que les hi enviï per reembossament, ☐ taló ☐ o personalment ☐ més despeses de tramesa.

Envieu-les a "AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA" Plaça Urquinaona, 11, 3a. A. 08010 - BARCELONA - TELF.: 301 37 18

"L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA" CONTRIBUEIX ECONÒMICAMENT QUE CADA SETMANA SURTI AL CARRER CATALUNYA CRISTIANA

PER A INFORMACIÓ:
Plaça Urquinaona, 11 - 3a A
08010 BARCELONA - Telf.: 301 37 18

**FES-TE AMIC...
T'esperem!**

COM FER-SE AMIC DE

**Catalunya
Cristiana**

L'INFORMAREM AL
TELÈFON 301 37 18

EDITORIAL

Tots a Roma pel Mil·lenari

Feia temps que se'n parlava. Era com un rumor creixent però que semblava que no s'acabava de concretar — "es diu que hi ha el projecte d'un magne pelegrinatge dels cristians, i d'homes i dones de bona voluntat de tot Catalunya, a Roma amb motiu de les celebracions del mil·lenari de la nostra nació". El nostre setmanari se'n va fer ressò en acceptar una pàgina de publicitat demanant a les parròquies, a les escoles, a les institucions, a tothom en general de reservar ja unes dates, del 2 al 6 del desembre proper. Ara ja és una notícia, i una notícia joiosa. Els nostres bisbes, tots, beneeixen aquest pelegrinatge i, per tant, ens hi conviden, i l'arquebisbe de Tarragona, el nostre primat, en presidirà els actes. Cal, doncs, que hi respongum amb entusiasme; cal que aquell diumenge, el 4 de desembre, omplim amb els nostres cants i amb les nostres pregàries la basílica de Sant Pere del Vaticà al voltant dels nostres bisbes, que celebraran la Missa presidits pel successor de Pere, i que l'aula Pau VI sigui plena a vessar en l'audiència amb el Papa. Tots hi estem convidats; que no hi manqui, doncs, ningú. Els vuit bisbats de Catalunya hi han de ser presents amb representacions nodrides acompanyant els seus bisbes; però és que no hi hauria d'haver cap parròquia sense la seva representació amb el rector al davant; cada escola cristiana, cada associació i cada moviment s'hauria de plantejar, ja des d'ara, el deure de ser-hi també present. L'últim pelegrinatge nombrós de catalans a Roma tingué lloc, fa trenta-vuit anys, el mil nou-cents cinquanta,

amb motiu de la proclamació del dogma de l'Assumpció de Maria al cel. Els organitzadors d'aleshores, malgrat les dificultats de tota mena d'aquells temps, van portar a Roma més de dos mil pelegrins, que van admirar tothom per la bellesa dels seus cants, per l'ordre perfecte dels seus actes — ordre assegurat impecablement pels nostres escoltes "clandestins"! —, per la imatge de la Moreneta que va quedar com a record a Roma... Ara, els organitzadors — alguns d'ells, els mateixos de la proesa d'aleshores — es proposen afegir un zero a aquella xifra. I, si tots ens hi posem, ho aconseguirem.

Quins són els motius peculiars — si és que cal un motiu a un cristià per pelegrinar al sepulcre de Pere — per aquest magne pelegrinatge? Els historiadors ho saben prou bé. Carles Soldevila, en la seva Història de Catalunya, ens diu: "Havent perdut els reis de França l'alt prestigi dels emperadors carolíngis... no restava sinó el poder del sant Pare de Roma... suprem prestigi espiritual, era fermança de protecció i d'ordre, força

material gairebé nul·la, constituïa una seguretat d'independència política per part dels protegits... el cor dels prohoms catalans es va inclinar — en aquell 988 — tot naturalment vers el Pontífex Romà". I així ho recordava el conferenciant Anscari M. Mundó, director de la Biblioteca de Catalunya, amb paraules prou clares davant del Rei el dia de la inauguració solemne de les festes del mil·lenari de Catalunya. Els cristians de Catalunya volem, doncs, donar fe d'aquesta intervenció de la Roma dels Papes en el naixement de la nostra nació. Aquest serà el sentit i el motiu principal de la nostra anada a Roma.

Nosaltres, tanmateix, som un poble que mira endavant. I si sabem que les nostres arrels són cristianes, com ens recordaren tan oportunitat els nostres bisbes en una memorable carta col·lectiva — si fa mil anys que som catalans, en fa dos mil que som cristians! —, volem que també ho sigui la brancada i els fruits d'avui i del demà. Volem anar a Roma per afirmar la nostra fe cristiana i catòlica, i per proclamar la nostra fidelitat a l'actual successor de Pere en els seus deu anys de pontificat. Serà una ocasió, encara, per agrair-li les nombroses canonitzacions i beatificacions de catalans i catalanes, i per demanar-li les properes de Torras i Bages i de Pere Tarrés. Ja veieu si en tenim, de motius, per engrescar-nos i per ser una veritable multitud a Roma aquells dies.

La raó de Lefebvre

Fa poques setmanes, en una reunió organitzada per Juan María Laboa — que és qui dona vida a la càtedra de cristianisme i vida pública a la Universitat de Comillas — i per la Fundació Konrad Adenauer, Alfonso Alvarez Bolado ens recordava les paraules de Hegel sobre la importància que té per a un poble haver d'acatar una llei que se li dicta en una llengua que no entén. Per això — o sigui, al contrari — deia que havia estat principal el 1962 la decisió de començar les tasques conciliars per la litúrgia, en lloc de fer-ho pels greus problemes doctrinals.

Per la mateixa raó, no em sembla irrellevant un fet que tots presenciem aquests dies: les informacions del cisma del bisbe Lefebvre, que insisteixen a subratllar la vellúria de la litúrgia que envolta les seves

cerimònies — per exemple, l'última de la consagració dels bisbes — com si fos aquesta l'única o la principal tradició que afirma defensar, i per la qual s'ha separat de l'obediència de Roma. S'ha aconseguit així que es difongui la idea que un bisbe orgullós i obtús s'ha rebel·lat contra el Papa de Roma, perquè vol que tot el món torni a oir la missa en llatí i perquè el Papa — que a vegades diu la missa en llatí — no li ho deixa. A fi de comptes, entre nosaltres, Lefebvre i Clemente, Econe i el Palmar de Troya són coses semblants.

L'any passat vaig tenir ocasió de conèixer personalment un notable historiador francès, del qual n'havia llegit part de l'obra, i em sorprengué des-

JOSE ANDRES GALLEGÓ

gradablement la seva adscripció a l'església lefebvriana. Dic desagradablement perquè encarnava una associació que jo hauria desitjat que no fos possible: l'associació de la profunditat teològica amb el rebuig clar i franc del magisteri pontifici. En els seus escrits — d'una notable elegància —, no hi havia trobat aquesta faceta. Al contrari, se m'havia descobert com un home metodològicament i temàticament renovador, incisiu, capaç de capgirar alguns capítols principals que es consideraven inconcusos en la història d'Europa, i profund coneixedor del pensament cristià. I cal veure que la

imatge que donen del bisbe Lefebvre els qui l'han tractat no és tampoc la d'un pallasso.

Què hi ha, doncs, rera del cisma que no pugui considerar-se un episodi grotesc, a tot estirar? Germán de Argumosa — que ha posat especial atenció en aquest afer — n'ha subratllat la resposta aquests dies, i cal insistir aquí en la seva importància: l'arrel de la dissidència no és en la litúrgia, sinó en la doctrina. El rebuig frontal de les conclusions del Concili Vaticà II no afecta només — ni sobretot — al ritual, sinó que afecta — entre altres coses — a una de tan important com la llibertat religiosa. En el magisteri de l'Església s'ha insistit durant segles no solament que l'única religió

veritable és la catòlica, sinó que — per això — només la catòlica pot ser subjecte de drets. No hi pot haver drets de l'error, es deia. En aquest raonament s'ha basat, segle rera segle, l'afirmació escatològica que ningú no pot salvar-se fora de l'Església, i la conseqüència — fins i tot política — que la llibertat de cultes i, per tant, de pensament, d'expressió, d'impremta, de càtedra i tota la resta són irreconciliables amb la religió revelada.

"El liberalisme és pecat" fou, precisament per això, el títol d'un best-seller espanyol traduït a diversos idiomes, de finals del segle XIX. En alguns textos de Pius XI es besillum, tanmateix, l'inici de l'abandonament d'aquesta doctrina. El mateix Pius XII (per més que

(Passa a la pàgina següent)

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Joan E. Jarque i Jutglar

Sots-director: Francesc Malgosa i Riera

Edita: Fundació Catalunya Cristiana

Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós

Diseny: Josep Samper i Aledó

Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Edifici de la Parròquia de la M. de D. dels Àngels C/. València, 244, 2on. Tels.: 215/27-39 - 28 05 - 27 84 08007 Barcelona

Impressora: Publiograf, S.A.L. Consell de Cent, 224. Barcelona D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 4.680 Ptes.

Europa: 8.580 Ptes. □ Amèrica: 10.530 Ptes. □ Àsia, Àfrica: 11.280 Ptes. □ Filipines: 11.280 Ptes. □ Àsia: (més oriental) 14.080 Ptes. □

RESPIR

UNA SEQUÈNCIA

És les beceroles de qualsevol mena de pedagogia, entesa ací en el sentit d'ajuda mútua, que per poder ajudar l'altre cal estimar-lo, comprendre'l, perdonar-lo si cal, valorar-lo, exigir-lo. En aquest ordre! ¿No hem tingut mai la trista experiència que algú no se'ns ha obert per deixar-se ajudar perquè no s'ha sentit estimat, comprès, perdonat per endavant, valorat i finalment exigit? És la seqüència divina: Déu ens estima, ens comprèn, ens perdona, ens valora, ens exigeix. Per això la seva exigència és amable, com és suau el seu jou i lleugera la seva càrrega. Però nosaltres, tossuts, inflats, quadrículats, i jo que sé quantes coses més, comencem pel final i exigim. Canonitzem les exigències, les adorem, ens hi aturem, i no passem més enllà, poques vegades arribem a l'expressió de l'estimació. I ens queixem que la gent se'ns aparta, que la gent no es deixa ajudar!

MIQUEL ESTRADÉ

Així com el pa pastat amb bona farina i ben cuit, dona bo d'acompanyar-lo amb tota mena de menjars, el poble català, de sempre, ha aplicat el PARENOSTRE en totes les avinenteses de la vida quotidiana.

Amb un PARENOSTRE es saluda el dia naixent, i se l'acomia, a la nit. S'hi resa als sants, i és manifestació d'alegries en batejos, casaments, aniversaris i actes pietosos diversos.

El PARENOSTRE és el consol, pels cristians, en la tristor i l'angúnia de les malalties, especialment a l'hora de la mort; i per honrar els difunts.

En el PARENOSTRE, entre altres peticions, demanem al bon Déu el nostre pa de cada dia, que perdoni els nostres errors i equivocacions, i que ens guardi de tot mal, singularment aquell que no té remei, quan es traspasa la llinda de la vida.

En el segle passat, el laïcisme francès, desitjós de suprimir costums cristians populars, va divulgar la fórmula agnòstica de "un minut de silenci", per fer memòria dels morts. I la moda també ha progressat a casa nostra, en molts sectors indiferents i ateus, desplaçant el PARENOSTRE.

Donat que vivim en un món pluralista, cal que tots, creients i no creients, siguem respectuosos en

Un parenostre, si us plau!

FRANCESC A. PICAS

la forma de pensar de tothom, i també de manifestar els propis sentiments.

Honar un polític, recent traspasat, en una assemblea municipal o parlamentària, fer memòria pública d'un savi finat, o d'un artista o d'un ciutadà distingit, qualsevol de les dues fórmules mortuòries poden ser vàlides. Depèn del criteri sobre la vida i la mort que tingui la família, els organitzadors de l'homenatge, o la majoria dels assistents.

I el model que s'esculli, cristià o laic, cal que sigui respectat per la minoria, democràticament.

Ja que molt bé poden realitzar-se, al mateix temps: Si ens trobem en una reunió, i se'ns demana públicament, "uns moments de silenci" en memòria d'algué que ha mort, els catòlics podem aprofitar la pausa per resar un "parenostre", en veu baixa. I si es resa col·lectivament un PARENOSTRE per un fi sem-

blant, les persones no creients poden guardar silenci, a peu dret, i amb respecte.

Quan es tracta, però, de recordar un difunt dintre d'una església, llavors, cal adaptar-nos a l'oració o pregària pròpia de l'Església. La fórmula del "silenci laic" seria d'una incongruència inimaginable. Encara que l'homenatge fos adossat a un festival musical o cultural.

Per això em semblà un contrasentit demanar "uns moments de silenci" en memòria de Josep Tarradellas, en un festival musical donat dintre de l'em-pordanesa abadia de Vilabertran.

Les pedres que basteixen les voltes d'aquell majestuós temple, la cultura mil·lenària que representa el PARENOSTRE en el marc de la literatura universal, exigien un respecte a l'oració cristiana per excel·lència: el PARENOSTRE.

Sigui el difunt l'ex-president de la Generalitat i marquès, o simplement un humil pastor o captaire.

L'església, en nom del Déu-Pare, bondados i magnànim, obre els braços a tothom, i li ofereix un PARENOSTRE en recordança.

Hagi mort la persona en olor de santedat, o d'esquena a Déu. O se li pugui aplicar aquella dita: "El difunt quan es féu vell, es va fer sant".

(Ve de la pàgina anterior)

Lefebvre hi posi el punt de la tradició amb la qual caldria enllaçar ja insinua la rellevància dels drets humans, que es repeteix amb més ressonància en alguns paràgrafs de Joan XXIII i arriba a la seva plenitud en la declaració *Dignitatis humanae* del Concili, l'any 1965.

En aquests textos (i aquest és un fet capital), aquella forma d'aproximar-se a la llibertat, com a realitat objectiva, fa pas a una manera subjectiva: l'error no creat a semblança de Déu, la dignitat d'aquest model i la seva finalitat transcendent com a creatura, li creen —al·seu torn— el dret i el deure de ser lliure per acomplir el seu fi. I els ordenaments civils i eclesiàstics no tenen més remei que ajustar-se a tal exigència. Es recordarà la perplexitat

de Franco —i abans la dels bisbes espanyols, que foren pares conciliaris, i després la d'alguns ministres del Govern franquista, que no ho acabaven de creure— davant la necessitat, com a conseqüència d'aquest nou criteri, de desmuntar peça per peça l'edifici legislatiu en què consistia bona part del règim, i no solament en allò estrictament eclesiàstic, sinó en tot allò que afectava els drets de l'home.

No estic segur que en el magisteri pontifici la doctrina sobre la llibertat hagi resolt tots els problemes que suscita aquest canvi de perspectiva. Sí que són obvis la seva eficàcia i el seu bon gust, com a norma de convivència. Per això s'explica justament aquesta altra al·lusió que ha fet Lefebvre contra l'esperit del Concili d'Assís. Perquè la reunió de

La raó de Lefebvre

caps religiosos a la ciutat nadiua de sant Francesc, no fou solament un gest de bona voluntat entre persones que desitjaven la pau dels altres, sinó un acte essencialista, que subratllava amb fets que la condició humana —que és comuna a tots i, per tant, constitueix un factor d'unitat— és més important que les doctrines que ens separen, per més que aquestes doctrines no siguin ni irrelevantes ni relatives, i encara que existeixi una única veritat.

No volguem rebutjar el cisma presentant-lo com a cosa trivial. Caricaturitzar allò que volem destruir, per destruir-ho més bé, només és eficaç a curt termini. Lerroix explica en les

seves memòries com va perdre la fe. Conta que solia ajudar la missa a un parent seu sacerdot. El capellà, per inculcar-li el respecte als vasos sagrats, li havia fet creure que el calze no es podia tocar perquè cremava, i el noi que encara era don Alejandro va respectar els vasos sagrats i va creure, fins que un dia va tocar el fons del calze i va sentir el fred del metall. L'anècdota pot ser vana (no ho crec), però la moralitat val per a les més profundes mentides.

Lefebvre no es posa velles casalles amb forma de guitarra per augmentar les possibilitats laborals dels estudiants de filologia clàssica en aquesta època d'abandonament del llatí, sinó que se separa perquè no accepta un canvi doctrinal que tingué, i té, una enorme transcendència. Un canvi que

certament planteja entre altres problemes el dels límits del dret a la llibertat, però que —intuït com a doctrina certa pels últims Papes— ha de motivar una fugida cap endavant; o sigui, l'estudi d'això que encara és fosc i no l'abandonament a favor del retorn a antigues posicions d'intolerància, que —atenció— no solament han estat antiestètiques, sinó injustes i algun cop nocives.

Quant a l'altra qüestió, la del llatí, a mi, que em diguin la missa. Però no em desplaça de sentir, ans al contrari, la remor de la llengua de Roma, amb la qual abans ens enteníem i a la qual, per haver-la estudiada, devem gairebé tots els batxillers de més de quaranta anys un regular domini de la llengua pròpia i un millor coneixement i més fàcil de les llengües germanes.

(De "YA")

ARA MATEIX

Avui a la Parròquia hem batejat tres nens. En acabar els ritus, he fet, seguint la rúbrica, la profecia de consuetud: "Un altre dia aquests infants s'acostaran a l'altar, participaran de la taula del sacrifici de Crist i, en l'Església, invocaran Déu com a pare..." També —alterant, per realisme, l'ordre del text que encara la situa abans de la Comunió— els he anunciat la Confirmació: "Rebran la plenitud de l'Esperit Sant...". Confesso que ho he dit amb una convicció relativa: serà així, de debò? Una mica abans, a l'homilia, havia fet al·lusió als nens de vuit anys que ens arriben per a la primera Comunió no solament sense saber el Parenostre, sinó ignorant tota idea, per rudimentària que fos, sobre què vol dir pregar... Com és possible que els pares vulguin batejar els seus fills i no els comuniquin una mínima sensibilitat religiosa a mida que van creixent? Incerta profecia, doncs. Ara bé, sigui el que sigui de la plena integració d'aquests infants a la lloança de l'Església, arribin o no arribin a la Confirmació... una cosa sí que és gairebé segura: d'aquí a set o vuit anys, els seus pares vindran a sol·licitar la primera Comunió de tots ells o de la majoria. Serà el moment de reprendre el diàleg iniciat amb ells en ocasió del Baptisme. Serà l'hora de plantejar-se la iniciació cristiana dels seus fills. Fins aquí tot va bé. Però... Però és el cas que, vistes les coses des de la banda dels pares —parlo ara de la majoria no practicant— allò que haurà arribat serà, en realitat, l'edat en què els nens "fan" la Comunió... el moment de pensar en la festa... l'hora de calcular-ne l'organització i la despesa.

Són dos llenguatges, dos punts de partida, dos

Primeres comunions: iniciació cristiana i festa (i 5)

J. CARRERA PLANAS

projectes diferents. Per això és natural i positiu que es produeixi, d'entrada, una certa confrontació.

L'Església no pot, sense trair-se, deixar de reivindicar la prioritat d'una iniciació cristiana que ja va quedar emparaulada en el Baptisme i que la sol·licitud de primera Comunió actualitza. Ha d'interpel·lar els pares sobre el sentit de la festa que projecten i ha de conscienciar-los sobre les seves responsabilitats davant la fe dels seus fills. Quan té lloc un bon treball en aquesta línia s'arriba a l'obtenció de resultats, modestament positius, en tres aspectes: en el desvetllament de nombrosos pares i mares, en l'encaminament dels nens, en la incorporació d'un percentatge d'ells —petit però valuós— a la catequesi continuada i, doncs, a la comunitat. Però l'èxit d'aquest procés depèn de l'autenticitat missionera de les interpellacions eclesials. Per autenticitat missionera entenc que tota la força sigui posada en la transmissió del missatge i no en els gustos —menys encara els capricis— del missatger. El bon deixeble n'ha de tenir prou amb què el Mestre sigui seguit, encara que

això tingui lloc amb formes que no són del seu grat. No pot segrestar —com ara molts s'agraden de dir— l'Evangelí, condicionant-lo a exigències gratuïtes.

Això exigeix, al meu entendre, dels responsables de la pastoral que, en principi, acullin la festa de la primera Comunió. Si fem clarament aquesta opció, ens comprometem no a tolerar-la simplement per impotència de destruir-la, abominant-ne per dins i entrebancant-la per fora, sinó a ser-hi amb senzillesa. És bo de seure amb els publicans. El diàleg també ha de ser sincer i honest quan es manté amb persones que ens semblen d'una altra galàxia... Des d'aquest acolliment, caldrà fer la nostra denúncia profètica de tots els abusos, de totes les inconseqüències, de totes les deformacions. Ara bé, sempre volent convèncer més que no pas vèncer. És més fàcil barrar el pas d'un camí que convèncer la gent que cal passar per un altre lloc. La nostra pastoral té massa prohibicions les quals, per cert, des que el Concili moderà l'autoritarisme de les altures, proliferen, sobretot, a la base. Ja seria bo, suposo, que bisbes i teòlegs dialoguessin més. Però també ho fóra que dialoguessin els capellans i catequistes amb els pares i les mares dels nens de primera Comunió.

Tot això suggereix, evidentment, la necessitat d'una revisió de la normativa o les normatives vigents en els últims anys, no pas per a capgirar-les sinó per a afinar-les, acostar-les a la sensibilitat popular, reconèixer que hem fracassat en algun punt —com el dels vestits— si més no en la manera de tractar-lo, i obrir-nos a una societat que ja no és la dels anys 60-70.

CATALUNYA

Bons resultats dels presos que estudien EGB

Més del 70 per cent dels 1.300 interns que estudien EGB a les presons catalanes van aprovar el curs d'enguany, la qual cosa supera l'índex que es produeix a les escoles, segons han informat els Serveis Penitenciaris de la Generalitat. A BUP i COU, el percentatge d'aprovat és semblant al dels instituts i del nivell universitari inferior.

Els reclusos que estudien obtenen redencions en les seves penes. Els que estudien EGB a la presó disposen de professors, mentre que als altres nivells s'utilitza el mètode d'educació a distància.

A les presons, es van matricular l'últim any 1.500 reclusos: 1.300 a EGB, 50 a BUP, i 50 a carreres universitàries. Les que s'hi estudien són Geografia i Història, Dret i Psicologia.

Els presos estudiants constitueixen el 60 per cent de la població penitenciària catalana. A vegades, es produeix un problema de manca d'espai: La presó Model de Barcelona, la que pateix la més gran superpoblació, té l'índex d'estudiants més baix. Els menjadors són utilitzats com a sales d'estudi quan no es fan servir.

Les millors condicions per a l'estudi es troben a les presons de joves i dones ja que disposen d'aules, sales d'estudi i biblioteques.

El Tribunal Constitucional permet el Pla d'Obres i Serveis

El Tribunal Constitucional va aixecar la suspensió contra la llei del Parlament que estableix els criteris de finançament del Pla Únic d'Obres i Serveis de Catalunya. Aquesta llei havia estat impugnada en part per l'Administració central, i en la seva totalitat, per 54 senadors d'AP. El Consell Executiu havia sol·licitat l'aixecament de la suspensió recordant, en d'altres coses, els perjudicis que l'esmentada suspensió ocasionaria als municipis i comarques catalanes, que són els beneficiaris potencials de la cooperació que s'instrumenta a través del Pla Únic.

El Tribunal Constitucional va acordar aixecar la suspensió per considerar que "un hipotètic manteniment d'aquesta mesura preventiva hauria de provocar, certament, una situació d'inseguretat pertorbadora pel que fa a l'aplicació i l'eficàcia d'altres disposicions legals no suspeses en el seu moment o ni tan sols integrades en el text de la llei 23/1987". És a dir, que el Tribunal Constitucional explica que el recurs d'inconstitucionalitat interposat contra una

lleï no pot propagar-se a d'altres disposicions legals que no han estat impugnades pel mateix recurs. El Constitucional considera que aquesta propagació ha d'evitar-se "en la mesura que sigui possible". I, de fet, ho evita aquesta vegada acordant aixecar la suspensió.

El Memorial Joan XXIII per a Llorenç Vidal

El pedagog mallorquí Llorenç Vidal va rebre el Memorial Joan XXIII 1987, reconeixement que s'atorga anualment a una persona o institució per la seva activitat a favor de la pau. L'acte de lliurament va tenir lloc al Centre Borja, de Sant Cugat del Vallès, en el marc de la Universitat Internacional de la Pau.

ESPANYA

La reprivatització de Rumasa pot haver costat un bilió

El portaveu adjunt d'Aliança Popular, Luis Ramallo, va afirmar que el cost total del procés reprivatitzador de les empreses de Rumasa arriba pràcticament al bilió de pessetes, la qual cosa representa que cada espanyol ha pagat 25.000 pessetes per l'esmentat procés.

Luis Ramallo, en una conferència de premsa, va donar a conèixer l'estudi que el seu grup ha realitzat, un cop conegut l'informe del Tribunal de Comptes sobre la fiscalització de la reprivatització de Rumasa, sobre el cost de l'operació, així com l'informe del Fiscal de l'Estat del Tribunal.

El diputat aliancista va afirmar que l'informe del Fiscal de l'Estat del Tribunal de Comptes qüestiona l'informe fiscalitzador de l'esmentat Tribunal, i va criticar el fet que l'informe del fiscal no ha estat enviat al Congrés, per al seu coneixement, per la Comissió Mixta de Relacions amb el Tribunal de Comptes.

MÓN

La Comunitat europea dona 3.200 milions per les riudes de la tardor passada

El consell de ministres d'Agricultura de la CEE va aprovar a Brussel·les concedir una ajuda de 21 milions d'ecus (3.260 milions de pessetes) a Espanya per paliar les pèrdues causades per les inundacions del novembre del 1987 al País Valencià i Múrcia. L'ajuda aprovada és més alta que la quantitat inicialment proposada per la Comissió Europea, que feia referència a 11,2 milions

d'ecus.

L'aportació comunitària, que haurà de passar ara al vist-i-plau del Parlament Europeu, servirà per cofinançar projectes d'infraestructura agrària, reconstrucció i canals de reg. El ministeri d'Agricultura, que ja ha iniciat aquests projectes, ha fet, segons va declarar Romero, "una inversió de 10.000 milions de pessetes, a més de tenir uns altres 10.000 milions compromesos per a la realització d'obres d'aquest tipus".

L'objectiu d'aquestes ajudes, concedides amb caràcter d'urgència i amb càrrec al Feoga-orientació, és facilitar la reconstitució i la millora de les infraestructures agrícoles, la protecció del terreny contra l'erosió i la reconstitució i la millora de les terres agrícoles i dels edificis situats a les explotacions. Les ajudes queden limitades a dos anys, amb una possibilitat de pròrroga d'un any més.

Amnistia Internacional denuncia tortures a Egipte

L'organització Amnistia Internacional (AI) va fer una crida al govern d'Egipte perquè prengui mesures d'urgència "contra la tortura i els maltractaments als presos polítics". Aquesta organització afirma que la tortura es practica de manera continuada a Egipte des de l'any 1981. Les víctimes acostumen a ser simpatitzants de grups islàmics.

FETS I CRITERIS

El Papa del Concili

El proper dia 6 d'agost farà deu anys que morí Pau VI, a Castelgandolfo. És un fet constatable que la personalitat del papa Pau VI es va aegantant amb els anys.

Fou el Papa del Concili Vaticà II. La Providència l'havia escollit per concloure el Concili i per dirigir-ne l'aplicació concreta a la vida de l'Església amb humilitat i fortaleza, amb prudència i coratge.

Jean Guitton, en un seu discurs a Brescia, ciutat natal de Pau VI, deia: "No vull de cap manera disminuir els mèrits de Joan XXIII, però penso que Joan XXIII va llançar el Concili a l'estratosfera. La gran dificultat del Concili era fer-lo aterrar i, des d'aquest punt de vista, Pau VI fou previst per la Providència per a aquesta tasca eminentment difícil que ell acomplí admirablement" (10 abril 1979).

Crec que és adient remarcar aquesta tasca importantíssima del pontificat de Pau VI quan celebrem la recordança del X aniversari de la seva mort. No hi ha dubte que fou l'obra de tot el seu ministeri apostòlic recordar l'orientació evangèlica del Concili i portar a la pràctica el seu ensenyament.

Va actuar sempre amb delicadesa, amb prudència, amb la seva capacitat de conciliar i reconciliar la feblesa humana i l'exigència de l'amor de Crist. La seva espiritualitat era l'espiritualitat de sant Pau.

El mateix Guitton explica que Pau VI preferia sant Pau, i que ell preferia sant Joan. Un dia, discutint encara aquest tema, Pau VI amb les mans va

fer com un arc d'ogiva i li digué: "Potser, vindrà un dia que Joan i Pau seran conciliats".

Pau VI es va identificar totalment amb el Concili. Ja hi havia participat activament a la primera sessió. Com a Papa fou sempre ben conscient de ser el primer responsable de mantenir l'Església en l'orientació del Concili. Ara, hi ha coses que ens semblen normals i corrents, però fou Pau VI qui va decidir posar-les en pràctica.

No li mancà coratge ni audàcia per instituir el Sínode de Bisbes com a forma concreta de l'exercici de la col·legialitat. La trobada amb Atenàgores a Jerusalem obrí el camí irreversible de l'ecumenisme. Coneixia bé l'ambient de la Cúria i la va internacionalitzar ampliant nomenant bisbes i cardenals de les Esglésies locals.

Joan Pau II, el mateix any de la mort de Pau VI, comentà per què havia escollit el nom de Pau: "El pontificat de Pau VI no testimonia com ell fou profundament conscient, a semblança de sant Pau, de la nova crida de Crist a l'universalisme de l'Església i del cristianisme segons la mesura del nostre temps? ¿No escrutava ell també, amb extraordinària penetració, els signes dels temps d'aquesta difícil època, com ho féu Pau de Tars?"

Qualitats i psicologia ben diferents, les que té Joan Pau II; però, com a successor de Pere, també segueix, amb fidelitat i amb coratge, el Concili Vaticà II.

+ RAMON TORRELLA I CASCANTE,
Arquebisbe de Tarragona i Primat

AVISOS I COMUNICATS

MONESTIR DE SANTA MARIA DE VALLDONZELLA.- FESTES PATRONALS: El dia de l'Assumpció de Maria, l'Eucaristia serà televisada i començarà a dos quarts de deu. Canal 2. A les 7 de la tarda solemnes Vespres de la festivitat del dia. El dia, 20, festa de Sant Bernat, irradiador del Cister, l'Eucaristia solemne serà a dos quarts d'onze i a les 7 de la tarda solemnes Vespres en honor del Sant.

TANDES FEMENINES, D'EXERCICIS ESPIRITUALS CASA BETANIA.- Cornellà de Llobregat, mes d'agost, del 16 al 21. Director: P. Ramon Setó C.M.F. i del 22 al 28, Director: Mossèn Jordi Carrera M.D. Inscripcions: Bonavista 37. Tel. 375 11 02 (Metro línia V. Estació Gavarrà).

SANTUARI DE LOURDES DE LA NOU. ANY MARIA.- XII Aplec amb malalts i minusvàlids de les diòcesis de Vic i Solsona, organitzat per l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes i el Santuari. Diumenge, 31 de juliol del

1988. Programa d'actes: Matí a les 11: Concertació davant del Santuari. Confessions: A les 12: Missa concelebrada i acompanyada pel Cor de l'Hospitalitat de Vic. En acabar, fotografia col·lectiva en record de la diada. Tarda, a les 2: Dinar de Germanor. (Encàrrec de tiquets als responsables de cada poble. Inscripcions abans del 25 de juliol). Places limitades. A les 4: Sobretaula i animació. A les 6: Rosari i Benedicció amb el Santíssim. A les 7: Comiat. Us hi esperem!

Propietari de finca rústica la cedeix per a explotació sense càrrec, zona Castelltersol, apta per a cria de bestiar, conills, etc. Conreu 5 Ha, bosc 40 Ha. Família indispensable viure a la finca, experiència explotació, i carnet de conduir. Escriviu a Catalunya Cristiana. València 244, 2n. 08007-Barcelona. Referència 111.

PERE ROVIRA

Vinyes, Cellers i Destil·leries.

Blanc de Belart • Alta Mar • Vinya d'Irto • Viña Montal • Raquel Rosé • Viña Mater • Dry Soleira • Rancí • Vinum Misae • Mas dels Frares • CALISAY.

Tel. (93) 337 18 12

Joan Pau II va iniciar les vacances el dia 12 de juliol per acabar-les a l'alta muntanya el 22 del mateix mes. Per a aquesta pausa estival, ha escollit la mateixa regió muntanyosa de l'any passat. Una sortida a la muntanya per practicar-hi un dels esports que més li plau, l'escalada i el passeig. Va arribar a Lorenzano di Cadore amb helicòpter, procedent de l'aeroport de Treviso, on poca estona abans havia aterrat l'avió que el transportava des de l'aeroport romà de Ciampino.

Acompanyat d'un grup molt reduït de persones, el Sant Pare va emprendre el mateix dia 12 un itinerari, mantingut en secret per raons de seguretat. El dinar del dia era a les motxilles que duïen els insòlits muntanyencs.

Els habitants de la regió estaven satisfets: tots els dies de l'estada del Papa per aquests paratges, el cim del mont Tudaio —dos mil metres d'altitud— es va il·luminar amb les paraules "Pax".

Una Eucaristia a 3.195 metres d'altitud

El dissabte, 16, Joan Pau II va anar a Adamello, als contraforts alpins, i va fer una davallada esquiant. Després va celebrar la santa Missa a 3.195 metres d'altitud, voltat de majestuoses muntanyes nevades, i davant de tres mil soldats en servei o jubilats, en record dels caiguts en les duríssimes topades bèl·liques que hi hagué durant la primera guerra mundial.

La cerimònia es va celebrar a Lobbia Alta, on ha estat erigit un altar. El Papa concelebrà amb dos bisbes i amb diverses desenes de sacerdots castrenses. Alguns duïen ulleres especials per protegir-se dels raigs del sol a la neu. La temperatura era de zero graus.

L'homilia del Papa ha insistit a recordar el setantè aniversari del final de la primera guerra mundial en un lloc on soldats del regne d'I-

Als Alps de les Dolomites

El Papa esquia, passeja, llegeix i resa

"Ha estat un any complex, molt feixuc, ple de compromisos; les cames no són pas les mateixes d'abans, però crec que encara poden servir", va dir el Papa el primer dia de les seves vacances després d'una llarga caminada pels boscos i les muntanyes que envolten el seu "refugi" a Lorenzano di Cadore, a la regió de Belluno, a les Dolomites.

tàlia i de l'imperi austro-hongarès s'enfrontaren en duríssims combats. "Aquest paisatge, ara tan serè i elevador, fou escenari de terribles batalles. Pensant en els amargs episodis bèl·lics succeïts en aquests llocs i en les innombrables víctimes condemnades a morir a les vessants d'aquestes muntanyes, sacades per l'odi i la vio-

lència, se sent una gran angoixa per la sort d'aquells homes, ostats de cruels avatars de la història."

"Desitgem —va afegir el Papa— no sols la pau que fa callar les armes, encara que aquesta sigui ja un gran bé, sinó que desitgem també la pau interior dels ànims, que és fruit de la recta conscièn-

cia, del sentit de la justícia i de la caritat." Davant la contemplació de la solemne cadena muntanyenca, Karol Wojtyła va exclamar: "Aquí, entre els espais infinits i en el silenci dels cims, s'hi nota el sentit d'allò que és infinit. En aquest escenari majestuós i impressionant, l'home se sent petit i fràgil i nota amb més facilitat la

magnificència i l'omnipotència de Déu, creador de l'univers i redemptor del gènere humà."

Acabada la missa, el Papa va acceptar de bon grat la invitació dels alpins a compartir un àpat frugal.

Acampada amb els joves

El diumenge 17 de juliol, Joan Pau II va celebrar una trobada amb els fidels de les diòcesis de Belluno-Feltre, terra natal del seu antecessor, Joan Pau I. Va inaugurar un centre d'espiritualitat erigit a la seva memòria i li van ser presentats els tres primers volums de les obres completes d'Albino Luciani, el Papa del "somriure". Després hi va haver una acampada amb centenars de joves muntanyencs, els quals van aplaudir amb entusiasme el Sant Pare. Va visitar també el santuari de la Mare de Déu de Pietralba, a mil tres-cents metres d'altura, on va celebrar l'eucaristia dominical. A la tarda es va traslladar amb helicòpter al cementiri de Tesero, on va retre homenatge a les tres-centes víctimes de la catàstrofe que l'any 1985 va assolir la vall de Stava.

Resar, llegir i contemplar

El Papa, fins el 23 de juliol, va romandre a Lorenzano di Cadore. Residia en una casa de muntanya que posseeix la diòcesi de Belluno. Va dedicar el temps de lleure a recórrer les muntanyes dels centorns, contemplant-ne la bellesa; resava en algun paratge solitari o a la vora d'una font, i llegia. A més de passejar, el Papa dedica molt de temps a la lectura de llibres que li interessen —filosofia, estudis teològics, història— i a la preparació d'algun document d'una certa importància. Diuen que l'encíclica "Sollicitudo rei socialis", la va madurar les vacances passades.

El dissabte 23, tornava a Roma després d'uns dies passats a l'alta muntanya.

Ordenació de dones i divorci, a discussió en la Conferència de Lambeth

Augmenta la divisió a l'Església anglicana

L'arquebisbe de Canterbury, doctor Robert Runcie, primat de l'Església d'Anglaterra, ha presidit l'acte d'obertura de l'assemblea mundial dels bisbes anglicans —la Conferència de Lambeth— que durant les pròximes tres setmanes tractarà d'unificar criteris dins la disparitat d'esperit amb què compta l'anglicanisme als cinc continents. Amb aquesta finalitat es troben reunits al campus universitari de Kent 524 bisbes anglicans de 160 països.

L'ordenació de dones sacerdots i la funció de la família en la societat seran els principals temes de discussió. Entorn d'aquests punts, hi ha importants diferències de criteri entre els reunits.

Mentre els països desenvolupats plantegen l'ordenació de do-

nes per al sacerdoci (Anglaterra) i per a l'episcopat (Estats Units), en alguns països del Tercer Món els problemes són uns altres.

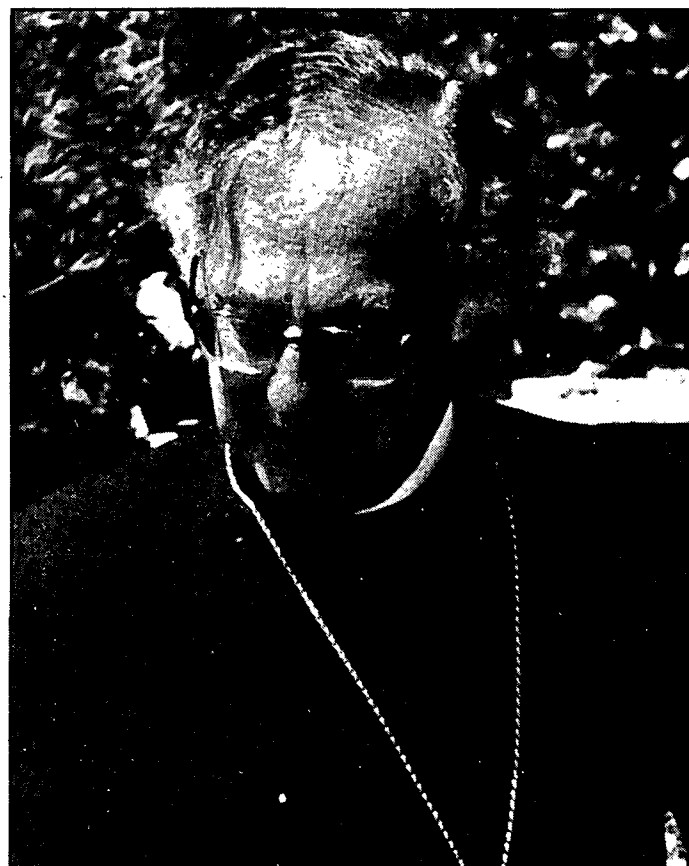
Això també passa amb el tema de la família. El divorci és un dels afers més candents i polèmics per als bisbes del món occidental,

mentre que els bisbes d'Àfrica i d'Àsia es preocupen més pels problemes de la poligàmia.

El primat de l'Església d'Anglaterra, que presideix aquesta conferència, ja va afirmar durant el passat cap de setmana que la tasca més dura dels 524 bisbes reunits serà la de trobar un pont que uneixi les diferències que separen els anglicans dels països en vies de desenvolupament —volen tenir una església més conservadora i rígida— dels països avançats, que advoquen per les llibertats sexuals i morals dins el si de l'Església.

A més, dels 524 bisbes anglicans, assisteixen també a aquesta conferència 30 observadors de 16 altres credos diferents i 26 consellers de diversos organismes mundials.

Aquesta assemblea és la primera en què s'ha permès que els bisbes vagin acompanyats per les seves dones. Les dones dels bisbes celebraran reunions paral·leles per discutir una agenda de temes de caràcter més domèstic, que se centren en els problemes en què es troben els anglicans a les diverses diòcesis d'arreu del món.

VIATGE A GALÍCIA AMB AUTOCAR

Del 17 al 26 d'agost
Visita de les Ries Altes i les Ries Baixes.

Per a informació, truqueu al tel. (93) 668 55 52 Srta. Montse. Places molt limitades.

VATICÀ DIA A DIA

L'Església creix a l'Àfrica

Les últimes dades sobre l'actualitat de l'Església catòlica al continent africà subratllen que el nombre de creients augmenta cada any en tres milions i mig, i que actualment representen el 13 per cent de la població africana.

Aquestes mateixes dades indiquen que el 83 per cent dels bisbes del continent són africans, que l'any 1987 han estat ordenats 379 nous sacerdots, que cada sacerdot ha d'atendre més de 4.000 fidels i que els seminaris han assolit la xifra "rècord" dels 10.000 candidats al sacerdoci.

També es nota que l'activitat missionera troba greus dificultats per causa de les guerres que flagel·len alguns països africans. A Angola, per exemple, han mort 65 sacerdots i re-

ligioses des de la data de la independència.

Excomunió de monsenyor Antonio de Castro Mayer

El dissabte 2 de juliol, la Congregació per a Bisbes donava a conèixer un decret, firmat pel cardenal Gantin, amb l'excomunió de Lefèbvre, dels quatre bisbes consagrats per ell i del bisbe Antonio de Castro Mayer, que va assistir i es va adherir a l'acte cismàtic. Es tracta d'un decret que registra les penes en les quals caigueren "ipso facto" els bisbes cismàtics.

Nou directori per a les "visites ad limina"

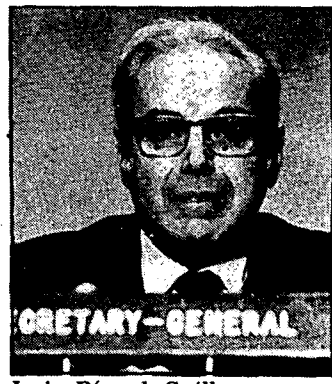
La Santa Seu publicà un nou directori per a la realitza-

ció de les "visites dels bisbes ad limina apostolorum". El document, que té contribucions de la Congregació per a la Doctrina de la Fe (cardenal Ratzinger), de la dels Bisbes (cardenal Moreira Neves) i de la Signatura Apostòlica (monsenyor Vicente Cárceles Orti), respon a la petició de nombrosos bisbes de fer de la "visita ad limina" un acte de col·legialitat i col·laboració dels bisbes.

A Cuba, més llibertat religiosa

"Les relacions entre l'Església i el Govern a Cuba milloren, tot i que encara hi ha els problemes de llibertat religiosa", va dir monsenyor Carlos Manuel Céspedes en una entrevista a Ràdio Vaticana.

Monsenyor Céspedes, secretari de la Conferència episcopal cubana, assenyala que el Govern ha permès l'entrada a Cuba de 20 missioners. Ha donat permís també per importar 30.000 Bibles l'any 1988, la primera vegada que es pren una mesura així en 15 anys. A més, cada diòcesi de Cuba té el seu propi tèlex, la qual cosa ha facilitat enormement la comunicació. "En general, encara que no es tracti de fets espectaculars —acabà dient monsenyor Céspedes—, es pot parlar d'un canvi d'atmosfera".

Javier Pérez de Cuéllar, secretari general de l'ONU

El germà Roger Schutz, rebut pel Secretari General de l'ONU

Els joves, disposats a la solidaritat i a la pau mundial

El 5 de juliol, el prior de la comunitat de Taizé, germà Roger, s'ha trobat a Ginebra amb J. Pérez de Cuéllar, secretari general de les Nacions Unides, per trametre-li les expectatives dels joves, pel que fa a l'ONU, tal i com han sorgit en els transcurso de les trobades intercontinentals de Taizé.

"Són una multitud els joves disposats a comprometre les seves energies per obrir camins de confiança i solidaritat", subratlla el text enviat a J. Pérez de Cuéllar. Però perquè no es produeixi una dispersió en moltes iniciatives efímeres, és essencial que els joves puguin comprometre les seves capacitats en allò que ja existeix. Llavors l'ONU apareix com un lloc de trobada irremplaçable.

El prior de Taizé proposa així suggeriments concrets perquè l'ONU ofereixi una resposta a les tres expectatives més importants de les noves generacions; 1. La pau i el desarmament; 2. La solidaritat entre les nacions riques i pobres per assegurar que tota persona tingui accés a una llar i a un treball i que tingui cobertes les seves necessitats alimentàries i mèdiques bàsiques; 3. Els drets humans, de cara a un alliberament integral de tot ésser humà.

Aquests suggeriments són producte de les trobades de Taizé que se celebren entre la primavera i la tardor, les quals reuneixen desenes de milers de joves procedents d'arreu de l'Europa Occidental, i també de tota l'Europa de l'Est i d'altres continents. En un any, aquestes trobades han reunit joves de més de cent nacionalitats diferents.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estadades per sempre, i per convalsescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·leglada.

COSM. Equador, 53, ent. 4t. Tels. 239 12 92 - 322 31 82. Pref. Concert entrevista.

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 400 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

La nostra fita és que tots els més de 1.500 missioners i missioneres de les diòcesis catalanes puguin rebre el setmanari. La comunicació amoroseix la solitud i dona el confort de la comunió fraterna.

Cada setmana en publiquem una relació. ¡Sigueu "padrins" d'aquests germans i germanes nostres!

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRÍ:

EMETERIO PEREZ
COLEGIO ZORRILLA DE SAN MARTIN
C/ JOSE ELLAURI, 527
MONTEVIDEO URUGUAY 10.530.- Ptes.

RAMON MINGUELL
Ap. aereo 265 Ancianato
QUIBDO
COLOMBIA 10.530.- ptes.

P. CARLOS CUMARIANOS
Dorrego, 894
1414 BUENOS AIRES
133
ARGENTINA 10.530.- Ptes.

SOR MARGARITA DE CRIST REI
TINDINYO CARMEL
P.O. BOX 12
247 KAIMOSI
KENYA - EAST AFRICA 11.280 Ptes.

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms
Direcció Tel
Població D.P. Província

subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner.....
(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:
☐ taló que adjunto
☐ gir postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització

Domiciliació: Banc/Caixa
Sucursal nº
Nº compte corrent
Població Província

Prego al Banc/Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.

Població: Data
Signatura:

"CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on. 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

Per guanyar el jubileu de l'Any Maria

Els Amics dels Goigs van pelegrinar al santuari de la Mare de Déu de Montanyans

BARCELONA.— Fa poc, va tenir lloc la peregrinació de la veterana entitat "Amics dels Goigs" per a guanyar el jubileu de l'Any Maria.

Al llarg de l'any van realitzar tres rutes a santuaris marians amb tradició gogística. La primera al Camp de Tarragona, visitant els santuaris del lledó de Valls, el Roser de Vilallonga, Misericòrdia de Reus, el Camí de Cambrils i Loreto de Tarragona.

La segona a terres gironines, visitant els santuaris de Porqueres, La Pera, El Collell, Els Arcs i Les Escalles de Banyoles.

La tercera a terres lleidatanes, visitant Les Sogues de Bellvis, la Mare de Déu de l'Incendi a Cervera, i la Puríssima de la Universitat d'aquesta mateixa ciutat.

I com a cloenda va celebrar aquesta peregrinació al Santuari de la Mare de Déu de Montanyans al cor del Penedès al punt de confluència de l'Alt Penedès, el Baix Penedès i el Penedès Marítim.

Un nodrit grup de defensors i mantenidors dels goigs, aquest antic i tan nostre cant religiós, format per associats procedents de Barcelona, Sitges, Tarragona i Vilafraça; es va encaminar en primer lloc al Castell de Penyafor, lloc on nasqué un dels primers catalans universals, el nostre Sant Ramon de Penyafor, que pels gogistes té un interès especial, ja que amb motiu de les grans festes de la seva canonització al segle XVII, es van estampar per primera vegada en fulls solts de mida i presentació tipogràfica semblant a l'ac-

tual, els seus goigs. Són, doncs, els goigs més antics (1601), de les característiques actuals. La propietària del Castell, la Sra. Jordina Gallemí, els va atendre i donar unes explicacions històriques. Rebut els visitants com a obsequi uns goigs del Sant i una magnífica estampa.

L'encant de les processons rurals

El grup es va traslladar al peu del turó de Montanyans a poca distància de Penyafor i des d'allí va començar, seguint a peu el vell camí, la peregrinació mariana. Presidits per l'assessor religiós mossèn Casanova Giner, es va anar ascendint tot resant el Rosari amb comentaris dels misteris. Aquest acte tingué l'encant de les processons rurals, travessant les vinyes i el pinar sota un cel resplendent i una marineda fresca que temperava l'ambient.

L'ermita de Montanyans és una construcció del segle XIII, però ampliada en diferents èpoques. L'any 1939 sols tenia les parets i la part de volta gòtica, però la voluntat, tenacitat i entusiasme de mossèn Casanova, junt amb la col·laboració personal de tots els veïns, mitjançant la prestació personal, aquelles velles parets arruïnades tornen a ser una magnífica casa de Maria, bonica per fora i formosa per dintre. Els elements gòtics i el modern retaule de ceràmica, queden perfectament units i agermanats, l'equilibri i el bon gust hi són presents.

En aquest acollidor marc, presidits per Santa Maria de Montanyans, i agermanats els gogistes i feligresos de les masies dels voltants, es va celebrar la Santa Missa oficiada pel ja citat Mn. Casanova, i solemnement cantada per tots els assistents sota la direcció del mestre Jaume Planas, músic gogista.

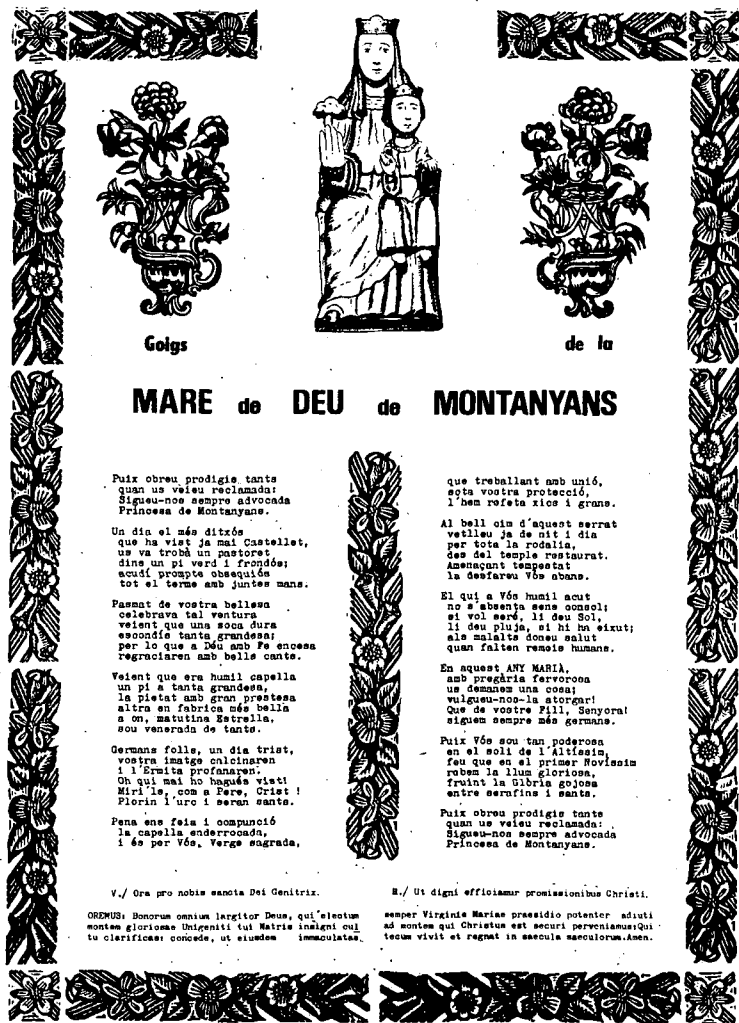
El celebrant va glossar a l'homilia Santa Maria causa de la nostra alegria, relacionant les escenes del retaule, de la vida de Maria i els goigs que va viure.

Tradicional pregària cantada

Acabada la celebració no hi podia faltar la tradicional pregària cantada: els goigs. En aquest cas els propis de Montanyans, amb la popular música antiga.

Abans de marxar, el capellà va il·lustrar els assistents amb un resum històric, amb detalls sobre la laboriosa i llarga reconstrucció. I que podem afegir: encertada reconstrucció, i molt oportuna per mantenir i fomentar la devoció a la Mare de Déu. Tots els assistents foren obsequiats amb els goigs.

A la tarda després de dinar a un restaurant de La Gornal, es va visitar la Parròquia de la Mare de Déu de Clariana del Penedès. Es tracta del temple més modern de la comarca, original i digna construcció que estotja la patrona de Catalunya. Aquí va tenir lloc la pregària a Maria a través de l'oració pròpia de l'Any Maria, i el cant del Virolai. Per acabar amb una

explicació sobre aquest temple i la seva construcció. El grup també va ésser obsequiat; i a més una caixa d'estalvis vinculada a aquestes comarques també va contribuir obsequiant a tots els peregrins amb el llibre "Ramon de Penyafor, sant de Catalunya".

Un dia complert, ple d'espiritualitat, germanor i cultura. Els Amics dels Goigs, aquesta presti-

giosa entitat que al llarg dels seus 66 anys, defensa, propaga, edita i col·lecciona goigs, ha demostrat una vegada més que és sensible a les celebracions de l'Església, com correspon a qui defensa un cant popular religiós tan arrelat a les nostres esglésies. Confiem que aquest cant es mantindrà en les nostres comunitats.

J. GIBERT

P E T I T S A N U N C I S

VARIS

ESTUDIANT amb les assignatures aprovades per despatxar a l'estiu. Pintures Cabanas. Tel. 674 06 49. Sant Cugat del Vallès.

SRTA. ALEMANYA amb experiència, s'ofereix per tenir cura d'ancians. Dono referències. N.A. Apartat de Correus 22-273 Barcelona 08080.

PINTOR repassos, pressupostos segons preparació. Tel. 386 24 99.

COL·LECCIÓ Quaderns Pastoral del 1972 a 1986, completa i nous 20.000 pts. Tel. 424 68 06.

NECESSITEM noi per la tarda, aml cotxe i nocions d'Hifi. Truqueu a Sra. Roser de 8 a 11 matins. T. 253 84 12.

MATRIMONI per masoveria d'una finca prop de Barcelona. Imprescindible referències. Tel. 417 70 84.

SENYOR formal de 41 anys, solter, s'ofereix com a administratiu o porter hotel. Interessats truqueu al tel. 422 76 32.

nens de 9 i 10 anys, a causa de problemes econòmics familiars perllongats. Podríem assegurar despeses, manutenció, estudis, roba, etc. Preguem d'escriure a l'Apartat 291, 08080-Barcelona.

RESPONSABLE de magatzem amb coneixements administratius treball fix tot l'any. No importa edat ni experiència però sí estar treballant actualment i gaudir de bona memòria i capacitat organitzadora. Sou interessant. Pintures Cabanas. Tel. 674 06 49. Sant Cugat del Vallès.

URGEIX família que li agradin els infants i preferiblement que resideixi en un poble, per tenir cura durant temps indefinit i sense ànims de lucre a 2 infants de 9 i 10 anys, degut a problemes familiars. Es pagarà manutenció, educació, roba, etc. Escriuiu a l'apartat de correus, 291 de Barcelona.

METGESSA de 41 anys, soltera, sensible i amant de la llar, desitjaria relació seriosa amb home, semblants característiques. Escriuiu a l'apartat 37.126 de Barcelona. És particular.

VENDES

VENDA DE XALET I APARTAMENTS en els millors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants. **FINQUES GUANTER (A.P.I.)** Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72.

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244. 2.º. 08007 - Barcelona

NOM
ADREÇA
POBLACIÓ Tel.
PREU LÍNIA SETMANES

125 pts.
250 pts.
375 pts.
500 pts.
625 pts.
750 pts.
875 pts.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA carrer València, 244. 2.º. 08007 - Barcelona

De l'individualisme a la solidaritat

Segons ens expliquen la història i la sociologia, les relacions humanes no s'han distingit pas per un alt grau de respecte mutu i d'amor envers el proïsme. El domini del fort, la submissió del dèbil; l'abús i la falta total de respecte envers l'esclau, el vassall, el servent, han caracteritzat al llarg dels segles l'amo, el cabdill, el senyor, l'empresari.

Si mirem enrera hi constatem una gran millora, però haurem de mirar molt enrera ja que les relacions empresari-treballador de primers del segle XX encara exigien molt de servilisme per part del treballador. L'obrer, cada dia en llevar-se, havia de guardar la dignitat sota el coixí.

Les millores obtingudes dia a dia no han estat mai concebides graciosament pel simple respecte a la dignitat humana, sinó que en reconeixement d'uns drets legítims s'han hagut d'anar arrancant de mica en mica, insistint en unes reivindicacions i llargues discussions i lluites. Després, amb l'aparició de les primeres màquines, les interminables jornades de treball s'anaren escurçant fins a les vuit hores diàries i, quan la proliferació de les màquines "amenaçava" d'envair-ho tot, el treballador ingenu estava molt content perquè creia que la jornada laboral s'aniria escurçant a set, a sis, a cinc hores diàries, que les màquines treballarien incansablement i l'obrer només hauria d'estar vigilant-les i poca cosa més.

La trista realitat actual, amb la posada en funcionament de cada dia més màquines i més completes, és que la jornada manté l'horari gairebé inalterable, la producció augmenta considerablement... i les plantilles es redueixen i els treballadors es queden sense feina i al carrer. L'augment de producció hauria de facilitar més vendes i aquestes, com a conseqüència, més beneficis. I, a on van a parar, aquests beneficis d'escriure? Perquè aquí tothom es queixa, l'obrer, l'empresari, la Hisenda!

Potser l'explicació és que tots aquests raonaments són fets amb uns criteris individualistes (egoistes), cadascú pensant en si mateix, i no hi ha consciència que formem part de la Humanitat, que som una petita part dels més de quatre mil milions d'éssers humans, viatgers d'aquesta bola del món i no ens hem sentit gens solidaris (generosos) de la resta dels companys de viatge.

Potser seria hora ja de no amagar més el cap sota l'ala i reconèixer que si ha estat legítim l'interès del vassall, del servent, del treballador, de l'empresari fins i tot, per alliberar-se de limitacions i de prosperar, potser no és gaire legítim persistir en aquests afanys quan ja s'ha arribat a superar tots els mínims exigibles i, en canvi, egoistes, ens desentenen de la sort de més de la meitat dels companys, germans nostres, viatgers d'aquesta mateixa bola voladora, que cada dia moren per milers, senzillament, de gana, perquè ells encara estan pitjor del que estaven els esclaus anys i panys enrera. Avui, el més desgraciat d'aquesta societat del Nord és un privilegiat de la vida als ulls de milions de germans nostres del Sud.

La solidaritat és quelcom més que una paraula? No és una exigència? Ja seria hora, doncs, que tots alhora, sindicats obrers, associacions patronals, ajuntaments i governs d'aquesta meitat privilegiada del nord de la Terra fesim una pausa en el nostre camí de la prosperitat i del benestar i ens decidís a ajudar els germans de la meitat del Sud. Crec que és una exigència de l'amor, de la solidaritat i de la justícia, i no atendre-la, aquesta exigència, és fer-se responsable de les morts dels nostres germans que passen gana.

Renunciem, doncs, a tants luxes i capricis que cada dia ens tempten i pensem que, abans, tenim una obligació envers els nostres germans que no tenen ni un mos de pa.

ANTONI MUNNÉ I TOMÁS

BARCELONA

Per aprofundir i fer conèixer l'Evangeli

Més de 900 catequistes participen a l'Escola d'estiu

Ha començat la 8.ª Escola d'Estiu per a Catequistes. Té lloc, la primera setmana a Barcelona (La Salle Bonanova), del 18 al 23 de juliol, i la segona a Tarragona de l'1 al 6 d'agost. L'assemblea d'inauguració ha estat vibrant: textos i cants. El bisbe Antoni Deig, que presideix el S.I.C. (Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes) ha glosat el tema de l'Escola: "Per fer conèixer clarament el misteri de l'Evangeli". És de sant Pau als efesis. I el bisbe ha dit que l'important és fer conèixer l'Evangeli arreu. Però ha fet la interpretació del que vol dir "clarament". Vol dir fer-ho 1) amb claredat, 2) amb confiança i gosadia, 3) sense traves i 4) amb valentia. El bisbe de Menorca ha comentat cada un d'aquests punts de forma entenedora, amb energia i gràcia. Els ha recordat també les paraules del sant Pare a la trobada de catequistes de tot Itàlia: "El catequista ha de ser un servidor fidel de l'Evangeli, tal com Jesús l'ha confiat a l'Església i aquesta l'ha assimilat i transmès al llarg d'una bimil·lenària tradició". El catequista ha de ser un convençut propagador de les certes evangèliques. Cal que Crist es trobi amb l'home. El catequista es posa al servei d'una acció que fa "que Crist trobi la gent, que la gent trobi Crist".

El bisbe ha acabat esmentant la celebració del mil·lenni de Catalunya. Cal tenir presents —ha dit— tants cristians que ens han precedit i que ens han evangelitzat i catequitzat el nostre poble. Entre ells ha volgut recordar el P. Segura, un pioner de l'organitza-

ció catequètica a casa nostra, que va ser secretari del SIC i del que enguany commemorem el desè aniversari de la mort.

Immediatament va iniciar-se els diversos cursos. Hi prenen part 520 catequistes a la setmana de Barcelona i 340 a la de Tarragona. Un total de 70 professors assegura les lliçons dels 33 cursos que s'ofereixen en les dues setmanes. El ventall és molt ampli: des de l'Escola bàsica a la de Responsables, des de la catequesi de joves (també els d'ambients de marginació) a la catequesi familiar i la d'adults, passant per la litúrgia, el

cant, el llenguatge corporal, l'expressió plàstica, el temps lliure, l'audiovisual i el vídeo, el conte, el joc i el dibuix aplicats a la catequesi. El tema de la Mare de Déu també té un curs a l'Escola d'Estiu d'aquest any en què els cristians hem caminat amb Maria.

Que en ple estiu més de 900 persones, joves i adultes, gastin hores en la seva formació, és un signe de la vitalitat del moviment catequètic a Catalunya i les Illes que, tot i ser habitual, no hauria de passar desapercebut.

(J. BUSQUETS)

FINESTRAL DE LA CARITAT

Grans contrastos

Ara, en època de vacances, en la nostra societat es fan patents grans contrastos. Mentre unes persones es poden permetre despeses del tot innecessàries d'altres veuen amb impotència com els tallen l'aigua o la llum perquè no poden pagar. La pobresa, avui i aquí, l'experimenten moltes persones.

205.- Matrimoni amb quatre fills. El pare i el fill gran estan en atur. Els altres fills són petits. Tenen rebuts pendents de llum i d'aigua. Són 20.000 ptes.

206.- Pensionista amb petita pensió d'invalidesa a causa d'un accident. Té esposa i dos fills a càrrec seu. S'ha endarrerit en el pagament de lloguers. Demana 34.000 ptes.

207.- Jove matrimoni amb un fill petit. Subsisteixen de la venda ambulat. El nadó els ha ocasionat unes despeses que els impideix comprar gènere per a continuar venent. Per a comprar gènere i pagar lloguers, 46.000 ptes.

208.- Parat de llarga durada. No té cap recurs econòmic. Ha estat hospitalitzat diverses vegades. Ara s'està recuperant. Per a despeses bàsiques demana 28.000 ptes.

209.- Jove matrimoni en atur amb quatre fills petits. Demanen ajuda per a aliments. Són 20.000 ptes.

210.- Administratiu en atur. Ha esgotat les prestacions. Té dos fills petits. Té deutes d'alimentació que pugen 20.000 ptes.

211.- Obrer en atur. Ha acabat les prestacions. Només ingressen de feines de neteja de la dona. Per a aliments, 20.000 ptes.

212.- Esposa separada per mals tractaments. Té dos fills de 12 i de 14 anys a càrrec seu. No té cap ingrés. Per a aliments i rebuts d'aigua, 25.000 ptes.

213.- Família amb greus problemes de salut. Per falta d'ingressos s'alimenten malament. Per a fer-los-hi un dipòsit en una botiga d'alimentació: 25.000 ptes.

214.- Peó en atur. Té sis fills petits. Per a evitar el desnonament demana 102.300 ptes.

215.- Mare de família només ingressa d'algunes peces que cus a domicili. El marit és un malalt alcohòlic. Demanen ajuda per a aliments i rebuts d'aigua. Són 31.084 ptes.

216.- Esposa separada amb dos fills menors a càrrec seu. Només ingressa de feines eventuales. Té deutes que ha de pagar. Necessita 25.000 ptes.

217.- Mare soltera amb un fill petit. No pot treballar per poder-ne tenir cura i ha contret deutes de lloguer. Són 56.126 ptes.

218.- Viuda que ha gastat tots els seus estalvis en una llarga malaltia del marit. No s'ha atrevit a demanar ajuda a ningú i ara ha de fer front a un desnonament. Urgeixen 82.300 ptes.

219.- Família amb set fills. Un d'ells és deficient psíquic. El pare fa feines eventuales. Té deutes de lloguer. Per a liquidar-les li falten 10.830 ptes.

220.- Jove viuda amb dues filles petites a càrrec seu. Viuen en un pis sense condicions. N'ha trobat un de lloguer mòdic però li falten 35.100 ptes. per a l'entrada.

Preguem els nostres lectors que vulguin col·laborar amb CARITAS, adreçant els seus donatius a: CARITAS DIOCESANA, Plaça Nova, 1. Telèfon 301 35 50 - 08002 Barcelona

IMPROMPTU

Transports urbans

No fa gaire, la propaganda incitava a fer ús dels transports públics. Amb menys circulació de vehicles particulars, es produiria menys pol·lució, i minvarien els embussos circulatoris.

Aquesta propaganda no em preocupava gens. Mai no he posseït en propietat ni una humil bicicleta. El volant no m'ha temptat mai, i els tranvies, metros, autobusos i taxis han estat el meu mitjà de transport normal. De taxis, podria escriure'n un anecdotari. I dels transports de superfície o subterrànies, gairebé.

Ara l'Ajuntament barceloní ha posat en circulació un nou model d'autobús dissenyat, segons sembla, pensant en el 92. Com que encara hi ha temps, la cosa possiblement millorarà. I no és pas que els nous autobusos no estiguin bé, malgrat que semblin una capsa de sabates de luxe amb rodes. Són còmodes de pujar-hi. El graó és més baix, cosa que va bé per la gent amb quilos de massa o per la gent carregada d'anys. Els seients són "anatómics", però per a anatomies no massa exuberants, perquè vessarien. Entre els inconvenients hi ha el sistema d'arrencada i de fre, que recorda una mica aquells tróleibusos que varen instal·lar durant la immediata postguerra, i que en dèiem la coctelera...

Per cert, me n'oblidava: els nous autobusos són climatitzats. Si els aparells funcionen bé, en hora normal fan oblidar l'estiu. Però en hora punta... Potser caldria que aquests ginyos climàtics fossin dotats d'un mecanisme que clorofil·lés l'ambient i dissimulés la ferum d'humanitat climatitzada que s'hi respira.

Barcelona, així, tindria els millors autobusos del món!

ORIOL CAMPS

GLOSSES DOMINICALS

Trobar Jesús

En l'Evangeli hom hi troba sovint exemples vius d'unes preguntes que en realitat són perpètuas, les de sempre. Entre nosaltres ¿qui és que no ha sentit parlar de Jesús de Natzaret? La civilització cristiana porta en el seu si l'empremta d'aquell profeta insospitat, que mitjançant els seus ensenyaments i la seva conducta, configurà una manera nova de ser "home" i afirmà la vocació d'esdevenir "fill de Déu".

Però heus aquí la figura d'Herodes Antipas, que tingué esment de tot el que passava pel que es refereix a aquell Jesús de Natzaret. Estava perplex, perquè molts li deien que Elies o algun dels profetes havia ressuscitat. Aquell era el rei que havia fet decapitar Joan el Baptista. I deia: "Qui és aquest de qui sento dir semblants coses?" No és la pregunta d'una persona sincerament oberta al coneixement de la veritat. Era més aviat la d'un home arrapat al poder, que maldava per dominar els homes i pensava ser l'amo i el senyor de vides i hisendes. Era orgullós i autosuficient. Es creia poderós i no tenia res. Era el pobre més pobre; perquè, pensant que era ric, era buit en el seu ésser.

Oi més, Herodes tenia por. Hi havia un crim que pesava damunt la seva consciència: havia fet decapitar Joan Baptista, perquè aquest li repetia que no li era lícit de tenir la dona del seu germà. Herodes era posseït i esclavitzat pels mals instints. Quin cor més complicat! S'interessava per les coses religioses, que despreciava en el fons del cor. En un moment de compromís, féu matar Joan, el darrer profeta d'Israel. Tenia una ànima corrompuda per la passió, incapaç de rebre el rou saludable de la gràcia de Déu. Jesucrist era inassequible per a Hero-

des. Perquè, com digué Pascual, "Jesucrist és un Déu, al qual hom s'hi acostava sense orgull i davant el qual hom s'humilia sense desesperació".

I ¿quines eren aquelles coses de les quals Herodes havia sentit parlar tant? Era la doctrina i la vida de Jesús, que comprenien els jueus del seu temps. Ell ensenyava amb autoritat; amb l'autoritat que deriva de la veritat. Ensenyava l'home a ser recte, a estimar, a perdonar; feia sorgir del cor humà la confiança en Déu Pare. I d'altra banda, s'atansava als humils i als pobres, curava els malalts i acollia els pecadors. I tot això, amb una comprensió extraordinària vers l'home, vers tot home. Era la bondat del Déu, que es manifestava en Ell. Mai no trencà la canya esgudada, ni apagà el ble que apenes crema.

De totes maneres i malgrat tot, Herodes es dalia per veure Jesús. Però no el trobà fins el divendres sant, en plena passió. Afeshores les preguntes d'Herodes foren moltes; però Jesús callà. El silenci fou la manifestació més palesa de que coneixia íntimament el que hi havia en el cor d'aquell home pervers.

Per trobar Jesús —per comprendre'l, per acceptar-lo amb la fe— cal tenir un cor noble, recte i sincer. Herodes no el tingué. Per això no va creure en Ell; altres sí, com Zaqueu, per exemple. És allò que diu De Foucauld: "Benaurets els pobres de tot el que no és Déu, mentre siguin oberts a la fe, l'esperança i la caritat, perquè el Senyor els omplirà fins a desdir".

NARCÍS JUBANY
Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

VIC

La parròquia de Ripoll va pelegrinar a Montserrat

RIPOLL.— Amb motiu de l'Any Maria, un centenar de persones de la Parròquia de Sta. Maria de Ripoll pelegrinaren fa poc a Montserrat. En el decurs de la Missa conventual, en la qual va celebrar Mn. Lluís Molins, arxiprest del Monestir de Ripoll, es van ofrenar una safata d'aram — artesanía ripollesa — plena de carícies — una menja dolça d'origen ripollès — i una mostra d'art floral silvestre, composició de Margarida Roura, especialista a Ikebana. Van portar les ofrenes a l'altar alguns feligresos de Ripoll, i el pa i el vi l'ofrenà el monjo de Montserrat, germà Esteve Palenzuela, fill de Ripoll. La germana Ventura Guillemant, del Col·legi de Ntra. Sra. del Carme, de l'esmentada vila, va llegir les entregues de les ofrenes. En acabar la Missa conventual, el P. abat Cassià M. Just va rebre aquest centenar de ripollesos, va fer una glossa sobre l'influx històric de Ripoll envers Montserrat i sobre la figura de Maria en la Història de la Redempció i, especialment, en aquest Any Maria.

A la tarda, es va resar el Rosari a la santa Cova i, a les cinc, al cambril de la Basílica montserratina, va fer-se el comiat a la Verge. El germà Valentí Tenas de Montserrat, fill de St. Joan de les Abadesses, va dirigir la pregària i també va fer una glossa sobre la presència de Sta. Maria. Durant aquesta pregària, viscuda amb tota intensitat, es va resar l'oració de l'Any Maria, es va fer la Visita Espiritual a la Mare de Déu de Montserrat del Dr. Torras i Bages i es va cantar el Magnificat i el Virelai, que acompanyà a l'orgue l'organista de Ripoll, Modest Moreno. Després de venerar la santa Imatge va tornar cap a Ripoll. Amb aquesta peregrinació, Ripoll tornava a la comunitat Benedictina la visita que monjos i escolans van fer a la vila amb motiu de l'XIè Centenari del Monestir.

MARIA MORENO

GIRONA

Les obres del temple de la Immaculada i Sant Pau començaren l'any 1958

Campanes noves a Figueres

FIGUERES.— Fa poc es van beneir quatre campanes noves que — amb les altres quatre procedents de Sant Baldri — llueixen ara, totes vuit, al campanar de la Parròquia de la Immaculada i Sant Pau.

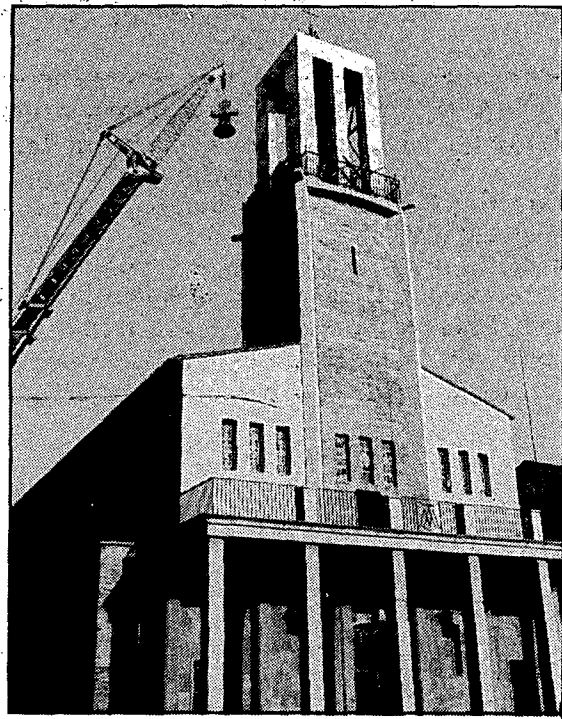
Les obres de l'esvelt temple, que s'han donat per acabades amb la benedicció de les campanes, van començar el 1958. Han estat trenta anys d'anar posant pedra sobre pedra, en una labor eficaç del seu rector, mossèn Josep Guinart, sacerdot de Tremp, que ha sabut bastir — amb l'ajut dels col·laboradors parroquials — un monument cristià de categoria, a desgrat de la progressiva secularització de la vida ciutadana.

Quan es va derruir la capella de Sant Baldri, va ser-ne traslladar totes les pertinences a la Parròquia de la Immaculada, la cripta de la qual segueixen les tradicions dels devots del sant Màrtir. Per això, ara són, vuit les campanes que atapeixen el campanar de la Immaculada. Un xic massa, potser, des del punt de vista estètic, amb tota la parafernàlia del seu joc de contrapesos i l'entramat de sosteniment.

Les noves, construïdes per la Fundició Barberí, d'Olot, porten els noms de "Immaculada" — la més gran, amb mil quilos de pes — i "Sant Pau", per ser als titulars del temple; "Sant Josep" i "Santa Teresa de Lissieux", patrons de l'Església universal i de les Missions, i totes amb la llegenda "Any Maria 1987-1988". De les velles, una porta el nom de "Sant Marc i Santa Bàrbara", advocats tradicionals contra els estralls de les tempestes, i les altres tres diverses inscripcions relatives a Sant Baldri.

El treball de col·locació de les campanes va constituir un esdeveniment urbà, per la seva espectacularitat, i va ser realitzat d'acord amb el projecte de muntatge i automatització — funcionen mogudes per uns motors microprocessats — fet pels senyors Albert Barreda i Joaquim Moratalla, de Barcelona, tècnics en la instal·lació i restauració de campanars, amb l'assessorament de l'arquitecte figuerenc Sr. Jaume Torrent i Genís. I a l'acte de benedicció — al diumenge de Rams — hi van assistir les primeres autoritats locals.

La culminació de les obres de la Parròquia de la Immaculada i Sant Pau no podien, doncs, acabar millor: amb un alegre trillatge de campanes. Un repic que — com diu l'escriptor Francesc A. Picas, al setmanari L'Empordà — "... s'harmonitzarà amb el

Funcionen mogudes per uns motors microprocessats

cant dels ocells que fan niu a llurs finestres, i s'hi aixopluguen, i ens invitarà a aixecar els ulls al cel, campanar amunt, símbol de l'esperança eterna".

K.P.L.L.

URGELL

1. Conferència del Dr. Antoni Martí i Alanis

LA SEU D'URGELL.— "Les guerres, la fam, els míssils... són els dimonis d'avui?" La pregunta la llançava a l'aire el Dr. Antoni Martí i Alanis en la conferència que sobre el tema "El dimoni i el desenvolupament de la cultura" pronuncià en la cloenda de curs de la Universitat Nacional a Distància. La lliçó va tenir dues parts: primerament va explicar el paper del dimoni en la història, sobretot en la cultura de les grans religions (Judaisme, Islam i Cristianisme), i el conferenciant va parlar amb més incidència dels conceptes, els noms i les imatges del diable a la Bíblia. La segona part de la lliçó, la va dedicar a l'enumeració i la

descripció de les imatges del dimoni a les arts.

En totes les arts i en els grans monuments, sempre s'hi troba la imatge del diable a capitells, gèrgoles, etc. Sempre en formes zoomòrfiques o bé humanoides. Entre altres exemples, va esmentar els lleons de Sant Martí de la Cortinada, el drac de set caps de Sant Joan de Caselles i també els lleons, amb la mona, de la catedral d'Urgell.

El públic va escoltar amb interès la conferència de Martí Alanis, que palesà un domini admirable del tema. Ell mateix explicà que

Quatre notícies del bisbat d'Urgell

prepara una obra monogràfica sobre el dimoni en l'obra del "Quijote", i que ja en té més de 300 pàgines escrites. Avui el tema pot provocar el somriure de la ironia, el conferenciant va subratllar la universalitat del mal i va afegir: "El Cristianisme, per presentar el Bé, ha fet servir les eines que tenia en cada època". I enllaçava el tema amb la pregunta inicial de la conferència sobre la presència actual del mal.

Antoni Martí, germà del bisbe Joan, és professor de Lingüística a la Universitat de Toronto (Canadà), en la seva especialitat ha estat diplomad per universitats espanyoles i del Japó. Presenta amb claredat les seves idees; al coneixement profund del tema, s'hi afegeix una presentació amena perquè, com va dir el presentador, "és un savi universal amb un gran sentit de l'humor".

2. Amassada a Miei Aran

VIELLA.— Per a celebrar l'Any Maria, 1.800 aranesos, convocats per les parròquies de la Vall, van concentrar-se el dia 12 de juny a Miei-Aran. Presidien la celebració el bisbe Joan i els cinc preveres de l'Aran.

Els devots de Pujolo, Artiesgarós i Castiero es van concentrar a Viella i, acompanyant les imatges de la Mare de Déu i precedits de les seves banderes, van encaminar-se a peu cap a Miei-Aran on van trobar-se amb els de Marcato, Irissa i Quate Locs, que s'havien aplegat a Santa Gemma. Tots van entrar en processó al re-

cinte destinat a la celebració, les banderes van retre's homenatge mutuament, les setze creus processionals van donar-se un bes simbòlic de salutació i les deu imatges de les Mares de Diu araneses van ser col·locades a banda i banda de l'altar.

El Bisbe, després de saludar en aranès el poble, amb els preveres inicià l'Eucaristia. En l'homilia recordà que la devoció mariana també és un signe d'identitat per al poble aranès. Els cristians de l'Aran obsequiaren el Sr. Bisbe amb una mitra que porta gravada la imatge de la Mare de Diu de Miei-Aran; aquest ornament romandrà a la Vall i el Bisbe l'usarà en les cerimònies que hi presidirà.

3. Construcció del campanar del santuari de Núria

NÚRIA.— Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya iniciarà aviat la construcció del campanar de l'església del Santuari de la Mare de Déu de Núria i col·locarà vitralls als finestres de la façana que actualment estan tapiats. Els projectes contemplen la construcció del campanar en ferro, i, a més de la campana, hi seria instal·lat un parallamps. També serà renovat tot el llosat de l'església.

La restauració de l'ermita de Sant Gil afectarà la teulada i els murs, i els edificis annexos seran separats de la capella.

El pressupost total de les obres suma 18'2 milions de ptes., quan-

titat que serà aportada íntegrament per la Generalitat de Catalunya, la qual ja ha realitzat també importants obres de remodelació en els serveis esportius i d'allotjament al Santuari.

4. Gran concurrència de visitants al Museu diocesà

LA SEU D'URGELL.— L'exposició extraordinària de documents antics i la gratuïtat de l'entrada han fet que els tres primers dies després de la inauguració 1.500 persones visitessin el Museu diocesà.

La majoria dels visitants, residents a la Ciutat, han manifestat un interès particular a veure l'ampliació del Museu i contemplar el text original de les Homilies d'Organyà, document que ha estat portat des de la Biblioteca Nacional de Catalunya per donar relleu a la inauguració del Museu.

Els visitants, en acabar el recorregut, han manifestat admiració per la institució, sobretot perquè "hem vist un nou Museu, una distribució amb uns nous conceptes d'amplitud i obertura a l'exterior". Com ha repetit sovint l'arquitecte que ha dirigit les obres, Lluís M. Vidal i Arderiu, el Museu no vol fer ombra a la catedral; al claustre o a l'església de Sant Miquel, sinó que aquests monuments seran sempre "les millors peces de l'exposició". Per això ha vetllat perquè, durant tot el curs de la visita al Museu i des d'angles diferents, els visitants puguin veure la catedral i el claustre, i gaudir-ne finalment en una contemplació total i directa.

A. MIRABET

CASA D'ESPIRITUALITAT LA IMMACULADA

C/. Cardedeu, 25. Tel. 871 48 48
La Garriga

Ofereix els següents serveis:

Tandes d'Exercicis Espirituals; dies d'oració, reflexió i estudi; convivències per a totes les persones que ho desitgin.

Hi ha organitzada una tanda d'Exercicis Espirituals per a religioses, del dia 27 d'agost al 3 de setembre.

Per a inscripcions, truqueu al telèfon 871 48 48.

Nota de l'Episcopat sobre la destitució de dos teòlegs

A l'Església espanyola no hi ha caça de bruixes, ni fre, ni alarmisme

MADRID.— Amb un cert retard, esperant sens dubte que s'allunyessin els nervis de la polèmica, el secretariat de la Comissió Episcopal per a la Doctrina de la Fe féu públic, fa uns dies, un text en el qual puntualitza moltes de les afirmacions inexactes que s'han dit i publicat amb motiu de la destitució de dos teòlegs, els pares Castillo i Estrada, de la Facultat Teològica de Granada. Heus ací els punts fonamentals de l'esmentada nota.

1) Comença la nota recordant que "ni el problema doctrinal ni les actuacions que ha motivat han sorgit a darrera hora", ni són decisions precipitades, ni preses sense diàleg amb els interessats. Recorda que la restricció de l'activitat docent del pare Castillo és quelcom que data del 1981; que les seves doctrines ja foren al·ludides en el document dels bisbes del 1986; que la retirada de seminaristes de la Facultat de Granada per part d'alguns bisbes, ja és cosa antiga. Tot això demostra que fa anys "existia preocupació pels ensenyaments d'alguns dels professors de l'esmentada Facultat i que durant aquest no han mancat ni el diàleg ni els advertiments".

2) Tampoc és cert que els bisbes espanyols —com s'ha dit— "pressionessin deslleialment sobre el superior general de la Com-

panyia de Jesús", ja que en realitat existia una "veritable coincidència i un acord adoptat després de successius informes, reunions i consultes entre la Congregació per a la Doctrina de la Fe, els bisbes espanyols directament interessats i els superiors corresponents de la Companyia de Jesús".

3) Amb referència al procediment adoptat, la nota diu que "s'adoptà aquell que semblava més respectuós i menys perjudicial per a les persones afectades i per a la mateixa Facultat." El procediment emprat és "absolutament estatutari" ja que els Estatuts de la Facultat "estableixen que els superiors poden retirar als religiosos docents quan greus raons de govern ho requereixin".

4) Tampoc és cert que la decisió s'hagi pres arbitràriament o per suposat conservadurisme. "Cal-

assenyalar —diu la nota— que en els escrits d'ambdós teòlegs existeixen afirmacions sobre la naturalesa de l'Església que no són d'acord amb la interpretació transmesa per la Tradició i el Magisteri". "Aquestes afirmacions cauen dintre de les serioses objeccions" que assenyalava el recent document de la Comissió per a la Doctrina de la Fe. "En ambdós autors existeix un mètode teològic greument deficient que restringeix la teologia gairebé a l'hermenèutica i la crítica i prescindeix de l'obligada referència a la Tradició i el Magisteri de l'Església com a llocs teològics imprescindibles i sobrevalora determinats continguts del pensament contemporani, acordant a ells els continguts i la interpretació tant de la Sagrada Escripura com dels ensenyaments de l'Església".

Tot això, que ja seria greu tractant-se de la investigació, es fa del tot inacceptable —diu la nota— "quan es tracta d'escrits de divulgació destinats a la formació catequètica d'adolescents i adults o, el que és encara pitjor, a la formació intel·lectual de futurs sacerdots". "Els qui exerceixen aquestes funcions —recorden els bisbes— han de ser conscients que desenvolupen les seves funcions en nom de l'Església apostòlica i

han de fer-ho en estreta comunió amb els bisbes i amb els superiors, de manera que fomentin un gran amor vers l'Església històrica i real, vers les seves institucions i la seva història", sense convertir "la crítica i la sospita respecte l'Església en punt de partida o actitud central i permanent en la formació de l'alumne".

El document dels bisbes accentua fortament aquesta major exigència de fidelitat en el catequista o formador. I assenyalava que aquesta decisió, que limita el dret d'ensenyar d'aquests dos professors, no suposa la prohibició que ambdós continuïn investigant i proposant, dintre la comunió catòlica, els resultats dels seus estudis, tant a la comunitat científica teològica com al seus pastors pel seu oportú discerniment.

5) Planteja després la nota episcopal l'acusació llançada contra els bisbes que no han respectat els "drets humans" dels professors. I subratlla que aquests drets "han de ser compaginats degudament amb els drets que també tenen els alumnes i el Poble de Déu" que "tenen dret a la veritable doctrina i, en conseqüència, a que no se'l ofereixin indiscriminadament teories o hipòtesis sobre la fe mancades del degut contrast teològic i del discerniment dels Pastors".

Per la resta —recorda la nota—, "quan es parla de drets humans dintre de l'Església no és legítim oblidar que la conducta dels sacerdots, i molt especialment dels religiosos, són conformades per compromisos religiosos de signe públic i permanent que, havent estat lliurement acceptats, suposen una autolimitació voluntària d'aquests drets, practicada en obsequi gojós dels valors del Regne". Lamenta la nota que aquest compromís religiós autolimitador d'alguns drets humans i lliurement acceptat per tot religiós sigui quelcom "sistemàticament oblidat per uns i no recordat per altres". Sense aquest punt de vista "no és possible entendre la peculiaritat ni tan sols la naturalesa de l'estat de vida religiosa dintre de l'Església".

6) Conclou el document assenyalant que és absurd parlar d'una "hipotètica caça de bruixes en la qual estaria entestada avui l'Església i particularment a Espanya". Recorden que actualment funcionen a Espanya trenta centres de Teologia i sis-cents professors de Teologia sense el més petit problema. I acaben afirmant que als bisbes no els mou l'alarmisme, encara que és veritat que són en una "línia de clarificació doctrinal indispensable per a l'evangelització".

MÓN

Ordenació episcopal del segon bisbe amerindi dels Estats Units

El potawatomi pare Charles J. Chaput, caputxí

El proppassat 3 de juliol, en ocasió de la canonització de santa Rosa Filipina Duchesne, vam poder parlar amb el pare Charles J. Chaput, O.F.M. Cap., bisbe electe de Rapid City, South Dakota, que amablement a respost les nostres preguntes, per a CATALUNYA CRISTIANA.

Monsenyor Charles J. Chaput, O.F.M. Cap., és un indi potawatomi de 43 anys, nat a Concordia, Kansas. Va entrar al Seminari de

Victòria, Kansas, als catorze anys. Ara s'ocupava de les vocacions caputxines en el convent de Santa Elizabeth (St. Elizabeth Friary) a

Denver, Colorado, l'ordenació episcopal serà el dia 26 de juliol, a Rapid City, i el pro-nunci monsenyor Pio Laghi consagrarà el nou bisbe.

CATALUNYA CRISTIANA va donar, al seu temps, la notícia de l'ordenació episcopal del primer bisbe pell roja dels Estats Units: l'abenaki monsenyor Donald E. Pelotte, ordenat bisbe coadjutor de Gallup, Nou Mèxic, el 6 de maig del 1986. El caputxi potawatomi, reverend Charles J. Chaput és el segon bisbe amerindi designat pel papa Joan Pau II.

Per la banda de la seva mare, Miriam Desmarais, el nou bisbe de Rapid City descendeix de Robert Navarre, —ell mateix descendent de Sant Lluís IX—, i d'Angélique Kechekey, una índia. Robert Navarre era intendent del rei a Detroit. I la seva filla Judith Navarre, fou besàvia de Miriam Desmarais.

Monsenyor Charles J. Chaput ha assistit, amb altres potawatomis, a la canonització de la que els seus avantpassats potawatomis anomenaven "la dona que sempre

resa": santa Rose Philippine Duchesne.

La diòcesi de Rapi City engloba cinc reserves índies de les més pobres dels Estats Units. Gairebé totes aquestes reserves són indis lakota (més coneguts entre nosaltres amb el nom de sioux): Lower Brule, Pine Ridge, Rosebud... Pel

gener del 1988, alguna d'aquestes reserves fou esmentada per la premsa barcelonina a causa de l'ona de fred que va causar-hi estralls.

El bisbe electe de Rapid City ha escollit com a divisa: "... as Christ loved the Church" (Efesià, 5:25). El primer present que ha rebut, amb motiu de la seva ordenació episcopal, és una estàtua en ceràmica de la benaurada Kateri Tekakwitha, verge, anomenada "el liri dels Iroquesos", obra original de l'artista catalana, Àlicia Tello.

MIREIA MOREU

El Rev. P. Charles J. Chaput, O.F.M. Cap., a Roma, el 3 de juliol del 1988. Fou ordenat bisbe de Rapid City, South Dakota, el 26 de juliol.

**JESUCRIST
LLUM DE L'ÀNIMA**

Meditacions
per a cada dia de l'any
Vol. I

**NOVETAT
EDITORIAL**

Ha sortit la tercera edició de "Jesucrist, Llum de l'Ànima", per mossèn Anton Ferrer. El llibre que ha format la nostra generació. Ha estat editat per l'Editorial Claret.

Demaneu-lo a les principals llibreries.

Mossèn Batlle, amb les mans i la boca engarrotades per la malaltia fatal, beneeix per última vegada uns minyons que acabaven de fer la Promesa Escolta. S. Peré de Clarà 29-5-1955.

Mossèn B educado Catalun

Era poc abans de la guerra. Junt amb un amic meu que, com jo, havia sentit parlar dels "Minyons de Muntanya" i del campament que, aquell cap de setmana, se celebrava a "El Llorà" de Pruit, ens hi vam presentar quan ja es feia fosc. Mancats d'experiència però empesos per la nostra curiositat, ens hi vam presentar sense sac de dormir i fins sense el més elemental atuell. N'hi havia per a engegar-nos a passeig. I en això vaig descobrir la traça educativa del Mossèn. Ens va acollir molt amablement i ben aviat ens va tenir instal·lats en una de les tendes, com uns minyons més. En vam tenir prou per a fixar el seu record en la nostra memòria... Perquè, a continuació van venir tres anys de guerra civil els quals, no sols no van esborrar aquest record, sinó que en van avivar les ganes de retrobar-ne la persona.

Ben poc després d'acabada, vaig tenir el goig de retrobar-lo i de poder-lo prendre com a mentor i conseller per muntar un agrupament escol-

ta, després del qual en vingueren alguns altres.

Va ser llavors quan vaig començar de tractar-lo molt de llovra i vaig descobrir encara més la seva vàlua. Era petit d'estatura, però tenia una mirada que imposava de tar enèrgica. No li passava res per alt. No tolerava la més lleu indisciplina, ni el desmanec, ni cap indici de barroeria.

Era un educador nat, com ho demostra el fet que es feia respectar i estimar alhora. Una de les seves dèries era que els nois prenguessin responsabilitats i hi fossin fidels: una feina començada s'havia d'acabar i havia de ser ben feta. En són una prova els qui, avui, ja grans, tenen determinades responsabilitats en el govern de Catalunya.

Ser escolta amb els escoltes de mossèn Batlle i ser mediocre, era impensable. El to que ell, amb els seus col·laboradors, aconseguia donar als campaments (i, després, en els respectius caus) no era gens vulgar. Ell, llicenciat en ciències, feia sentir curiositat per

Mossèn Batlle ensenyant a uns minyons l'ús de la brúixola i dels mapes. (1943).

atlle, r de nya

totes les coses. Excel·lí en donar a conèixer la música muntanyenca europea de la qual, a continuació, se'n van aprofitar totes les entitats excursionistes catalanes. Ell fou l'introduïdor, a casa nostra, de la "flauta de bec" (ara tan utilitzada) i de la música que li és pròpia. No oblidem que, parlem de gairebé cinquanta anys enrera!

Feia, per una banda, que els nois coneguessin Catalunya i l'estimessin: per l'altra, feia que els nois estimessin la llibertat i aprenguessin a fer-ne bon ús. Atrevir-se a fer tot això dins un règim dictatorial amb el perill constant d'anar a parar a la comissaria i fins a la presó, exigia coratge i sentit pràctic alhora. Mossèn Batlle ho posseïa.

La disciplina que ell volia per als nois se l'aplicava dràsticament a ell mateix. No feia excés en res i observava un ordre rigorós en la seva manera de viure perquè la seva salut no era pas absolutament bona. Cabalment en ser atacat per aquella paràlisi que, lenta-

ment, l'anava portant a la mort, fou quan mossèn Batlle mostrà, més que mai, la seva personalitat extraordinària. Sense deixar anar mai una queixa, amb una fermesa de voluntat que deixava esbalaïts els qui el tractaven, cada tarda s'arribava al local dels escoltes del carrer dels Arcs. Per pujar fins al primer pis ho havia de fer traient forces de flaqueza, arrapant-se a la barana amb aquella mà que era tota de venes a punt d'esclatar, símbol de l'enorme energia que el mossèn portava des de sempre,

concentrada en el seu interior.

El final que ell, lúcid com era, havia prou vist venir, per fi arribà: la mort. Al funeral, a Santa Maria del Mar, tres mil veus cantaren correctament la "missa pro defunctis": mai ni un rei ni un papa no han tingut un funeral semblant. Eren tres mil veus de tres mil cors, que en representaven molts més, que l'estimaven... I que l'estimem, perquè mossèn Batlle és viu... viu en la seva imperible obra.

MN. JOSEP ROVIRA i TENES

CENTENARI
del naixement

**de MOSSÈN ANTONI
BATLLE i MESTRE**

Seguint amb els actes programats per a commemorar aquesta efemèrides, l'"Associació Mossèn Batlle" serà present el proper diumenge 31 de juliol a les cinc de la tarda, aniversari del seu naixement, al Cementiri de les Corts, per a recordar-lo en la pregària i l'homenatge. Tothom hi és convidat.

Cronologia de Mossèn Batlle

- 31.7.1988 Neix a Sitges.
- 3.1891 És confirmat a Sitges pel bisbe de Barcelona, Jaume Català.
- 1903 Entra al Seminari de Tarragona, on segueix la carrera eclesiàstica en règim lliure. Durant les vacances estudia música i piano a la rectoria de Sitges.
- 5.7.1905 És investit Doctor en Filosofia.
- 12.7.1910 És investit Doctor en Sagrada Teologia.
- 27.10.1911 Exerceix de Professor substitut en Teologia dogmàtica especial al Seminari Barcelona. Estableix contacte amb els músics i sacerdots Higiní Anglés i Francesc Baldelló.
- 20.10.1912 És ordenat sacerdot.
- 8.11.1912 Celebra la primera missa a la Parròquia de Sitges.
- 14.2.1913 Vicari de Collbató.
- 2.6.1913 Vicari a Premià de Dalt.
- Passa a la Parròquia de Jesús, a Gràcia, com a organista i director de l'escolania.
- 1915 Participa al Congrés Litúrgic de Montserrat, amb motiu del qual inicia una fonda i perdurable amistat amb el Dr. Lluís Carreras.
- 1914-1917 Segueix cursos de Ciències Exactes a la Universitat de Barcelona.
- 1918-1921 Col·labora en l'equip de treball per a la implantació del Mètode Montessori.
- 1926 Consiliari del Centre Moral de Gràcia.
- 1928 Entra en contacte amb Batista i Roca, fundador dels Minyons de Muntanya.
- 1930 Constitueix la Secció M.D. Montserrat (B.4). Forma part del Consell General de la "Germanor de Minyons de Muntanya".
- Professor a l'Escola Blanquerna.
- 1931 Adscriu l'Agrupament a la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat.
- Funda l'Agrupament "Congesta" al Col·legi de Carmelites Missioneres del C. Montseny.
- 1933 Aconseguida pel Cardenal Vidal i Barraquer l'autorització de Roma per a dir missa als campaments, celebra la primera a la finca El Llorà (Collsacabra), de la Sra. Tecla Sala, amb l'assistència dels bisbes de Tarragona, Perpinyà, Vic i Solsona.
- 21.7.1936 Amb un grup d'escoltes planta una creu a la Pica d'Estats.
- 8.1936 S'exilia a Suïssa. Coneix l'escoltisme suís i el francès. S'entusiasma amb les flautes dolces i recull moltes melodies centroeuropees que després adaptarà per a cançons de muntanya.
- 1938 De tornada, s'instal·la a Deva (País Basc), amb un grup de catalans, esperant anar a Barcelona.
- 1939 En arribar, pateix una crisi aguda, però curta, de paràlisi a les extremitats, i resideix a casa del seu germà al carrer Roger de Llúria, davant del Ritz.
- 1939 Reprèn les activitats escoltes a casa dels germans Cirera, al c. de Septimània 29, sota el nom d'"Acadèmia Gregoriana".
- 23.25.3.1940 Primer campament de la postguerra a Vallirana.
- 24.9.1940 Primeres Promeses, a les Dominiques d'Horta.
- 1941 Capellà i Professor al Col·legi de les Monges Alemanyes i del Liceu Francès.
- 1941 Els falangistes assalten i destrossen el local del c. de Septimània.
- 1942 Constitueix la secció del Catecisme de S. Magí, com a protecció de les activitats escoltes i s'instal·la al garatge del col·legi de Sta. Florentina, del c. Calaf.
- 1943-1946 Campaments a Ciurel i a la Farga de Bebié. Amb els seus minyons col·labora en l'organització de campaments d'estiu de grups de nois i joves d'Acció Catòlica, seguidors dels antics nuclis de fejecistes.
- 1947 Participa activament a la Festa de l'Entronització, a Montserrat.
- 1948 Pelegrina a Santiago amb un grup de minyons, on estableix contacte amb Mr. Pignedoli, consiliari escolta italià i futur cardenal.
- 1.11.1950 Pelegrinatge Montserratí a Roma per l'Any Sant, amb una important representació d'escoltes i nois guies.
- 29.6.1950 Promesa dels primers seminaristes escoltes, a Sant Pere de Clarà.
- 5.5.1953 Experimenta la nova litúrgia pasqual a Corbera.
- 25.5.1953 Assalt de la Guàrdia de Franco al campament General de la Branca Minyons, a Montnegre.
- 1.1954 Perd la parla i deixa les classes.
- 8.5.1954 Homenatge dels Antics Escoltes a S. Pere de Clarà.
- 7.1954 Últim campament d'estiu a La Molina, i excursió a Font Romeu.
- 9.1954 Pelegrina a Lourdes amb la Lliga.
- 1.1955 La malaltia progressiva li impideix de dir missa.
- 7.3.1955 Mor el Dr. Lluís Carreras; Mn. Batlle visita les seves despulles i escriu el conegut sermó sobre la mort.
- 29.5.1955 Presideix l'última Promesa Escolta a S. Pere de Clarà.
- 13.6.1955 Rep la visita del Bisbe de Barcelona que li porta el telegrama de la Secretaria d'Estat. Mn. Batlle aconsegueix del Bisbe la promesa de que no abandonarà els seus escoltes.
- 9.1955 Visita a Pontons en la presa de possessió de la Rectoria per Mn. J. Jarque.
- 26.11.1955 Nomenament de Consiliari Diocesà d'Escoltisme.
- 26.11.1955 Mor a Barcelona, c/. Roger de Llúria 128, a 2/4 d'11 del vespre.
- 27.11.1955 S'instal·la la capella ardent al Casal de Montserrat, c/. dels Arcs.
- 28.11.1955 Trasllat multitudinari de les seves despulles a la Parròquia del Pi.
- Enterrament al cementiri de les Corts.
- 27.12.1955 Solemne missa exequial a Sta. Maria del Mar.

CALENDARI

Diumenge, 31 de juliol, XVIII del temps ordinari. Sant Ignasi de Loiola fundador; sant Fabi, màrtir i sant Germà, bisbe.
Festa major a Sort i Maratà.
El sol surt a les 4,43 i es pon a les 19,11 (Hora solar).
Dilluns, 1 d'agost. Sant Alfons Mª de Liguori, bisbe i doctor; sant Fèlix, màrtir. Santes Fe, Esperança i Caritat, verges màrtirs.
Festa major a Alella, Cabrera de Mar, Gerri de la Sal, Sant Feliu de Guixols, Tírvia, Torelló i Vilajuïga.
Dimarts, 2 d'agost. Mare de Déu dels Àngels. Sant Eusebi de Vercel·li, bisbe i sant Esteve I, papa màrtir.
Festa major a Ollana i Vila-sacra.
Dimecres, 3 d'agost. Sants Gamaliel i Nicodem, confessors; sant Gustau, bisbe. Santes Lídia i Ciria, verges.
Festa major a Bagà, La Garriga, Pardines i Vilaseca.
Dijous, 4 d'agost. Sant Joan Mª Vianney, patró de la clerecia i santa Perpètua màrtir.
Festa major a Argentona, Pals, Pobolada i Serra d'Almós.
Divendres, 5 d'agost. Mare de Déu de les Neus. Sant Osvald, rei i santa Afra, màrtir.
Festa major a Betlan, La Molina, Port de la Selva i Vilanova i La Geltrú.
Dissabte, 6 d'agost. La Transfiguració del Senyor. El Santíssim Salvador. Sants Just i Pastor, germans màrtirs.
Festa major a Bellprat, Godall, Golmès, Os de Balaguer, Peratallada, Sant Just Desvern i Vimodri.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

31 de juliol. Diumenge XVIII durant l'any. Lectures: Primera, Ex 16,2-4.12-15, S 77, segona Ef 4,17.20-24, tercera Jo 6,24-35.
1 d'agost. Dilluns de la setmana XVIII durant l'any. Lectures: Primera Jr 28,1-17, S 118, segona Mt 14,31-21.
2 d'agost. Dimarts de la setmana XVIII durant l'any. Lectures: Primera 30,1-2.12-15.18-22, S 101, segona Mt 14,22-36.
3 d'agost. Dimecres de la setmana XVIII durant l'any. Lectures: Primera, Jr 31,1-7, segona Jr 31,10-13, tercera Mt 15,21-28.
4 d'agost. Dijous de la setmana XVIII durant l'any. Lectures: Primera, Jr 31,31-34, S 50, segona Mt 16,13-23.
5 d'agost. Divendres de la setmana XVIII durant l'any. Lectures: Primera, Na 1,15-2,2;3,1-3,6-7, segona Dt 32,35-41, tercera Mt 16,24-28.
6 d'agost. Dissabte. La Transfiguració del Senyor. Lectures: Primera, Dn 7,9-10.13-14 o bé: 2 Pe 1,16-19, S 96, Mc 9,2-10. (Ha 1,12-2,4, S 9, Mt 17,14-20).
Litúrgia de las Hores Setmana III
Diumenge, 31. Propi del Temps.
Dilluns, 1 d'agost. San Alfons Mª de Liguori. Memòria obligatòria.
Dimarts, 2. De Fèria.
Dimecres, 3. De Fèria.
Dijous, 4. Sant Joan Mª Vianney. Memòria obligatòria.
Divendres, 5. De Fèria.
Dissabte, 6. La Transfiguració del Senyor. Festa. I Vespres de demà.

HOMES I INSTITUCIONS

Un "Taller de Literatura" que estudia les formes d'expressió

Per parlar i escriure bé no n'hi ha prou amb la imaginació

"Encara que és una cosa que ja se sap que per escriure cal imaginació, amb això no n'hi ha prou; s'ha de treballar intensament i, fins i tot, sorgeixen problemes quan ens enfrontem amb el llenguatge" diu Teresa Martin, professora universitària, diplomada en literatura espanyola, que ha donat moltes conferències sobre la teoria i pràctica de la creació literària.

Teresa Martin es fundadora i directora del "Taller de Literatura", institució cultural barcelonina que malgrat la seva recent creació ha augmentat d'alumnat i prestigi. Teresa Martin, nascuda a Argentina, es va afincar a la ciutat comtal i adquirí en poc temps un nom en la seva especialitat. El "Taller de Literatura" és un centre actiu per a totes aquelles persones que vulguin trobar formes d'expressió a través de la paraula. Dels objectius ens en parla la seva Directora.

—Es proposa afavorir el procés de creació mitjançant activitats col·lectives; conèixer i aplicar diverses tècniques d'escriptura; escriure contes, poemes, assaigs, escenes teatrals, etc. i trobar un estil personal. Per escriure cal un factor extern que ens orienti, un ambient que ens motivï, un coneixement de les tècniques literàries i un mètode de treball per descobrir i perfeccionar l'estil propi.

—Serveixen aquests principis per a literatura religiosa i per al periodisme?

—Es clar que sí. Tant en els treballs de creació com en el periodisme, l'estil ha d'apuntar a un

màxim de claredat i perfecció per obtenir un missatge literari diàfan i harmoniós. I això en literatura religiosa i en periodisme cristià és bàsic, perquè no es tracta només d'un contingut a transmetre sino d'una forma que permeti la comunicació, que mogui a la reflexió i proporcioni al mateix temps un goig estètic. El periodista cristià, el mitjà del qual, és la paraula, ha de tenir consciència de la riquesa del llenguatge i procurar una bona expressió.

La Directora del "Taller de Literatura" exposa com funciona el seu centre: amb grups reduïts, trobades setmanals de dues hores, lectura i correcció de treballs personals, exercicis d'escriptura sobre propostes concretes i lectura i comentaris de textos d'autors diversos. El Taller organitza cursos d'estiu sobre l'art d'explicar, el món de la metàfora, la paraula i el seu entorn, etc. Per al pròxim curs dirigirà el tema monogràfic, "Teoria i pràctica de la creació literària".

I allò que cal admirar i agrair és que el "Taller de Literatura" de la Sra. Teresa Martin és un centre en el qual s'estudia també la llengua i cultura catalana.

FRANCESC GAMISSANS

Informació: Carrer Cardoner, 6 1r 1^a
Tels. 219 49 01 - 664 47 95
BARCELONA

Direcció i coordinació
Professora TERESA MARTIN

ADULTS EN LA FE

Artesans d'unitat

JOAN GUTERAS i VILANOVA

La monotonia de la vida diària, de tant en tant, es trenca. S'hi fan presents fets que, d'una manera molt especial, deixen una forta petjada en la història. Bona o dolenta: Esdeveniments que semblaven patrimoni exclusiu dels llibres d'història i que un havia llegit sense pensar que poguessin tenir una mena de repetició. Un pensa que, més d'un cop, considera la realitat amb una certa innocència. Però hi ha premisses, situacions, que, recorrent un determinat quilometratge, es precipiten fatalment com un allau.

Es recent, encara, un esquinçament eclesial. Hi ha realitats que dolen. I que un desitjaria que poguessin refer-se. Amb tot, no solament ens podem referir a les grans coses. També la vida quotidiana fa història. Els capteniments de cada dia van creant una trama. Amb el pas de moltes jornades assoleix una determinada solidesa. He pensat això quan, en el curs d'estiu de l'Institut de Litúrgia de Barcelona i del Centre de Pastoral Litúrgica, he hagut d'analitzar una sèrie de pregàries eucarístiques. Especialment quan he llegit la segona epiclesi o invocació a l'Esperit, on es demana que l'Eucaristia obtingui el seu fruit: la comunió. Un sol cor i una sola ànima per aquells que mengen un mateix pa i beuen un mateix calze.

Prohibit minvar la força de l'evangeli

M'agrada, en determinades ocasions i davant de certs fets, rellegir textos que m'han commogut. Per això he obert, novament, l'exhortació de Pau VI "L'anunci de l'Evangeli", de 1975. El desè aniversari del concili, coincidint amb l'any sant, féu sentir la veu del papa Montini sobre la missió de l'Església en el món contemporani. L'any anterior s'havia celebrat el sínodo episcopal sobre "L'evangelització del món contemporani".

En la darrera part d'aquest escrit papal s'hi troba una crida a la unitat. Es comença remarcant que la divisió dels anunciadors de l'Evangeli és una debilitació fatal de la força de l'evangelització. Sí, és allò que em deia un amic, en un determinat moment polèmic dels partits polítics del nostre país: "Els partits dividits no treuen vots. Això és verificable". Lluny del meu pensament la concepció de l'Església com un partit polític. No, és tot una altra realitat. Amb tot, la divisió —el contrari de l'amor i la comunió— és nefasta per a l'Església. Suposa una mena de caminar en fals. Car el manament nou, amb els esquinçaments interns, queda com en entredit. Es clar, l'Església continua tenint un missatge vàlid per l'assegurança del mateix Crist. Però aquesta visió no és òbvia per a qui és observador o per a qui cerca o vacil·la.

Pau VI recorda que no ajuden les querelles doctrinals, les polaritzacions ideològiques o les condemnes recíproques. Es pot pertorbar, desorientar o escandalitzar.

Així tot monolític?

Poso aquest interrogant perquè podria semblar un parany obvi. Tots sabem, però, que la pregunta és massa clara per ser certa. M'ho deia fa pocs dies un jove pare de família: "A l'Església és admirable com hi caben persones amb visions i estils molt diferenciats!" L'admiració és certa. I esdevé l'afirmació que mai no hi ha hagut un monolitisme, tot i que cadascun dels cristians voldríem que tothom passés pel mateix tub, que, a fi de comptes, és el de la nostra visió unilateral. Menys mal que els successors dels apòstols, amb preocupació de pares i amb molta paciència, procuren anar temperant els monopolis que voldríem implantar. Allò de l'evangeli: "aquest no és dels nostres", tendim a repetir-ho enduts per un afany d'exclusivitat.

Amb tot, se'ns demana unitat en la fe. Unitat que comporta una veritable comunió de bons sentiments i de simpatia. Tots hem de recordar la pregària del Senyor la nit abans de la seva condemna: "Per a que siguin uns... per tal que el món cregui que m'heu enviat". Unitat volguda pel Crist, demanada emocionadament al Pare, indicada com a testament. Unitat que els homes hem de saber, per experiència, que és molt fràgil. Perquè en la nostra vida, àdhuc en la religiosa, les ànsies de poder, l'enveja, la ira i la mateixa vanitat juguen un paper important. I si no vigilem, caminem cap a la dispersió. Fem reviure la confusió de Babel.

Diu Pau VI: "nosaltres hem d'oferir als fidels del Crist, no pas la imatge d'homes dividits i separats per litigis que no edifiquen gens, sinó la de persones madurades per la fe, capaces de trobar-se més enllà de les tensions reals gràcies a la recerca comuna, sincera i desinteressada de la veritat. Sí, la sort de l'evangelització està certament vinculada al testimoniatge d'unitat donat per l'Església. Heus ací una font de responsabilitat, però també de consol".

La unitat és, doncs, una tasca que ens pertoca a tots. Dimana del centre del missatge cristià. Requereix la gran ascètica del diàleg. Cal certament una postura d'humilitat, més enllà del protagonisme personal, i també una actitud de sintonia amb el Crist reconciliador. Benaurats els qui fan obra de pau. Realitat i anunci de la unitat definitiva en la consumació. Ara hem d'exercitar el respecte, l'esforç d'estimar, la capacitat de perdonar, la paciència i el bon humor. Així construirem unitat i posarem les vies per tal que pugui circular el tren de l'Evangeli. Una tasca que s'ho val.

Preguem amb el Sant Pare Joan Pau II

El Sant Pare ens demana oracions perquè ELS PERIODISTES COOPERIN AL CREIXEMENT DE LA FE, DE LA JUSTÍCIA I DE LA PAU

Està demostrat que els periodistes influeixen. Les imatges dels infants famèlics d'Etiòpia, que morien a milers diàriament, transmeses per una cadena britànica de televisió, provocaren la solidaritat i l'ajuda de tot el món sencer.

Nosaltres hem de pregar perquè tots els periodistes tinguin la categoria professional que fa possible oferir aquest ser a la humanitat.

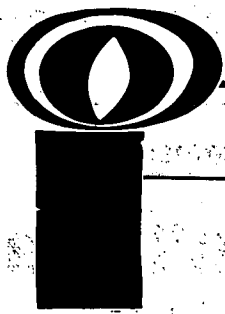
També hem de pregar perquè els periodistes no caiguin a la temptació de buscar l'escàndol fàcil que fa vendre pàgines plenes de frivolitats, d'equivocs o de veritats deformades que emmetzinen la convivència. Totes les professions corren el risc de ser exercides per persones incompetents o sense consciència professional. És una llàstima que parlem tantes vegades de la premsa fixant-nos només en els periodistes dolents. La professió de periodista, exercida amb consciència social, és noble i enriqueix la humanitat amb el que és més humà; la formació de l'opinió.

Preguem, doncs, amb el Papa perquè en la rapidesa de la ràdio, en la crítica reflexiva de diaris i revistes, i en el realisme de les imatges de televisió, tots els periodistes cooperin al creixement de la fe, de la justícia i de la pau.

INTENCIÓ MISSIONAL

Preguem també perquè NO DISMINUEIXI A L'ESGLÉSIA LA GENEROSA ENTREGA DE LES DONES A LA CAUSA MISIONERA.

ANTONI Mª SERRALLONGA sj.

DIUMENGE XVIII DURANT L'ANY / B

"JO US FARÉ PLOURE PA DEL CEL"

Al poble que, pel dur camí del desert, critica els caps que el menen a la terra promesa, Déu, compassiu, li fa el do del manà. "Això és el pa que el Senyor us dona" els diu Moisès. El manà porta el poble peregrí pel desert a fer la seva gran experiència religiosa: l'obediència cultural a Déu (en recollir només l'aliment per a un sol dia), la presència continuada del Senyor enmig del seu poble, la manera de comportar-se en el temps de prova, el saber descobrir i acollir el do de Déu. També el pa del nou poble ens exigeix una fidelitat total al Déu que ens aconduïx. (JB)

Lectura del llibre de l'Èxode (16:2-4,12-15)

En aquells dies, tota la comunitat del poble d'Israel murmura en el desert contra Moisès i Aharon. El poble d'Israel els deia: — Tant de bo la mà del Senyor ens hagués fet morir tots al país d'Egipte, quan encara sèiem al voltant de les olles de carn, i menjàvem tant de pa com volíem. Ens heu fet sortir cap aquest desert perquè tot aquest poble mori de fam. El Senyor digué a Moisès: — Mira, jo us faré ploure pla del cel. Que tot-hom surti cada dia a recollir-ne, però només el que necessiten per a aquell dia. Vull veure si compleixen o no el que jo els dono. He sentit aquestes murmuracions del poble d'Israel. Digue'ls, doncs: "Aquest vespre menjareu carn, i demà al matí tant de pa com voldreu, i sabreu que jo, el Senyor, sóc el vostre Déu."

Aquell vespre, doncs, arribà un vol de guatlles que cobrí el campament, i, l'endemà al matí, tot el campament era ple de rosada. Quan la rosada s'esvai, quedà per tot el desert una cosa granulada, fina com la capa de gebre que cobreix la terra.

Els israelites, en veure-ho, es deien l'un a l'altre: — Man-hu — que vol dir: "¿Què és això?" Perquè no sabien què era. Moisès els digué: — Això és el pa que el Senyor us dona per aliment.

"EL SENYOR ELS DONÀ EL SEU BLAT CELESTIAL"

Tot meditant sobre el passat d'Israel, el salmista no deixa de treure lliçons del gran fet del desert: el manà. La tradició jueva hi ha vist sempre el pa dels forts, l'aliment dels àngels. Però el veritable pa que ve del cel, el dona Jesús, i és diferent del que van menjar els pares al desert, i van morir. La promesa que els qui mengin d'aquest pa viuran, Jesús la

vincula a la fe. La comunitat eucarística, la que busca i troba vida abundant, és la comunitat dels qui creuen. (JB)

Salm 77: 3-4abc,23-24,25 i 54 (R.: cf. 24b)

El que vam sentir i aprendre,
el que els pares ens van contar,
no podem amagar-ho als nostres fills,
i que ells ho contin als qui vindran.
Són les gestes glorioses del Senyor.

R. El Senyor els donà el seu blat celestial.

Ell donà ordres als núvols
i obrí els batents del cel,
perquè ploqués l'aliment del manà,
el do del seu blat celestial. R.

I els homes van menjar el pa dels àngels,
les provisions abundants que els enviava.
Els introduí al seu cels sagrat,
a la muntanya que el seu braç els conquerí. R.

"REVESTIU-VOS D'AQUESTA NOVA NATURALES A QUE DÉU HA CREAT A IMATGE SEVA"

Després de la unitat, a la qual érem cridats el diumenge passat, Pau treu avui una altra conseqüència moral del misteri de salvació: la necessitat de viure com a homes nous. Cal abandonar el viure pagà, fet d'ignorància i d'error, de criteris del món i de recerca de plaer material. Cal substituir aquesta mentalitat de la "naturalesa envellida" i fer una opció clara pels criteris que ens proposa Jesucrist en el seu Evangeli. Entre el viure actual i la condició del cristià, hi ha també contrast i contradicció. Arrelats en la fe, hem de despulgar-nos de mentalitats mundanes i revestir-nos de la novetat del Crist. (JA)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efès (4:17.20-24)

Germanes: Us dic, i insisteixo en el Senyor, que no visqueu més com viuen els pagans. Es guien per criteris que no valen. Però el Crist, tal com vosaltres heu après, no és res de tot això. ¿No us l'han predicat tal com és? ¿No us han ensenyat la veritat sobre Jesús? Doncs deixeu la vostra antiga manera de viure. Des-

pulleu-vos d'aquesta naturalesa envellida; els desigs que la sedueixen la porten a la seva pròpia destrucció. Que es renovi el vostre esperit i tota la vostra manera de pensar! Revestiu-vos d'aquesta nova naturalesa que Déu ha creat a imatge seva: porteu una vida justa, bona i santa de veritat.

"ELS QUI VÉENEN A MI NO PASSARAN FAM. ELS QUI CREUEN EN MI NO TINDRAN MAI SET"

Un dels temes de fons del discurs de Jesús sobre el pa de vida és la comparança amb el manà del desert. El manà fou l'aliment del desert, interpretat com a "blat celestial" donat per mediació de Moisès. Però això és poca cosa en comparació del pa que realment ha baixat del cel, donat pel Pare als homes: Jesús, pa de vida. Jesús s'afirma com a do del Pare i com a definitiu mediador entre Déu i els homes. S'afirma, igualment, com a plenitud capaç de satisfer les més grans esperances. (PT)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan (6:24-35)

En aquell temps, quant la gent veïa que Jesús no era allà i els seus deixebles tampoc, pujà a les barques i anà a buscar Jesús a Cafar-Naüm. Quan el trobaren estranyats que fos a l'altra riba, li preguntaren: — Mestre, ¿quan hi heu vingut, aquí? Jesús els respongué: — Us ho dic amb tota veritat: Vosaltres no em busqueu pels senyals prodigiosos que heu vist sinó perquè heu menjat tant de pa com heu volgut. No heu de treballar per un menjar que es fa malbé, sinó pel menjar que es conserva sempre i dona la vida eterna. Aquest menjar us el donarà el Fill de l'home: ell és el qui Déu, el Pare, ha marcat amb el seu segell personal. Ells li preguntaren: — ¿Què hem de fer per obrar com Déu vol? Jesús els respongué: — L'obra que Déu vol és que cregueu en aquell que ell ha enviat. Li contestaren: — ¿Quin senyal visible ens podeu donar, que ens convenci? ¿Quines obres feu? Els nostres pares van menjar el manà en el desert, tal com diu l'Escriptura: "Els donà el seu blat celestial". Jesús els respongué: — Moisès no us va donar pas el blat celestial, però el meu Pare sí que us dona el pa que és realment del cel, perquè el pa de Déu és el que baixa del cel per donar vida al món. Li diuen: — Senyor, doneu-nos sempre aquest pa. Jesús els diu: — Jo sóc el pa que dona la vida: els qui vénen a mi no passaran fam, els qui creuen en mi no tindran mai set.

Moments espirituals

El món creu absurd que Déu, a través del seu Verb, s'hi identifiqui com un home entre els homes.

Crist és el centre i el cercle de la creació.

L'Esperit infon en nosaltres el gust de Déu i dels misteris.

Convertir-se no és fàcil. És un combat sense treva.

Som fets, hem de ser fets per l'Esperit com a temples vivents de la Trinitat.

La Paraula de Déu no cau en el buit; és la llavor colgada en el solc i que amb silenci creix en el temps i lleva fruit en la carn i en l'esperit.

Atendre la Paraula, desentranyar-ne el sentit, viure-la, és trobar el camí de la plenitud, la salvació, la divina humanitat de la Paraula, el pa calent de la Paraula.

Conversió: alegria de viure en Crist, plenitud i resurrecció de Crist.

Conversió: purificació interior, canvi de vida, i de pecat a fervor, de fervor a plenitud sobrenatural, viure el baptisme, sagrament del misteri pasqual de Crist.

El misteri de la salvació és el Fruit de la misericòrdia de Déu per tal de salvar l'home de l'abisme del pecat.

El poble de Déu és encara el petit ramat, i el Crist se'n val per estendre el Reialme, la Bona Nova, l'etern Nadal. Membres del Cos de Crist que caminen vers l'esdevenidor, vers la llum.

Tots els batejats en Crist formem el poble de Déu, arrel de la seva misericòrdia, el vicle de cadascú en Déu i de tots en Déu, bo i menats per l'Esperit.

Pel baptisme som marcats, segellats per sempre i amb encuny d'immortalitat.

Som membres del Crist total, l'Església.

Vivim, ens nodrim de la vida del Crist, l'Església.

El sacerdot és l'instrument, l'eina vivent del Crist, etern Sacerdot.

Sentir i viure l'Església, és sentir i viure amb Crist.

L'Església és la continuïtat de la presència de Crist en el món, del seu Cos a través de l'Esperit.

Crist és l'Home nou que renova el món perquè és l'Home-Déu.

Fer la voluntat del Pare és com un nodriment interior que il·lumina l'esperit i el cos. Tot el sentit de la vida.

Crist aconsegueix la voluntat del Pare, no per necessitat, sinó amb llibertat d'amor.

El pecat és tan terrible que ha provocat la mort de Crist.

Crist és el cim de la creació.

PERE RIBOT

LA BÍBLIA A L'ABAST

Què és això?

El fragment del llibre de l'Èxode, que hem llegit en la primera lectura, ens conta la reacció dels israelites quan, en ple desert, van descobrir el primer mannà que havia caigut aquella nit sobre el campament. Els israelites, en veure-ho, es deien l'un a l'altre: "Man-hu" —que vol dir: Què és això?— A aquesta pregunta, Moisès els va respondre: Això és el pa que el Senyor us dona per aliment (16:15). Més enllà de l'anècdota i de la seva interpretació miraculosa, hi ha una gran lliçó actual que la lectura reflexiva de la paraula de Déu ens convida a aprendre: A la terra hi ha aliment per a tothom. Sols falta que el descobrim, el sapiguem usar i el repartim equànimement. No cal eliminar ningú ni admetre el fatalisme de pobles condemnats a fams endèmiques. Déu, en la seva providència, té prevista la solució del problema, i ens urgeix a posar-la en pràctica amb enginy, amb treball i amb generositat. **Aquest vespre menjareu carn, i demà al matí tant de pa com voldreu, i sabreu que jo, el Senyor, sóc el vostre Déu (Ex 16:12b).** En el salm responsorial, el salmista, tot repassant la història d'Israel, ens recorda el fet i ens ajuda a fer-ne una lectura en clau d'història de la salvació. **El Senyor donà ordres als núvols i obrí els batents del cel, perquè plugués l'aliment del mannà, el do del seu blat celestial. I els homes van menjar el pa dels àngels, les provisions abundants que els enviava (vv. 23-25).**

Tot és obra de Déu, que s'apiada del seu poble i l'alimenta en ple desert. És també la resposta de Déu a la manca de fe i a la desesperació dels homes. No costa gaire dir que si no es prenen mesures enèrgiques tots morirem de fam. Encara costa menys exigir que aquestes mesures enèrgiques les han de suportar els altres.

Alimentar la humanitat

(Salm 77 -H. 78-: 3-4abc.

23-24. 25 i 54 R.: cf.24b)

JOSEP M. ARAGONÉS

El que costa és fer que tothom mengi. És el que cal fer. Déu alimenta tota la humanitat. I la fe no projecta la seva llum cap a miracles innecessaris. La fe il·lumina la ruta de la generositat, de la recerca de solucions alternatives, de la pràctica de la justícia, perquè tothom pugui menjar el que necessita. La història de la salvació continua encara essent una realitat viva. Ara a càrrec dels homes i dones de bona voluntat —i els creients han de ser-ho per doble exigència— que actuen com a instruments de la providència divina. Davant d'aquest problema de la fam, també els que ara celebren l'eucaristia, tenim el deure de preguntar-nos: Què és això? Això és el pa de vida que el Senyor dona a tothom, i que ens compromet a fer que tothom pugui tenir el pa material i a no negar-lo a qui reclama la seva porció.

El pa dels caminants

En la tercera estrofa del salm responsorial el salmista ens diu que el Senyor menà el seu poble desafiant tots els perills i els introduí al seu clos sagrat, a la

muntanya que el seu braç els conquerí (v. 54). Com el poble d'Israel, també el poble de l'Església camina a la recerca de la terra promesa. Tots esperem que el Senyor ens introdueixi al seu clos sagrat, quan acabada la marxa per la vida arribarem al repòs de Déu per sempre. Mentrestant, però, necessitem refer les nostres forces gastades. I això és el que venim a fer a la celebració de l'eucaristia. Ens ho recorda la resposta del salm: **El Senyor els donà el seu blat celestial.** El donà als israelites que caminaven pel desert. Ens el dona a nosaltres que fem camí a través de la vida. Aquell mannà no era altra cosa que figura del pa de vida que el Senyor ens enviava del cel, el cos i la sang de Jesucrist, el Salvador. És el que el mateix Senyor ens dirà en l'evangeli: **Moisès no us va donar pas el blat celestial, però el meu Pare sí que us dona el pa que és realment del cel, perquè el pa de Déu és el que baixa del cel per donar vida al món (Jo 6:32-33).** Ara en lloc de la pregunta d'Israel —Què és això?— fem la pregària de l'evangeli: **Senyor, doneu-nos sempre d'aquest pa (Id. v. 34).** I el Senyor, com a resposta ens fa arribar a la muntanya que el

seu braç ens conquerí (v. 54b), que, ara i ací, és el misteri pasqual celebrat a l'altar de l'eucaristia.

Transmetre la fe

El que vam sentir i aprendre, el que els pares ens van contar, no podem amagar-ho als nostres fills, i que ells ho contin als qui vindran. Són les gestes glorioses del Senyor (vv. 3-4). Vet aquí explicitat el deure del creient de transmetre la fe. O millor: de transmetre els continguts de la fe. Aquells continguts que, al llarg dels segles, la història dels creients han anat formulant i amb els quals han expressat la seva fe en l'actualització salvadora de Déu en la història de la humanitat. En aquesta història han sabut descobrir-hi Déu, s'han deixat interpel·lar i menar per ell, i s'han esforçat a dir amb paraula entenedora la profunda experiència de Déu que han fet a través de la revelació i de la fe. Vivint aquesta fe, deixant-se guiar i interpel·lar per ella, l'Església l'ha formulada i ha elaborat el Credo, perquè servís com a punt de referència i instrument de trobada de tots els creients que refermen així la seva comunió. En aquests temps que ens toca viure, hauríem de ser molt conscients que el Credo no és sols una fórmula més o menys viva que recitem en les nostres celebracions, sinó que és com una mena de pont que ens uneix amb el passat i ens porta cap al futur. És la formulació de la història de la salvació que els pares ens van contar i que no podem amagar-ho als nostres fills, i al seu torn, ells ho hauran de contar als qui vindran. Avui hauríem de veure com celebren l'eucaristia, que hem rebut dels nostres pares en la fe, com la vivim, com ajudem els nostres fills a viure-la, i com la fem actual tot mantenint-la en la tradició viva de l'Església de Jesucrist, en comunió amb tots els germans.

CULTURA CIENTIFICA

El cervell i l'ànima humana

Allò que Déu té d'invisible, com el seu poder etern i la seva divinitat, des de la creació del món es fa visible a la intel·ligència humana a través de les seves obres.

Rom 1,20

14. Moniz, el fundador de la psicocirurgia

La descoberta que féu Pierre P. Broca el 1861 de la localització de la funció de la parla en la part inferior de la tercera circumvolució del lòbul frontal esquerre del cervell havia causat una gran commoció entre els neuròlegs que hi veieren la prova d'una estructura en el cervell de distribució de funcions. Poc després d'aquella troballa, el 1870, l'alemany Edward Hitzig publicava una comunicació demostrant que l'estimulació de certs punts del cervell feia fer contracció a determinats músculs, i el 1873 un altre alemany, Carl Wernicke, va identificar una altra àrea, no gaire lluny de la de Broca, que era la de la comprensió del llenguatge: un pacient que tenia avariada aquesta regió del cervell parlava i escrivia, però era incapaç d'entendre el que hom li deia. Aquest punt ara és anomenat centre de Wernicke.

Tot això provocà una efervescència entre els metges dedicats a la investigació neurològica. No detallarem totes les troballes que s'anaren fent. Només direm que la cosa s'anà veient cada cop més complicada: una mateixa facultat cerebral semblava localitzada a diverses regions alhora. I és que del fet que la lesió d'un punt provocués la pèrdua d'una funció no es podia pas deduir que aquell punt en fos el motor o centre. Compararem-ho amb un circuit elèctric:

si a més del generador hi ha, pensem per cas, dos interruptors, la bombeta deixarà d'encendre's tant si és el generador que deixa de funcionar com si s'interromp el corrent per un qualsevol dels dos interruptors. I una cosa anàloga pot passar al cervell. Concretament el punt de Broca era si el centre motor de la parla, però no el centre de la consciència del llenguatge, és a dir del generador voluntari.

Una altra cosa molt curiosa va ser trobar-se amb el fet que una bona part de la matèria gris restava sense cap funció específica; com si no servís per a res: la seva estimulació no produïa efectes observables. Les àrees cerebrals que feien això s'anomenaren "àrees silencioses". Molts neuròlegs pensaren que serien àrees associatives, on les neurones acumularien les experiències i el pensament. Però no hi havia proves experimentals per afirmar-ho. Un interessat en investigar les àrees silencioses fou un portuguès.

A.C. de Abreu F. Egas Moniz (1874-1955)

El seu nom sencer era Antonio Caetano de Abreu Freire Egas Moniz. Va néixer a Avanca (Beira). Va cursar la carrera de medicina a la universitat de Coimbra, però ell es declara deixeble de Ramón y Cajal, a qui

FRANCESC NICOLAU
Professor de la Facultat de Teologia de Catalunya

atribueix amb agraïment els seus coneixements tècnics en el pròleg d'un dels llibres que va escriure. Als 28 anys ja era professor a Coimbra i el 1911 esdevingué el primer professor de neurologia de la universitat de Lisboa. El seu interès investigador començà per l'estudi dels vasos sanguinis del cervell. Aconseguí visualitzar-los injectant a la sang una substància opaca als raigs X, que possibilitava prendre una fotografia del cervell amb aquests raigs. El seu mètode es convertí en una nova tècnica de radiodiagnòstic, que ara anomenem "angiografia (o arteriografia) cerebral".

Moniz, a més de metge investigador, era un home ficat en política. Va actuar en la legislatura portuguesa anterior a la guerra del 1914, i el 1917 era nomenat Ministre d'afers estrangers. També va ser el director de la delegació portuguesa de la conferència de pau de París de 1918.

La lobotomia prefrontal

El 1935 va fer una troballa que li valgué el premi Nobel de 1949, compartit amb W.R. Hess. Però aquesta descoberta

té una prehistòria: el 1848 un obrer anglès, Phineas Gage, mentre introduïa els explosius d'una barrinada es trobà que la càrrega explotà abans d'hora i el ferro atacador se li clavà al front. I, cosa curiosa, ni tan sols va perdre el coneixement. El lòbul frontal esquerre va quedar seriosament afectat amb un forat de consideració, però ell anà pels seus propis peus a curar-se de la ferida tot bromejant d'aquell esvoranc. La resta del cervell havia restat intacta i l'home va sobreviure dotze anys a aquell trauma. Conservava la ment àgil i la memòria clara però va canviar de caràcter: ja no tenia ànsia per les coses i la seva previsió va veure's substituïda per la negligència i la inconstància. Doncs bé, aquest cas era cèlebre en la història de la neurologia i Moniz el coneixia prou bé. L'àrea traumatitzada d'aquell home corresponia a una àrea silenciosa del cervell. Serà l'àrea que correspon a la preocupació i a l'ansietat? Si fos així, davant d'un malalt amb crisis obsessives d'ansietat depressiva o angixa psicòtica, incurables amb les tècniques conegudes de la teràpia psiquiàtrica, no es podria provar de tallar un trosset del lòbul prefrontal? I Moniz decidí fer-ho. (De vegades hi ha metges que són ben atrevits...). I l'èxit li somrigué: el malalt millorà sensiblement.

Repetida l'operació en altres

casos també va semblar que s'hi notava una millora. Aquesta operació rebé el nom de «Lobotomia prefrontal». Poc després es veié que no calia seccionar un tros de lòbul. N'hi havia prou amb tallar les fibres blanques cerebrals que connecten la base del cervell, el tàlem, amb el còrtex frontal. L'operació s'anomenà "Leucotomia frontal" ("leuco", blanc, perquè aquestes fibres nervioses són substància blanca del cervell). Amb aquestes operacions començava la "psicocirurgia" o cirurgia psiquiàtrica, per guarir malalties mentals.

I fou de debò una idea genial la que va tenir Moniz? Encara que això li vagi merèixer el premi Nobel, hem de contestar que no pas del tot. Avui dia ja no hi ha cap metge que gosi practicar la leucotomia frontal. L'operació ha caigut en desús. Per què? Molt senzillament, s'ha vist que els efectes secundaris eren molts. Un d'ells és que els que han estat operats així es tornen irresponsables i despreocupats de les conseqüències dels seus actes. En la majoria dels casos resulta pitjor el remei que la malaltia. I és que cal anar amb molt de compte abans de fer un acte que sigui voler corregir la naturalesa. Però nosaltres n'hem volgut parlar per la importància històrica que els mètodes de Moniz tingueren en l'estudi del cervell.

Històries, llegendes i tradicions del romànic català

El monestir de la Portella va ser seu de la Universitat Catalana

Aquest antic monestir benedictí situat al cor del Berguedà, és un dels monuments de l'època medieval més importants i, alhora, un dels menys coneguts del Principat. La causa d'aquest desconeixement s'ha de buscar principalment en la gran dificultat per arribar-hi. Fer-hi cap és una autèntica excursió, fins i tot una aventura, tant si s'hi va a peu com amb un vehicle tot terreny. Malgrat aquestes dificultats, personalment he tingut la sort de visitar el monument en diverses ocasions, gràcies a la simpàtica iniciativa de la gent de Sagàs i de la seva rodalia que cada any per la primavera organitza l'anomenada "caminada popular", una experiència molt recomanable. Aquesta caminada és alhora un acte reivindicatiu per cridar l'atenció als responsables de vetllar pel nostre patrimoni sobre l'estat dels monuments romànics del terme, i per demanar-ne la restauració. En aquesta excursió multitudinària, davant el monestir de la Portella, els organitzadors de la trobada serveixen a tots els cansats caminants un esmorzar de pa amb tomàquet i botifarra del país, regat tot amb un bon vi servit amb porró.

La mà de l'abat Oliba

Es de tots coneguda la gran importància històrica que per la naixent Catalunya va tenir l'abat Oliba. La seva vocació evangelitzadora, l'interès per buscar una pau duradora pel seu país, i sobretot el seu afany de fer-ne un país lliure i deslligat del vassallatge exterior van fer-li prendre part activa en la construcció o l'expansió de grans obres de tipus religiós en tot el Principat. Exemples com Ripoll, Cuixà, Vic, Montserrat, Serrateix ho posen de manifest. La mà generosa del gran personatge és ben palesa, com veurem tot seguit, a Sant Pere de la Portella. Segons que ens diu la història, totes aquelles terres del Berguedà eren propietat de la família Oliba Cabreta. Precisament fou a la Portella on el nostre personatge, l'any 997, signà el primer compromís fora del tutelatge patern en favor de la idea de construir un monestir en aquest indret.

Les obres es van allargar durant gairebé una cinquantena d'anys. A poc a poc, les construccions monàstiques, malgrat els anys emprats, es feren una realitat, comptant sempre amb l'ajut incondicional de l'abat Oliba i d'altres personatges de la noblesa catalana que també l'imitaren.

Tan bon punt les dependències foren habitables, el propi abat Oliba envià a la Portella els primers monjos, procedents de Ripoll, per fer-hi una estada continuada, lliurats a l'oració, al treball i a l'ensenyament en tots els camps, com era norma de l'orde benedictí. I arribem concretament al dia 21 de setembre de l'any de gràcia de 1035, quan se celebrà la solemnisima consagració del temple. Fou cerimònia presidida pel bisbe d'Urgell, Armengol. L'acompanyaven més de vint-i-cinc prelatos i una gran representació de la noblesa catalana. D'aquesta cerimònia, però, no s'ha trobat cap document que parli de l'assistència personal

Antic monestir Benedictí de Sant Pere. Abandonat. Les dependències del segle XVIII, enrunades. Església d'una vasta nau. Absis amb arcuacions i fines-tres. Façana oest, amb porta de doble arcada. Campanar quadrat, massís, amb finestral a cadascun dels costats. En l'edifici adossada al temple, hi ha un claustre rústic, de petites dimensions, doble galeria, amb dues arcades semicirculars per banda, excepte a l'ala Oest de la galeria inferior que només en té una. (V.B.)

de l'abat Oliba, tot i que la major part d'historiadors creuen que aquest no podia faltar-hi.

Primera crisi del monestir

Aquest monestir no va tenir mai, al llarg dels segles, una vida comparable als cenobis més coneguts del Principat. La seva importància a poc a poc va anar minvant. En aquella casa només restà una mínima representació benedictina.

L'any 1348, en què la pesta féu estralls per tota la geografia catalana, va deixar també la Portella sense comunitat. En acabar la desgràcia, una nova comunitat, molt reduïda, encapçalada per l'abat Berenguer va intentar no-

sorgiment. Fou precisament la comunitat d'aquest monestir de la Portella la que es dirigí a les màximes autoritats religioses i civils, fins al mateix monarca Felip IV, per demanar la unió de Sant Pau del Camp amb Sant Pere de la Portella. Estem parlant concretament de l'any 1615. L'Any següent, els tràmits eren gairebé enllestits del tot.

Un cop firmats els protocols, el pare Abat i la major part de la comunitat d'aquella casa perduda per les muntanyes pre-pirinenques, es va traslladar a la ciutat de Barcelona per prendre possessió del monestir barceloní. D'aquesta manera Sant Pau del Camp va passar de ser un simple priorat a ser una abadia, i el pare Abat rebia alhora el títol d'Abat de la Portella i de Sant Pau del Camp.

emplaçament d'una construcció tan luxosa enmig d'un paisatge tan feréstec. D'aquesta construcció, en l'actualitat, no queda gairebé res.

La Portella, seu de la Universitat

Es de tots conegut el fet històric de la caiguda de Barcelona el dia 11 de setembre de 1714. Amb aquella derrota, que donava per acabada aquella sagnant contesa, es va proclamar, per part del govern de Felip V l'anomenat Decret de Nova Planta. Per aquest Decret s'abolien un seguit de furs i de drets de les institucions polítiques catalanes. Un d'aquells decrets, va abolir els estudis universitaris que s'impartien a la Universitat

tragèdia de la primera guerra carlina. En aquelles dates, la ciutat de Cervera patia les envestides de la contesa civil. En aquell moment, la Junta Superior Governativa, a la vista del caire que prenia els esdeveniments, va donar l'ordre de traslladar pel perill que corrien, els professors i els alumnes des de la universitat de Cervera a la població de Solsona per evitar desgràcies als estudiants. Varen tenir mala sort perquè el perill de la guerra va arribar també a la capital del Solsonès. En aquell moment de desconcert, algú, no saben qui, va tenir la idea de portar tot aquell professorat fugitiu i aquell grup d'alumnes, juntament amb tot el material pedagògic a un lloc isolat i lluny de qualsevol ciutat o via de comunicació. En definitiva, lluny del perill de la guerra. Es va pensar en el monestir de la Portella, que per la llei de desamortització del 1834 estava totalment abandonat.

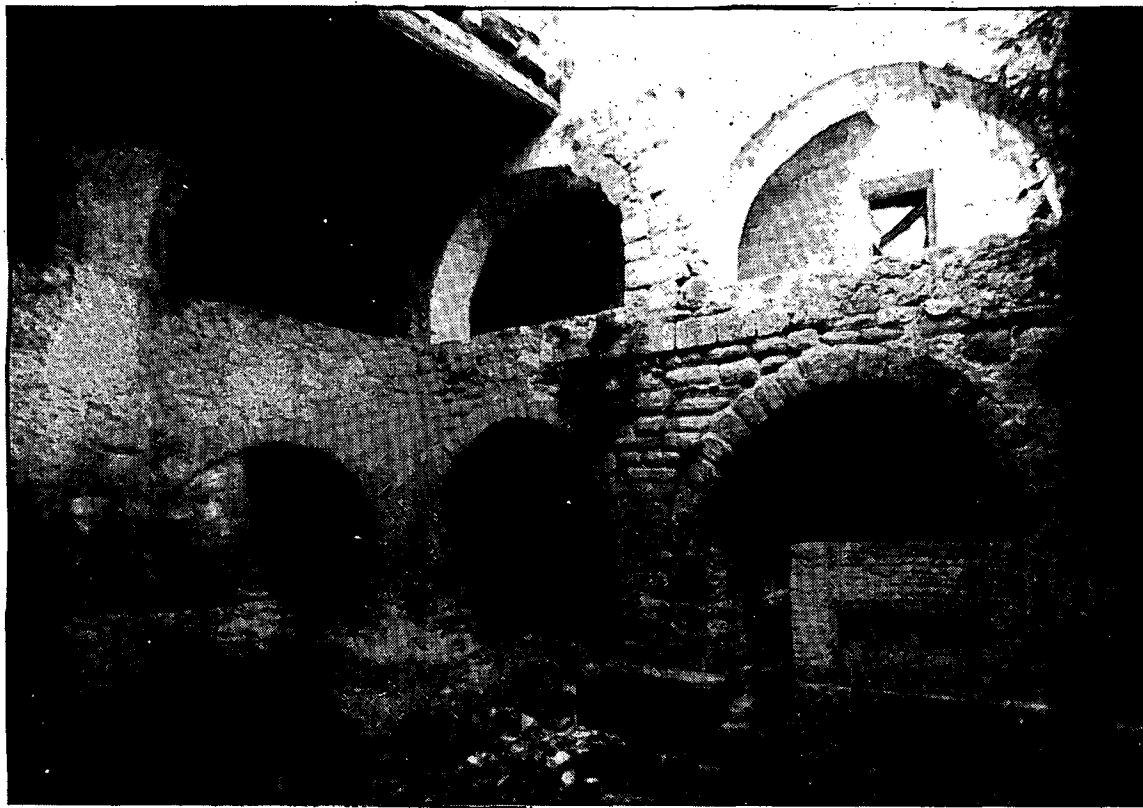
I fins allí va arribar un bon dia aquell estrany grup expedicionari, format per professors, ajudants, alumnes i servents, per prendre possessió d'aquells edificis monàstics, i adaptar-los d'algun manera a la tasca d'ensenyar aquelles joves generacions d'alumnes.

Hom creia que aquella situació escolar anòmala seria provisional. Però pel curs dels esdeveniments, es va allargar per espai de dos anys. Així la universitat catalana va funcionar durant els cursos 1838-39 i 1839-40 en aquelles isolades muntanyes del Berguedà.

No coneixem pas referències de cap estudiant d'aquell període, però ens sembla que aquella estada a la Portella deuria ser molt positiva, tant pels alumnes com pels professors. Aquella vida isolada i lluny de tot contacte amb el món, ben segur que els deuria enriquir fent-los més sensibles i receptius amb les assignatures d'humanitats. Creiem que molts d'ells sentiren una veritable tristor el dia que varen haver d'abandonar aquells paratges, per retornar novament a la civilització i a la vida quotidiana.

Aquest curiós fet que acabem d'explicar, és l'últim esdeveniment d'una certa rellevància en la història del monestir de la Portella. D'aleshores ençà, aquelles venerables construccions han anat caient a miques. Un procés que, malauradament, encara continua. De res no serveixen els esforços i l'interès d'aquella gent de Sagàs, que demanen que no es deixi perdre aquell monestir mil·lenari, que fou durant segles lloc d'oració, de meditació, i font de vida espiritual, i també seu de la Universitat catalana durant dos anys. Crec que per aquest sol fet històric, mereixeria de mantenir-se dempeus.

JOSEP Me BROTO i TWOSE

El monestir és al municipi de la Quar, al Berguedà

vament donar a aquell monestir el seu antic esplendor. Això no es va aconseguir malgrat l'ajut moral del papa d'Avinyó Innocenci VI, que va otorgar gràcies i indulgències a tots els qui visitaven el monestir, en especial els dies de sant Pere i sant Pau, així com als qui ajudaven econòmicament per al manteniment de la casa benedictina.

La unió amb Sant Pau del Camp

Aquest important monestir romànic, màxim exponent d'aquest art a la Ciutat Comtal i una de les joies medievals del Principat, era de feia segles un convent amb una vida molt precària i sense cap possibilitat d'aconseguir un nou res-

Aquesta unió d'ambdues cases va durar aproximadament dos segles. Hom creu que el compromís, que en un principi semblava que no reeixiria, fou força profitós. Una de les circumstàncies que fan pensar en aquest fet és que l'Abat dels dos monestirs, que alternava les seves estades en les dues abadies, es féu construir un magnífic palau abacial allí en aquelles perdudes serralades de la Portella. Als pocs anys, quan per una desgràcia un incendi va destruir aquella obra, exactament al 1774, un altre abat de nom Pau Fuster va donar ordres perquè es construís sobre les ruïnes de l'anterior, un nou palau molt més luxós i ric que el que s'havia destruït. Una obra que fou l'admiració de propis i estranys, tant per les característiques de l'edifici, com pel singular

de Barcelona. Es va traslladar l'esmentada universitat a la ciutat de Cervera, població que en la guerra de successió havia fet costat al monarca borbònic.

Aquesta petita explicació històrica ve donada pel cas que anem a comentar i que té molt a veure amb el monestir de la Portella. Som a l'any 1838, en l'esclat i la

LLANES ARDILLA

Orientació de punt. Jerseis d'encàrrec. Teixits de batista brodada i organdí.

Diputació, 405, entre Nàpols i Sicília. Tel.: 232 65 15 - 08013 BARCELONA

LA SARDANA I LA DANSA

JOSEP VENTURA

CONCURSOS FOTOGRÀFICS.- S'acaba de convocar el 7è. Concurs fotogràfic de Salt Sardanista, obert a tots els afeccionats a la fotografia que hi vulguin concórrer. El certamen comprèn dos apartats: un per a fotografies sobre la sardana i el folklore català, en general; i l'altra, de tema lliure. Les obres concursants podran ser en blanc i negre o en color, amb un màxim de tres fotografies, per temes i modalitats i s'han de trametre a l'Agrupació "Salt Sardanista", Apartat 34, 17190 Salt (Gironès), abans del proper dia 9 de setembre de 1988. S'estableixen premis a la millor col·lecció de fotografies i a les millors obres individuals presentades, amb diferents trofeus obra de l'artista saltenc Lluís Molins, així com premis en metàl·lic per més de 25.000 ptes. D'altra banda, el Grup Sardanista del Club Esportiu Huracans ens ha tramès la convocatòria del seu 17è. Concurs fotogràfic al qual poden participar tots els afeccionats a la fotografia amb obres inèdites que poden tenir una doble temàtica: sardanes, folklore i costums en general dels Països Catalans, de qualsevol indret i època de l'any; i l'Aplec de la Sardana de Lleida que tindrà lloc al Parc Municipal els propers dies 23 i 24 de juliol. Les obres concursants s'han de fer arribar a l'esmentada entitat sardanista lleidatana, al carrer de la Palma núm. 2, tercer-primera, 25002 Lleida (Segrià), fins el dia 30 de setembre de 1988. Hi haurà trofeus per a cada primer classificat en cada tema i 5.000 pessetes; i trofeus i 3.500 ptes. pels qui obtinguin el segon premi. A més hi haurà altres trofeus per a d'altres llocs preferents i s'atorgarà un premi especial i placa d'honor a la millor col·lecció de fotografies, en un o altre tema.

CURSET.- Com cada estiu, l'Agrupació de Sardanistes "Francesc Mas Ros", de Sils, es disposa a celebrar el seu curset d'ensenyament per a ballar sardanes, que enguany arriba a la seva dinovena edició. La data inicial serà el dia 19 de juliol i les sessions d'ensenyament es perllongaran fins al 6 de setembre, cada dimarts i cada dijous de 8 a 10 del vespre, en dos torns. L'acte de cloenda del curset tindrà lloc el dia 25 de setembre dins la programació de la festa major de Sils, en el decurs d'una audició de sardanes, a càrrec de la cobla La Selvatana seguida de l'actuació del Ballet Folklòric del Centre Cultural de Sarrià.

CREU DE SANT JORDI.- El dia 14 de juliol la cobla La Principal de La Bisbal ha estat distingida amb la condecoració "Creu de Sant Jordi", atorgada per la Generalitat de Catalunya. La imposició, que es va fer al mateix Palau, a les set de la tarda, és el reconeixement a la llarga i continuada tasca d'enaltiment i de la música catalana i la sardana que està fent el conjunt bisbalenc, i que ha culminat en la celebració del seu centenari, commemorat amb múltiples actes i a l'espera del acte de clausura, en el concert que es farà al Gran Teatre del Liceu, el dia 29 d'octubre, després que es va haver de suspendre quan estava anunciat pel mes de juny, com a senyal de dol per la mort del President Tarradellas.

VII Concurs fotogràfic de "Salt Sardanista"

BASES

PARTICIPANTS: Tots els aficionats a la fotografia.

TEMES: A) La Sardana i el folklore català en tots els seus aspectes. B) Lliure.

OBRES: En blanc i negre i color, amb un màxim de 3 fotografies per tema i modalitat, inèdites a Salt i no premiades en altres concursos.

FORMAT i PRESENTACIÓ: Mida màxima 30 x 40 cm. i mínima d'imatge 18 x 24 cm. o el seu equivalent en superfície degudament reforçades, amb cartró o cartolina. Els virats totals monocrom, els virats i fotopintatges parcials amb un sol color es consideraran dintre l'apartat blanc i negre.

IDENTIFICACIÓ: Al darrera de cada obra caldrà indicar el títol de la fotografia, el tema en el qual es participa, el nom, l'adreça i el núm. de telèfon de l'autor. En cas de ser soci de Salt Sardanista o de l'Agrupació Fotogràfica de Salt Sardanista indicar-ho amb la paraula "SOCI".

DRETS D'INSCRIPCIÓ: Gratuïts.

TRAMESES: Lliures de despeses a l'Apartat 34 - 17190 SALT, o bé personalment a Perruqueria Crescenti, carrer Sant Romà, 27 - SALT, de dimarts a divendres de 9 a 20 h.

JURAT QUALIFICADOR: Estarà compost per persones vinculades dins l'àmbit fotogràfic, assistint-hi un membre de l'Agrupació Fotogràfica de Salt Sardanista com a secretari sense vot.

CALENDARI DEL CERTAMEN

DARRER DIA D'ADMISSIÓ DE LES OBRES: 9 de setembre del 1988.

VEREDICTE: Serà públic i es farà el dia 10 de setembre de 1988, a les 8 del vespre, al "Centre Cívic La Cooperativa", carrer Major, 78, SALT.

EXPOSICIÓ: Del 15 al 30 de setembre de 1988 a la Casa de Cultura "Les Bernardes".

REPARTIMENT DE PREMIS: El dissabte 17 de setembre a 2/4 de 8 del vespre, en el mateix lloc de l'exposició.

PREMIS

BLANC I NEGRE: Premi d'honor a la millor col·lecció de 3 fotografies, 7.000 ptes. i Trofeu exclusiu. 1r. premi: 3.000 ptes. i Trofeu. 2n. premi: Trofeu. 3r. premi: Trofeu.

COLOR: Premi d'honor a la millor col·lecció de 3 fotografies, 7.000 ptes. i Trofeu exclusiu. 1r. premi: 3.000 ptes. i Trofeu. 2n. premi: Trofeu. 3r. premi: Trofeu.

Tema lliure

BLANC I NEGRE: 1r. premi: 3.000 ptes. i Trofeu. 2n. premi: Trofeu. 3r. premi: Trofeu.

COLOR: 1r. premi: 3.000 ptes. i Trofeu. 2n. premi: Trofeu. 3r. premi: Trofeu.

Hi haurà un "Trofeu Social" en cada modalitat. Els Trofeus Exclusius són obra i gentilesa de l'artista saltenc Lluís Molins.

NOTES: La decisió del jurat serà irrevocable i es donarà a conèixer a tots els participants. Cada concursant sols podrà obtenir a un sol premi per tema i modalitat. Les obres premiades restaran en poder de l'organització la qual es reserva el dret de reproducció, la resta seran retornades un cop acabada l'exposició.

Es procurarà la bona conservació de les fotografies, refusant, però tota responsabilitat en cas de qualsevol desperfecte.

Al participar en un tema no obliga a fer-ho en l'altre. Qualsevol punt no previst en aquestes bases serà decidit sense apel·lació per la Comissió Organitzadora.

La participació en aquest concurs implica la total acceptació de les presents bases.

CUINA

Un rotlle de carn

350 grams de carn picada de bou
300 grams de carn picada de porc
100 grams de foie-gras
1 ou
2 grans d'all, 100 grams de llard
2 copetes de xerès
una molla de pa mullada amb llet.

1 pastanaga

1 ceba

1 tomàquet

paper d'alumini

Barregeu les carns picades molt fines amb el foie-gras, l'ou sencer, una copeta de xerès, la molla de pa mullada amb la llet, molt escorreguda i, després espoleu-lo amb sal i pebre, trebal·leu-lo bastanta estona per a lligar-ho bé. Damunt una plàtera, doneu-li forma allargada aplanant-lo amb una cullera perquè quedi com un tall rodó, aboqueu-ho so-

bre un tros gran de paper d'alumini untat amb oli, emboliqueu la carn i cargoleu el paper per als dos costats per tancar-lo bé; sobre el marbre doneu-li unes voltes perquè quedi rodó. Col·loqueu-lo en una cassola amb llard, a foc una mica viu, doneu-li unes voltes de tant en tant, deixant-ho coure així uns 10 o 15 minuts, després tal·leu la ceba, la pastanaga i els alls tallats petits, després el tomàquet tallat a trossos i la copeta de xerès, deixeu-ho coure a foc suau durant uns 40 minuts. Quan estigui llest traieu-li el paper d'alumini deixeu-lo refredar una estona i tal·leu-lo per servir-ho. Passeu la salsa per un col·lador fi, poseu-hi una mica sobre la carn i la resta serviu-la amb salsera molt calenta.

MARIA GLORIA MUNTAÑOLA

MISSATGE

A TOTS ELS LECTORS DE CATALUNYA CRISTIANA

LA PREMSA ÉS UN DELS GRANS MITJANS D'APOSTOLAT FEU APOSTOLAT A TRAVÉS DE LA PREMSA! COL·LABOREU A L'APOSTOLAT DE CATALUNYA CRISTIANA

Que cap llar cristiana del país no estigui mancada de la seva lectura, és el repte que tenim tots els lectors de CATALUNYA CRISTIANA

MOSTREU CATALUNYA CRISTIANA ALS VOSTRES FAMILIARS I AMICS. DONEU-LOS A EMPLENAR LA SEGÜENT BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ.

Catalunya Cristiana

Carrer de València, 244, 2n. 08007 BARCELONA

Nom

Domicili nº Població

D.P.

Se suscriu per 1 any a CATALUNYA CRISTIANA en català/castellà per pessetes 4.680.- Aquest import el faré efectiu de la forma següent:

☐ Pagament domiciliat ☐ Xec nominatiu que s'adjunta

Signatura

Lloc Data

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc/Caixa Agència

Senyors: Els prego que d'ara endavant, fins a nou avis, amb càrrec al meu compte/llibreta nº..... se serveixin pagar els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció al setmanari CATALUNYA CRISTIANA.

Signatura

Lloc Data

RACÓ DEL LLENGUATGE

Lletres mudes (2)

La segona pregunta que em fan les monges de l'Encarnació és sobre una altra lletra muda: la s, que en el mot aquest no es pronuncia quan contacta amb un altre mot començat amb consonant. Però sí que ha de sonar quan el mot següent comença amb vocal. Efectivament, és una interpretació arbitrària dir que la s és muda en la combinació **aquest és**, la qual s'ha de pronunciar **aquestés**, i no **aquetés**. Igual com diem **aquesthome**, **aquestocell**, **aquestartista**. En canvi, prescindim de la s quan diem: **aquetsenyor**, **aquetllibre**, **aquetmoment**.

Potser una de les llengües en què divergeixen menys l'escriptura i la pronunciació és el castellà. Llevat de la h, i de la u en les combinacions **que**, **qui**, **que**, **gui**, totes les lletres escrites es pronuncien; en la pronunciació correcta, s'entén. A molt poca distància segueix el català, que a més dels casos esmentats, presenta unes quantes lletres escrites, totes consonants, que s'ometen en l'articulació dels sons.

Moltes llengües ofereixen a l'oïda una multiplicitat de sons irrepresentables a l'escriptura amb l'exigua quantitat de signes escrits de què disposen. D'altres mostren una manifesta inadequació entre l'expressió oral i l'escripta. Així veiem que en alguns idiomes s'escriuen paraules molt llargues amb predomini de consonants, paraules que nosaltres no podem articular sense el recolzament de vocals intercalades. I també en veiem amb força vocals supèrflues, és a dir, mudes.

En català, quan parlem de lletres mudes, només volem dir la u i algunes consonants. I, encara, algunes d'aquestes són pronunciades en les variants dialectals. Per exemple, les tes de cant, pont, molt, que s'escolten clarament en el valencià i el balear.

És curiós el cas de les erres finals, mudes a tot el català oriental exceptuant alguns mots com: mar, llar, far, cigar, acer, sospir, respir, amor, tresor, vampir, cor, or, labor, futur, i alguns altres, tots substantius. I els adjectius: auster, sincer, vulgar, familiar, popular, anterior, posterior, superior, inferior, obscur, pur, etc. Doncs bé, tots aquests mots precedents emmudeixen la r final en el parlar balear i, en canvi, els valencians pronuncien totes les erres que nosaltres callem. Que nosaltres callem, però no sempre, ja que en enllaçar un infinitiu de verb amb qualsevol partícula pronominal, la r s'escolta inequívocament. Així diem: agafar-la, sentir-nos, donar-te'ls, portar-li-ho, estimar-se, voler-ho, demanar-li'n, exigir-la-hi, menjar-ne.

Perles ortogràfiques

En un aparador veig quatre rajoles emmarcades que ostenten la vella fórmula que implora la benedicció de la taula. Demanen a Déu que la **veneeixi**.

No sé si seran escoltats demanant les benediccions amb ve baixa!

ALBERT PERA

LLIBRES

L'Anuari d'estudis d'Història eclesiàstica

El 28 de novembre de 1985 es fundà a Barcelona la Societat d'Estudis d'Història Eclesiàstica, Moderna i Contemporània de Catalunya i que presideix mossèn Joan Bonet i Baltà, i que en el transcurs de poc temps ha vist augmentades les seves files amb destacats estudiosos de la matèria tots ells eminents erudits. En l'article 3 dels seus estatuts es preveu l'inici de la publicació d'un Anuari que recollís estudis, bibliografia, notes i informacions sobre la història eclesiàstica a partir del segle XV i en l'àmbit dels Països Catalans.

I vet ací que han aconseguit el programa ja que sota el patrocini de l'Institut d'estudis tarraconenses Ramon Berenguer IV depenent de la Diputació de Tarragona, fins fa poc presidida per Josep Gomis, ha aparegut l'Anuari 1987. I no es pot pas dir que sigui un número 0, és a dir de prova. Ans al contrari és tracta d'un volum atapeït de temes interessants tractats amb qualitat i que són d'impossible resum en una ressenya com aquesta. Només esmentaré algun exemple. Així el treball de Josep Raventós i Giral titulat: "Una alteració filipista en la Constitució III del Concili Provincial Tarraconense, convocat pel bisbe de Girona l'any 1717" excel·lent treball per veure com es van utilitzar tots els mitjans, lícits i il·lícits, per arrossegar els catalans a acceptar el règim borbònic després de la Guerra de Successió, i com el poder civil s'immiscia en l'Església.

sia.

Un altre treball a destacar és el d'Anne Morelli "Dom Sturzo face a la guerre d'Espagne et spécialement au problème de la Catalogne et du Pays Basque". Com és sabut el fundador de la Democràcia cristiana italiana visqué exiliat llargs anys i col·laborà amb un centenar llarg d'articles al diari catòlic "El Matí". Desaparegut aquest a partir dels fets del 18 de juliol de 1936, el clergue sicilià continuà ocupant-se de temes catalans i bascos, en la línia del cardenal Vidal Barraquer.

Ja dintre la rubrica "Documents", tres de destacats bisbes catalans del segle passat, el cardenal Casañas, el doctor Català i sobretot i especialment interessant un de referit al nomenament episcopal de Torras i Bages.

I finalment vull esmentar l'extens treball del pare Antoni Borràs sobre la fundació de la Casa Noviciat de la Companyia de Jesús a Tarragona i la intervenció de l'arquebisbe d'aquella diòcesi, cardenal Gaspar Cervantes de Gaeta. Les moltes trifulgues que passaren els jesuïtes per aconseguir els mitjans econòmics suficients, i les dificultats per superar-les en uns terminis superiors als previstos finals del segle XVI. El tòpic que aquest treball omple un buit, ací és absolutament cert i autèntic i no dubtaria en recomanar la seva lectura a tots els interessats en la història religiosa, o simplement de Catalunya.

Esperem que any rera any es vagin arranjant volums de tant contingut com el present.

FERRAN CAMPS

Memòria de l'Institut de Teologia de Barcelona

L'Institut de Teologia de Barcelona ha publicat recentment la Memòria del Curs 1986-87. Consta d'un breu escrit introductori del seu Director, Mn. Joan Guiteras i Vilanova, seguit d'una exposició del Pla de formació, el qual ofereix en tres anys una visió completa de la Teologia; l'estadística d'alumnes, amb els nivells dels estudis civils; la Crònica d'activitats i la Relació de professors. També informa dels alumnes que han obtingut el "Diplomat en Teologia" en finalitzar el curs i conté el parlament inaugural pronunciat el 6 d'octubre de 1986.

El nombre d'alumnes fou de 251, amb un augment del 19% en relació amb el curs anterior. La presència de laics fou lleugerament superior al 70% i es mantingué la mitjana habitual en els estudiants religiosos-religiosos, amb un discret increment en aquests. En quant a edats, segueix hegemònic el grup dels 25/40 anys. La concurrència d'homes/dones en el marc dels laics és força equilibrada. En els estudis civils, si bé és alt el nombre d'alumnes de nivell universitari, es manté el dels que no en són.

S'organitzà també el ja habitual "Curs d'espiritualitat", en el qual es desenvoluparen els temes: "Els valors humans", "Espiritalitat i Litúrgia" i "El discerniment d'esperits". El nombre de concurrents fou de 150.

Notícia a part, al llarg de l'ara acabat Curs 1987-88, l'Institut ha celebrat els seus "15 anys al servei de l'Església", efemèrides especialment commemorada en l'acte inaugural i, després, amb una sessió musical de bona recordança.

Pel proper curs, a més de l'ensenyament institucionalitzat i del Curs d'espiritualitat, s'estan preparant altres activitats docents de les quals se'n donarà notícia oportunament.

L'acte inaugural del Curs 1988-89 tindrà lloc el 3 d'octubre, a les 7 del vespre.

Els serveis administratius de l'Institut començaran el 5 de setembre. L'horari de Direcció i de Secretaria és de dos quarts de sis a dos quarts de nou del vespre. Telèfon 254 19 63.

COSTUMS I TRADICIONS

Le Verge de Vallivana

ESTEVE BUSQUETS I MOLAS

Si no vaig errat, enguany, el 15 d'agost es complirà un altre sexeni del vot de poble fet per Morella, a Santa Maria de Vallivana. Vot de poble originat amb motiu d'haver estat alliberada la ciutat d'una terrible pesta el 1672.

El Santuari on es venera la Mare de Déu de Vallivana, és a vint-i-cinc quilòmetres de Morella, i la imatge, d'argila, de 25 centímetres d'alçada és gòtica i germana de Nostra Senyora de la Font, de Castellfort, probablement fetes pel mateix artista. Són del segle XIV.

Mossèn Santiago Casanova i Giner, explica així la tradició de la troballa per un pastor: "advertit pels insistents lladrucs del seu gos que el va emmemar a una cova... Allí trobà la santa imatge il·luminada extraordinàriament per un ciri encès i en son corresponent candel·ler. Als peus de la imatge hi havia un pergamí, que, per desgràcia ningú no es preocupà de llegir. Potser en ell restava anotada la història d'aquesta advocació mariana, que, segons diu algú, començà amb la predicació de Sant Jaume, el qual, passant per aquest indret ens hauria deixat una imatge de Maria".

Uns goigs escrits per l'escolapi P. Calasanz Rabaza, comencen així: "Florece el valle de Ivana/ y de tu esplendor se llena,/ al ver allí, joh Nazarena!/ tu trono de Soberana,/ donde sus glorias hermana/ con tu auxilio tu realza..."

Glossa més avall les glòries de Morella: "Un castillo y un altar/ Morella logró tener:/ el altar para creer/ y el peñón para luchar...". "Don Jaime el Conquistador/ fue el redentor de Morella;/ pero aun más le debe a ella,/ de Vallivana el pastor..."

Es refereix, naturalment a la Mare de Déu que "en el campo apareciste/ como reina de las flores;/ tus complacencias y amores/ con los pastores tuviste..."

L'edició de goigs que comentem, feta per Ricard Vives i Sabaté el 1977, conté la història contada com hem dit, per mossèn Santiago Casanova i Giner. A banda del fragment referent a la tradició de la troballa hi ha una breu nota històrica de Morella ciutat que es remonta possiblement al temps dels romans, conquerida més tard pels moros i, finalment alliberada pel rei Jaume I.

La ciutat és mare de fills il·lustres: dos cardenals, tretze bisbes, dos virreis i nombrosos sacerdots, savis, poetes, músics, pintors, escriptors, ceramistes... I tots, devots de la sagrada imatge. És clar que sempre hi ha alguna ovella negra o qualsevol ramat i el santuari fou profanat i en bona part destruït el 1936, però la pietat dels morellans ho superà i avui, continuen les manifestacions de pietat i, sobretot, les festes sexennals, amb solemnes cultes, processons, romiatges, representacions bíbliques i danses pròpies de les confraries en honor de la Verge que del 1952 ençà és canònicament proclamada, patrona de la Ciutat.

PER PRIMERA VEGADA, DES DEL CONCILI VATICÀ II, ÉS A L'ABAST DELS FIDELS DE PARLA CATALANA EL

MISSAL FERIA

EN EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

Amb els textos eucològics i lectures de les misses de totes les fèries de l'any, de les celebracions del Propi dels sants, de les misses del Comú, rituals, per diverses necessitats, votives i de difunts. Ordre de la missa amb les pregàries eucarístiques del Missal romà, la pregària V (del Sínode suís), les de reconciliació i d'infants.

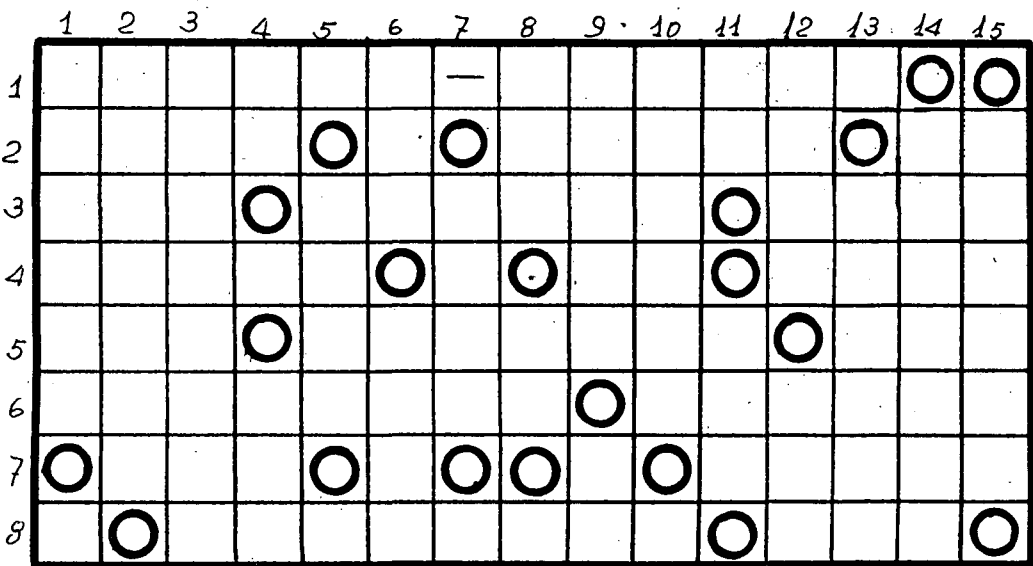
De venda a les llibreries

Format, 11x17 cms. - 2.208 pàgs. paper bibloprint - Impres a dues tintes Enquadernació de simil·pell - P.V.P. (amb IVA), 5370 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A. - Mallorca, 87 i 89 - 08029 BARCELONA

ENCREUATS

Per ROSA COLLELL

HORITZONTALS:

- Un dels que varen fer EL CIM.
- Instrument musical de vent. Sortejar. (A l'inr.) simb. del sodi.-
- Mil quatre-cents-cinquanta. Usi el tabulador. Element metal·lic de transició, pertanyent al grup del platí.-
- Mesura de superfície. Vocal. Acab. d'infinitiu. Obertura natural d'un canal en el cos humà.-
- Aquí. Complença en el sofriment d'altri. Consonants.-
- Realtiu als teixits. Individu d'un poble semita a l'oest d'Assíria.-
- Glúcid, especialment monosacàrid. Consonant. Consonant. Animals mitològics de cap i ales d'ocell rapaç i cos de lleó.-
- Cinc-cents. Donar auxili. Consonants, una muda.-

VERTICALS

- Despedida. Cinc-cents.-
- Acció d'oferir quelcom a Déu.-
- Dida.-
- Nota musical. Cinc-cents. Pantà d'Osona.-
- La primera vocal. (A l'inr.) no nou. Deu.-
- Espai de temps. Afectat d'albinisme.-
- El fundador del budisme. Cinquanta.-
- Moreno. Acabament d'infinitiu. U.-
- (Plur.) certes flors. Aliment.-
- Declarar que una cosa és certa. Consonant.-
- Símbol del sodi. Unitat de treball.-
- Element metal·lic. Habilitat, gust.-
- Lletra muda. (A l'inr.) càntics, salms.-
- En un sport, no professional.-
- (A l'inr.) passin a fora.-

Solució

HORITZONTALS: 1.- Conrad Blanch. 2.- Oboe. I. Rifar. 3.- MLD. Tabuli. Osmi. 4.- Iarda. U. Er. Meat. 5.- Acl. Sadisme. NTR. 6.- Tissuejar. Arrameu. 7.- Osa. B. P. Grius. 8.- D. Auxiliar. THR. VERTICALS: 1.- Comiat. D. 2.- Oblació. 3.- Nodriusa. 4.- Re. D. Sau. 5.- A. tas U. X. 6.- Dia. AIB. 7.- Buda. L. 8.- Bru. Ir. 9.- Liles. Pa. 10.- Afirma. R. 11.- Na. ERG. 12.- Crom. Art. 13.- H. senmih. 14.- Amateur. 15.- nitrus.

FILATELIA

Per ENRIC GRAUPERA

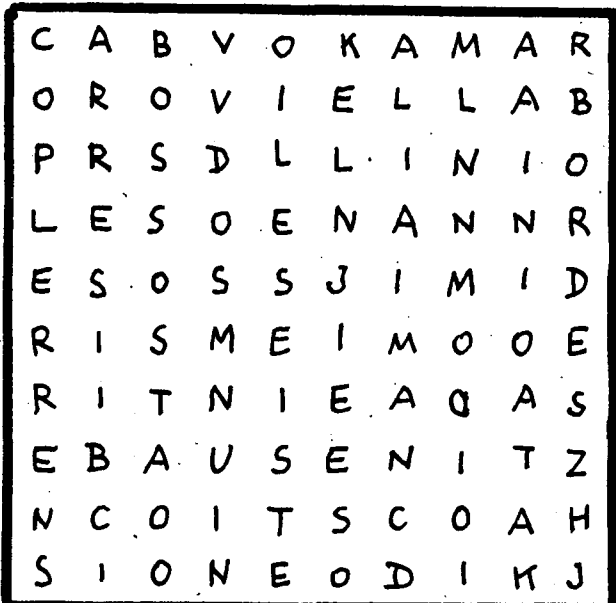

Sèrie emesa a Macau l'any 1969, per commemorar el IV Centenari de la Fundació de la Casa de la Misericòrdia. Presenta la figura de Melcior Carneiro, nascut a Coimbra a principis del s. XVI. Ingressà a la Companyia de Jesús. Rector del Col·legi de Coimbra. Confessor de St. Ignasi. Bisbe de Nicea i després Patriarca d'Etiopia. El 1568 fou nomenat primer bisbe de Xina i de Japó, embarcant-se cap a Malacca i Macao, on morí el 1583.

SOPA DE LLETRES

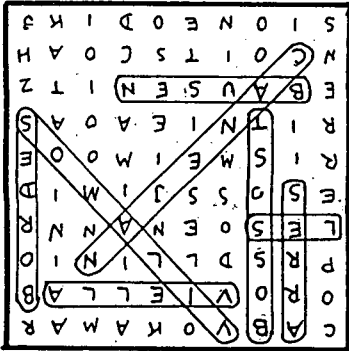
Per SNOB

CERCAR LES 8 LOCALITATS DE LA VALL D'ARAN

Solució

HORIZ: Viella, Les, Bausen. VERT: Arres, Bessost, Bordes. DIAG: Canejan, Vilamos.

JEROGLÍFIC

Per SNOB

¿A ON HA REBUT EL COP?

ALAT

Solució al 461

PER AL SENAT

(P) PE RAL (RIU) SENA T.

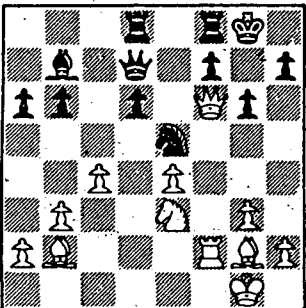
ESCACS

Per JAUME MORA

DIAGRAMA 232

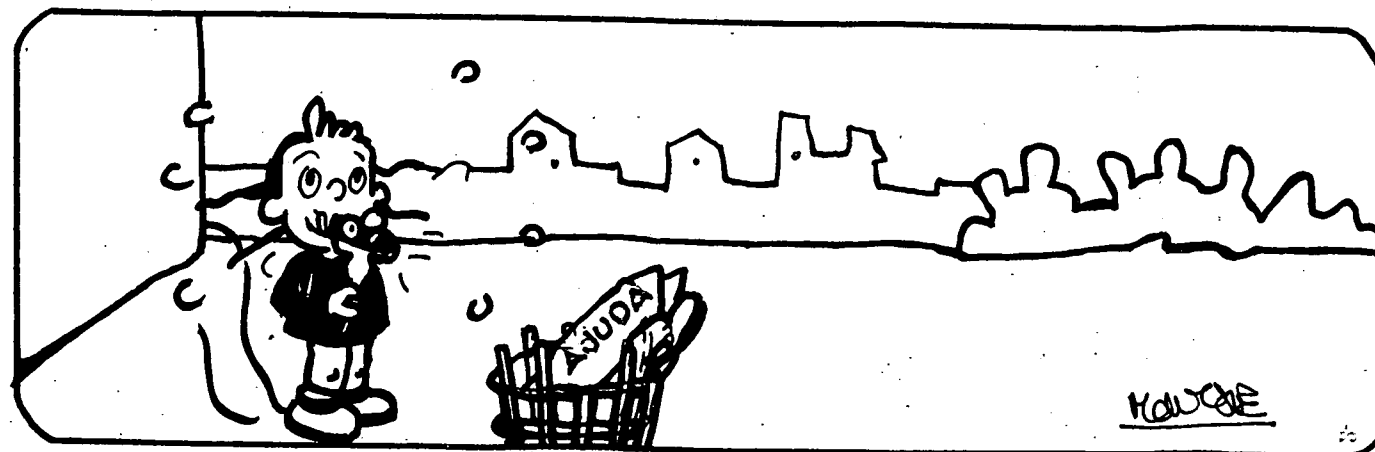
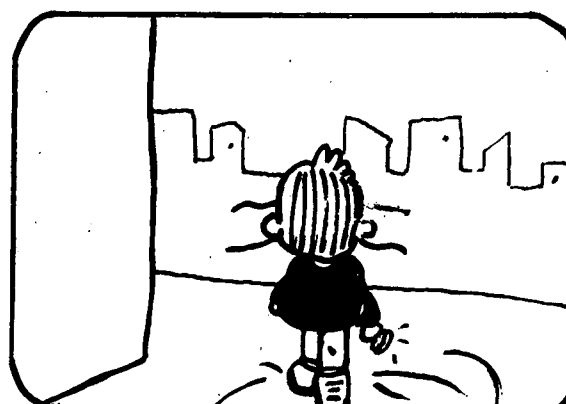
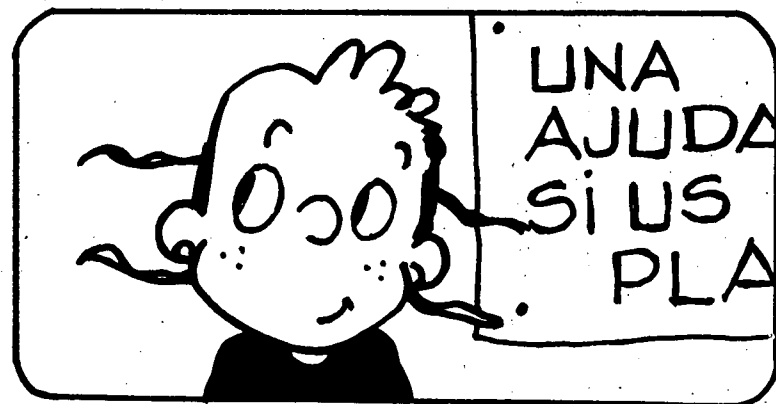
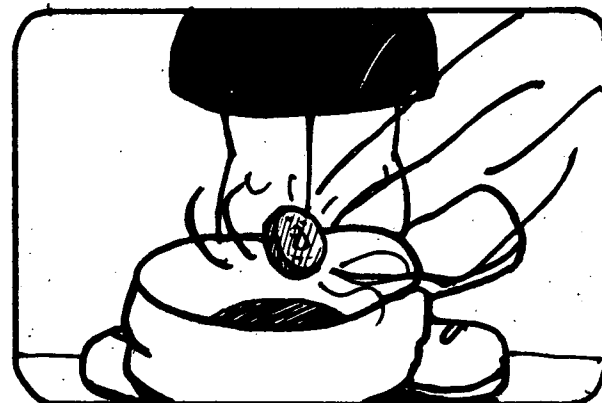
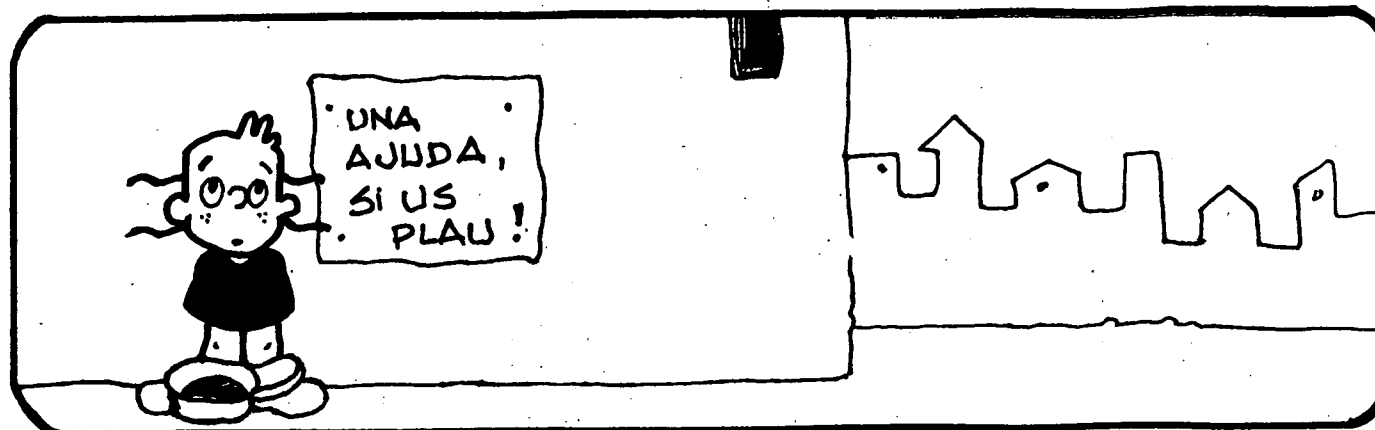
Blanques juguen i guanyen.

És allò de les diagonals, les columnes... ja m'enteneu.

Solució al diagrama 231

1 Da6xc8. + Ddxc8, 2 d6-d7 Dc8-a8, 3 Tc1xc6 Te4-e8, 4 Td1-c1 i negres abandonen.

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Nº 417

Històries d'Eixerits

La mosca

Avui fa una calor que Déu n'hi do! Espero la fresca del capvespre per anar a jugar amb els amics.

Estic a la meva habitació. És una habitació ni gran ni petita, d'un hostel de la Vall d'Aran, on passem uns quants dies. Mig assegut, mig repapat en una butaca estic llegint un llibre de contes. Bé, "estava" llegint. Perquè fa uns moments ha arribat una senyora mosca que no em deixa tranquil.

No sé si a l'habitació del costat hi ha algú. Si és que sí, es pensaran que m'he tornat boig, perquè he engegat una guerra: amb un diari vell pico a dreta i a esquerra, a la paret, al llit i al vidre... i la mosca tan fresca. Voldria que algú m'expliqués què hi fan les mosques en el món, a part d'empipar, és clar.

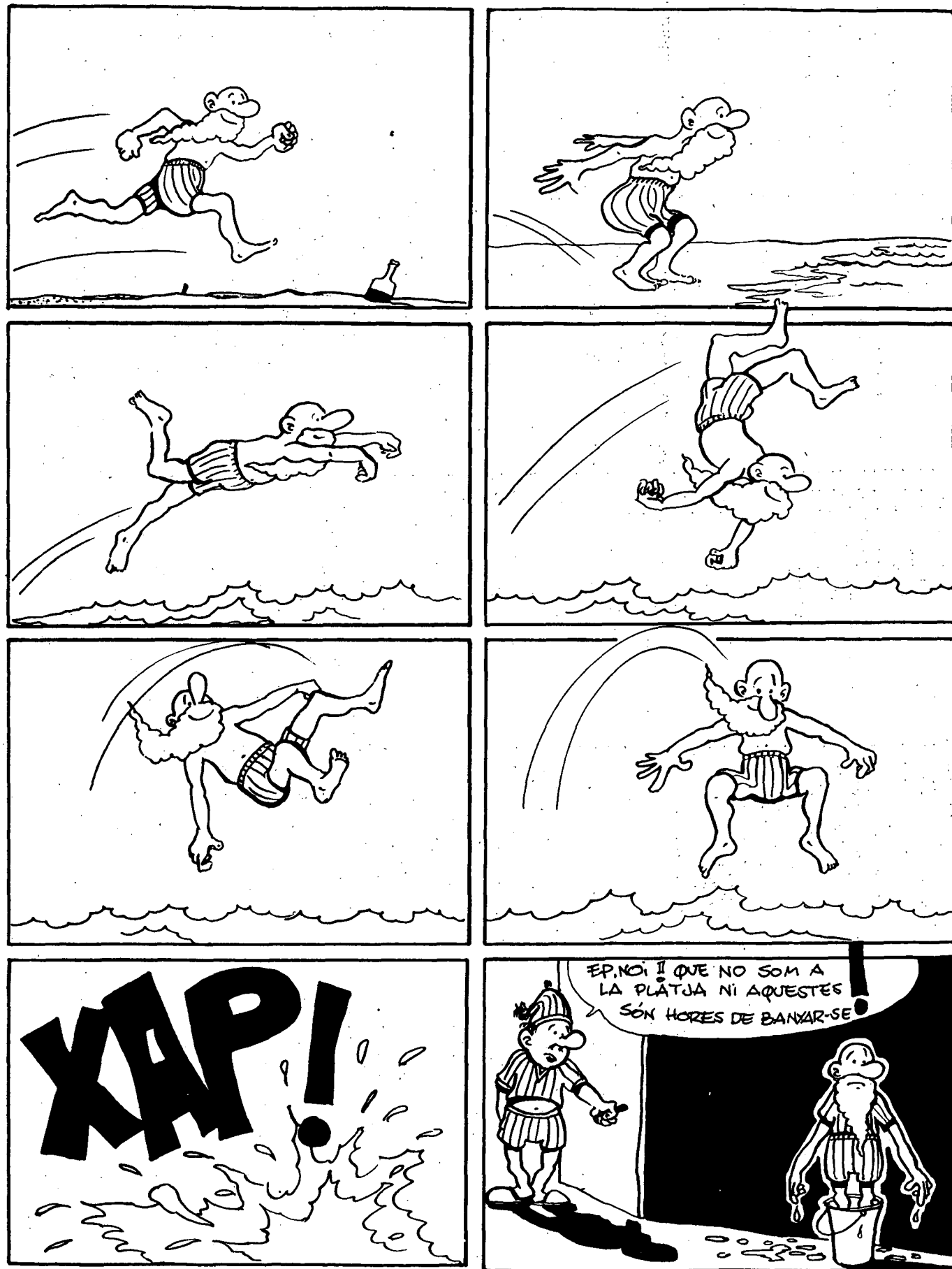
Ara se m'ha tancat el llibre, i hauré perdut el punt. Després d'aquesta batalla inútil, sense cap mort ni ferit, només un mig cansat que sóc jo, i un altre que deu riure de valent, la mosca, se m'ha desvetllat la gana. Aniré a berenar.

Ah, no fem mai com la mosca: no empipem a ningú!

L'Eixerit

EN BADOSA I EN BASORA

Jesús ens parla

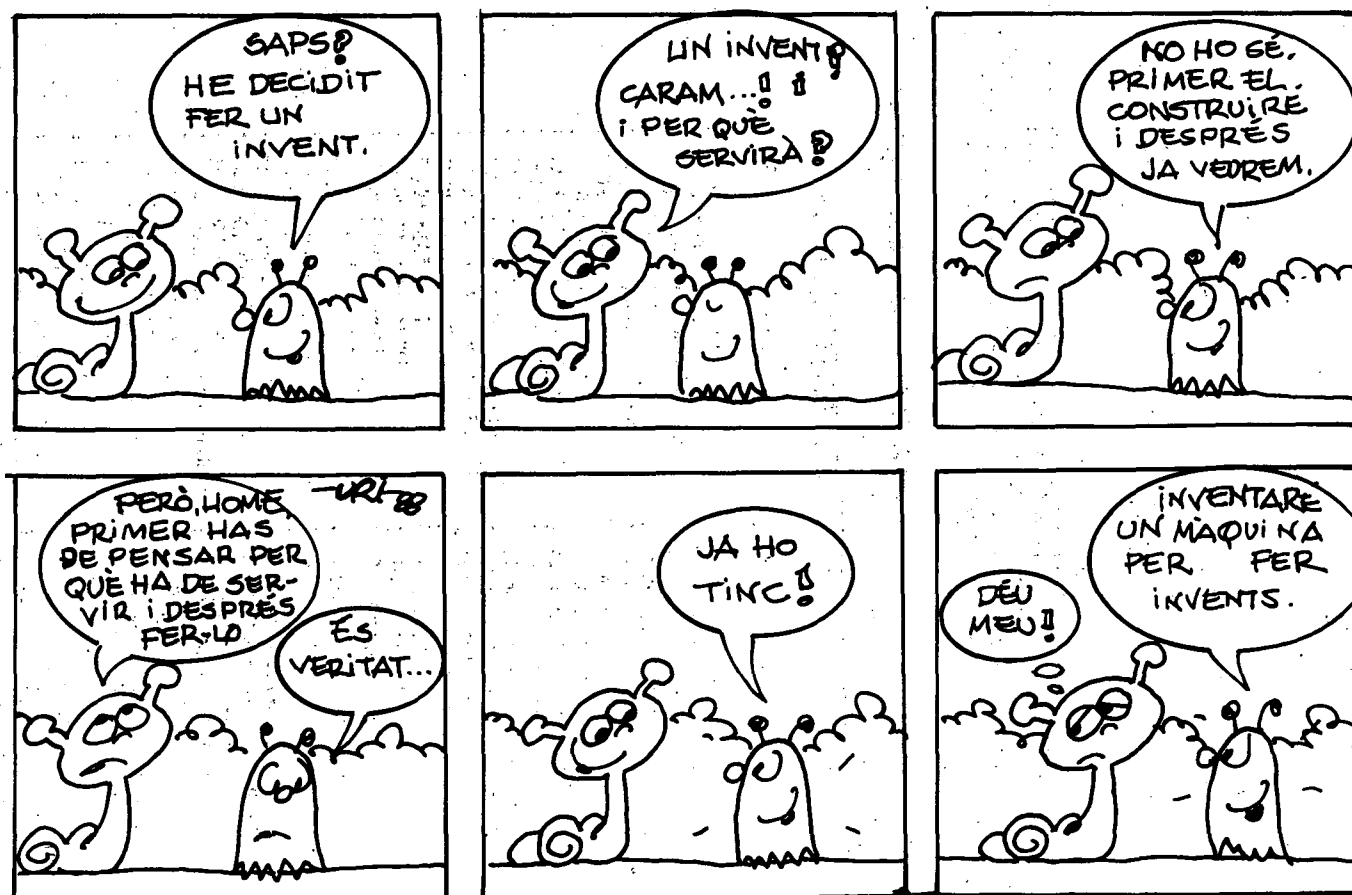
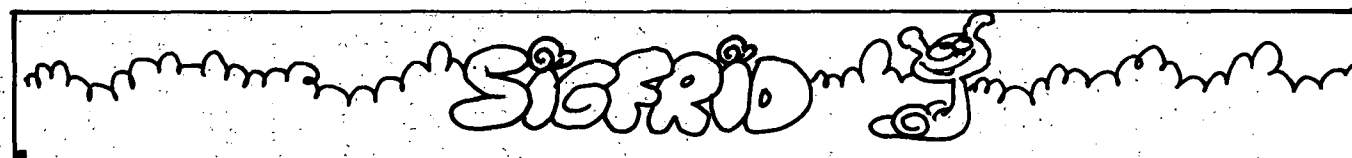
Busqueu l'evangeli del diumenge: Evangeli segons sant Joan, capítol 6, versets del 24 al 35 (Jo 6, 24-35).

Reflexionem: 1. Amb els signes que feia Jesús la gent s'hi engrescava, però no entenien que Jesús no els feia pas per fer-s'hi veure, sinó per portar-los a la fe. Allò que vol Déu és que cregueu en el seu Enviat, deia Jesús. Però el cor dels oients no s'obria al misteri de la persona de Jesús.

2. La multitud li demana un senyal, perquè els seus pares ja havien menjat també el manà com un pa baixat del cel. Jesús diu: "Jo sóc el pa de la vida. El qui ve a mi segur que no passarà fam, i el que creu en mi, segur que no tindrà mai més set."

3. Ells però, no el varen entendre. Jesús parlava de la fam d'amor i de veritat, d'aquella set del cor que solament l'amor de Déu pot sadollar plenament.

El mossèn

TV3

DIUMENGE - 31
 11.55 Onegin Ballet.
 13.30 Esports en acció.
 15.00 Telenotícies.
 15.30 Batman: "La mare Parker".
 16.00 Jericó: Dual
 "Una guerra de vi i una barra de pa".
 16.50 Tarda d'humor: "Cervesa per a tots".
 18.30 La història de la guitarra a Espanya.
 19.00 Allo, allo (Cap. 3).
 19.30 L'espantocells i la senyora King: "El fantasma d'Edgard Hoover".
 20.30 Telenotícies.
 21.00 30 minuts.
 21.30 A cort obert: "Un os de mal rosegat".

DILLUNS - 1
 13.50 TV3 segona vegada: "Cita amb l'Esport".
 15.00 Telenotícies.
 15.30 Dallas: "Ewin Blues".
 16.20 Pel·lícula tarda: "Una vegada a París".
 18.00 Fi d'emissió.
 19.00 International Headlines.
 19.30 Sinbad.
 20.00 Doctor Who: "Les llavors de la destrucció" (IV).
 20.30 Telenotícies.
 21.00 Gent del barri - 85 (Dual).
 21.30 L'Equalitzador: "La caixa tancada" (Dual).
 22.30 Telefilm: "El cercle tancat" (Dual).
 00.05 Telenotícies.

DIMARTS - 2
 13.50 TV3 segona vegada: "30 minuts" "Informatiu cinema".
 15.00 Telenotícies.
 15.30 Dallas: "El judici final".
 16.20 Pel·lícula tarda: "Ordre: caça sense treva".
 18.00 Fi d'emissió.
 19.00 International Headlines.
 19.30 Sinbad.
 20.00 Futbol: "Sparta de Rotterdam/F.C. Barcelona".
 21.30 Rafaela Carra Show.
 23.00 Perry Mason: "El cas del director envejós".
 00.05 Telenotícies.

DIMECRES - 3
 13.50 TV3 segona vegada: "48 hores". "L'èxit de Hollywood".
 15.00 Telenotícies.
 15.30 Dallas: (rep.) "Un Ewin és un Ewin".
 16.20 Pel·lícula tarda: "Els diables del mar".
 18.00 Fi d'emissió.
 19.00 International headlines.
 19.30 Sinbad.
 20.00 Doctor Who.
 20.30 Telenotícies.
 21.00 Sorteig especial d'estiu Lotto 6/49.
 21.10 Gent del barri - 86 (Dual).
 21.45 Informatiu Cinema.
 22.15 Cinema 3: "Lucky Lady".
 00.00 Tramuntana.
 00.15 Telenotícies.

DIJOUS - 4
 13.50 TV3 segona vegada: "Rafaela Carra Show".
 15.00 Telenotícies.
 15.30 Dallas: "Tragèdia" (rep.).
 16.20 Pel·lícula tarda: "40 graus latitud sud".
 18.00 Fi d'emissió.
 19.00 International Headlines.
 19.30 Sinbad.
 20.00 Doctor Who: "Les llavors de la destrucció" (VI).
 20.30 Telenotícies.
 21.00 Gent del barri - 87 (Dual).
 21.30 La casa dels famosos.
 22.00 Esports flash.
 23.30 Motor a fons.
 00.00 Telenotícies.

DIVENDRES - 5
 13.50 TV3 segona vegada: "Esports flash".
 15.00 Telenotícies.
 15.30 Dallas: "Requiem" (rep.).
 16.20 Pel·lícula tarda: "La vida por delante".
 18.00 Fi d'emissió.
 19.00 Sinbad.
 20.00 Doctor Who: "La màscara de Mandragora".

(Dual).
 20.30 Telenotícies.
 21.00 Gent del barri - 88 (Dual).
 21.30 Si, Primer Ministre: "Tots som socis".
 22.05 Ràdio Cincinnatti: "Un apartament per a quatre dies" (Dual).
 22.35 Projecte Atlàntida.
 23.35 Telenotícies.
 23.55 Cinema de mitjanit: "Ivan el terrible".

DISSABTE - 6
 14.20 Sardanes.
 14.45 Camera oculta.
 15.00 Telenotícies.
 15.30 Els Barrufets.
 16.00 Esports en acció.
 17.30 Retrat.
 18.30 Recitals d'estiu.
 19.30 Jocs Olímpics.
 20.00 Vida salvatge (dual).
 20.30 Telenotícies.
 21.05 Sorteig especial d'estiu de la Lotto 6/49.
 21.15 Magnum: "Jocs innocents".
 22.05 Pel·lícula: "La cera virgen".
 23.45 Jazz.

TV3

DIUMENGE - 31
 1.45 Música golf.
 2.45 El fugitiu: "Juego mortal".
 3.35 Llarg-metratge: "Subamos por los Campos Eliseos".
 5.15 Ballet.
 7.25 Llarg-metratge: "El gran golpe de los siete hombres de oro".
 9.00 Informe setmanal. Repetició.
 10.00 El dia del Senyor - Santa Missa.
 11.00 48 hores.
 11.05 Concert.
 12.05 Poble de Déu.
 12.35 Retrat de la Unió Soviètica.
 13.30 Segon ensenyament.
 14.30 48 hores.
 15.30 El temps.
 15.35 Els petits picapedra.
 16.05 Estrenes TV: "Recuerdo de amor".
 17.45 Si ho sé no vinc.
 18.40 Dibuixos animats.
 19.10 La clínica de la Selva Negra: "El fracasado" (I).
 20.00 A vista d'ocell.
 20.30 48 hores.
 21.00 A portada.
 21.35 La vida segueix.
 22.40 Diumenge cinema: "Comenzar de nuevo".
 00.30 48 hores.

DILLUNS - 1
 8.00 Bon dia.
 8.30 Telediari matinal.
 9.00 Pel matí.
 10.00 Quatre homes per a Eva - 50.
 11.50 Dinastia - 98.
 13.00 L'ocell boig.
 15.00 Telediari - 1.
 15.35 L'Equip "A".
 16.25 Un estiu tal qual.
 18.00 Avanç Telediari.
 18.05 Els móns de Yupi: "La huella".
 18.30 Pensa-ho demà.
 19.00 A mitja tarda.
 19.30 De pel·lícula.
 20.30 Telediari - 2.
 21.00 El temps.
 21.15 Joc sense fronteres.
 22.45 Tres estrelles.
 23.15 Documents TV: "El arca de Durrell".
 00.05 Telediari - 3.
 00.25 Telesport.

DIMARTS - 2
 8.00 Bon dia.
 8.30 Telediari matinal.
 9.00 Pel matí.
 10.00 Quatre homes per a Eva - 51.
 11.50 Dinastia - 99.
 13.00 Scooby Doo.
 13.30 3 x 4.
 15.00 Telediari - 1.
 15.35 L'Equip "A".
 "Bajo la superficie".
 16.25 Un estiu tal qual.
 18.00 Avanç telediari.
 18.05 Els móns de Yupi: "El mejor amigo del perro".
 18.30 El misteri de la flor màgica.
 19.00 La nau terrà: "Roquedós".
 19.30 Entre línies.
 20.00 La vida junts: "Cada mochuelo en su olivo".
 20.30 Telediari - 2.
 21.00 El temps.
 21.15 Amb tu.
 22.20 Sessió de nit.

"Desde la terraza".
 00.45 Telediari - 3.
 01.05 Telesport.
 01.20 Testimoni.
DIMECRES - 3
 8.00 Bon dia.
 8.30 Telediari matinal.
 9.00 Pel matí.
 10.00 Quatre homes per a Eva - 52.
 11.50 Dinastia - 100.
 13.00 Una vegada era... l'home.
 13.30 3 x 4.
 15.00 Telediari - 1.
 15.35 L'Equip "A".
 "Cambio de personalidad".
 16.25 Un estiu tal qual.
 18.00 Avanç telediari.
 18.05 Els móns de Yupi: "Los caracucias".
 18.30 Els bessons Edison - 1.
 19.00 A tope.
 20.00 Un món diferent - 5.
 20.30 Telediari - 2.
 21.00 El temps.
 21.15 La guerra civil espanyola.
 22.15 Cançó trista de Hill Street: "Jugando sucio".
 23.15 El gos verd.
 00.15 Telediari - 3.

DIJOUS - 4
 8.00 Bon dia.
 8.30 Telediari matinal.
 9.00 Pel matí.
 10.00 Quatre homes per a Eva - 53.
 11.50 Dinastia - 101.
 13.00 Johnny Quest.
 13.30 3 x 4.
 15.00 Telediari - 1.
 15.35 L'equip "A".
 "Sólo para socios".
 16.25 Un estiu tal qual.
 18.00 Avanç telediari.
 18.05 Els móns de Yupi: "Semáforos locos".
 18.30 Musiquíssims.
 19.00 Crònica jove.
 19.25 Amb les mans a la massa.
 19.55 Parlant clar.
 20.30 Telediari - 2.
 21.00 El temps.
 21.15 Melba - 7.
 22.15 Dret a discrepar.
 23.45 A mitja veu: "Labanda".
 00.15 Telediari - 3.
 00.35 Telesport.

DIVENDRES - 5
 8.00 Bon dia.
 8.30 Telediari matinal.
 9.00 Pel matí.
 10.00 Quatre homes per a Eva - 54.
 11.50 Dinastia - 102.
 13.00 Els ossos Berenstain: "No se admiten niñas".
 13.30 3 x 4.
 15.00 Telediari - 1.
 15.35 L'equip "A".
 "Cowboy George".
 16.25 Un estiu tal qual.
 18.00 Avanç telediari.
 18.05 La llanterna màgica: "Las fabulosas aventuras del baron Münchhausen".
 19.30 Diccionari de la salut: "Hernias".
 20.00 Mash: "Eh, oye mirame".
 20.30 Telediari - 2.
 21.00 El temps.
 21.15 Cara a Cara.
 22.25 Divendres cinema: "Volver a empezar".
 00.05 Telediari - 3.
 00.25 Telesport.

DISSABTE - 6
 00.40 McMillan i esposa: "No va más".
 2.15 Llarg-metratge: "Un espejo para Cristina".
 3.45 Documents TV. Repetició.
 4.35 Areta Franklin.
 5.25 Documental.

"Un año en la vida de Plácido Domingo".
 7.05 Llarg-metratge: "María Estuardo".
 9.05 A tope. Repetició.
 10.00 Diccionari de la salut: "Repetició".
 10.30 El mag d'Oz: "El capital de las mujeres".
 10.55 48 hores.
 11.00 La bola de cristall.
 12.15 Nova gent.
 13.15 Loteria.
 13.30 L'altra mirada: "Otro gallo nos canta".
 14.30 48 hores.
 15.30 El temps.
 15.35 Isidor: "El reposo del guerrero".
 16.05 Primera Sessió: "La batalla del mar del Japón".
 18.10 Les aventures de Teddy Ruxpin: "Woody no se qué".
 18.35 Secrets i misteris: "La vida después de la mort".
 19.05 Número 1.
 19.35 La llei de los Angeles - 14.
 20.30 48 hores.
 21.05 Informe setmanal.
 22.20 Dissabte nit.
 23.20 Fanny i Alexander: "Los demonios".
 00.55 48 hores.
 01.00 Filmoteca TV: "Hamlet".

TV3

DIUMENGE - 31
 9.30 Santa Missa.
 10.30 Objectiu 92.
 12.00 Estudi Estadi.
 14.50 L'informatiu cap de setmana.
 15.00 Estudi Estadi.
 18.00 Connexió amb Madrid.
 18.00 Sessió de tarda: "La mujer X".
 19.45 Camí de Seul.
 20.05 A l'est del Besòs - 12.
 20.35 L'informatiu cap de setmana.
 21.00 Debat - 2.
 22.00 Connexió amb Madrid.
 22.00 L'Instant més llarg.
 22.30 Retransmissió esportiva.

DILLUNS - 1
 12.30 Tele Europa.
 13.00 Avanç de l'Informatiu Migdia.
 13.05 La vall de Shallowford - 1.
 14.00 Teledues.
 14.30 L'informatiu migdia.
 15.00 Bellesa i poder - 71.
 15.30 Descobertes sota l'aigua.
 16.30 Portes endins.
 17.00 L'illa misteriosa (I).
 18.30 Avanç de l'informatiu vespre.
 18.35 Aigua de sífo.
 19.00 Chopi i la princesa.
 20.00 L'Informatiu Vespre.
 20.25 Panorama.
 20.50 Olímpics.
 21.20 Cine Club: "Una hora contigo".
 22.50 Últimes preguntes.
 23.25 Jazz entre amics.

DIMARTS - 2
 12.30 Tele-Europa.
 13.00 Avanç de l'Informatiu Migdia.
 13.05 La vall de Shallowford - 2.
 14.00 Teledues.
 14.30 L'informatiu migdia.
 15.00 Bellesa i poder - 72.
 15.30 Cent anys de Jazz (2).
 16.30 Zarzucla.
 18.00 T.B.M. Programa cultural europeu (3).
 18.30 Avanç Informatiu Vespre.
 18.35 Aigua de sífo.
 19.00 Chopi i la princesa.
 20.00 L'informatiu vespre.
 20.30 Dones del rock.

21.00 El mirador.
 21.15 Suplements - 4.
 21.50 El temps és or.
 22.50 Tèndido cero.
 23.20 La bona música.

DIMECRES - 3
 12.30 Tele-Europa.
 13.00 Avanç de l'Informatiu Migdia.
 13.05 La vall de Shallowford - 3.
 14.00 Teledues.
 14.30 L'informatiu migdia.
 15.00 Bellesa i Poder - 73.
 15.30 Documental.
 16.30 Maria Mercader, una catalana en el món del cinema.
 17.00 Duplex per llogar.
 17.30 Jazz.
 18.00 Trencs de Catalunya.
 18.30 Avanç Informatiu Vespre.
 18.30 Handbold: Torneig Internacional, Espanya/Islandia.
 20.00 L'informatiu Vespre.
 20.30 Documental.
 21.00 El mirador.
 21.15 Suplements-4.
 21.50 Per la ruta dels vents: "Europa, 1492... así fue".
 22.50 Oficis per al record.
 23.20 S'ha escrit un crim: "Barril de pólvora".
 00.10 Temps de creure.

DIJOUS - 4
 12.30 Tele-Europa.
 13.00 Avanç de l'Informatiu Migdia.
 13.05 La vall de Shallowford - 4.
 14.00 Teledues.
 14.30 L'informatiu migdia.
 15.00 Bellesa i poder - 74.
 15.30 La ruta de la seda.
 16.30 Al ritme d'un temps.
 17.00 Teatre: "Fleca Rigol, digué".
 18.25 Avanç de l'informatiu vespre.
 18.30 Handbol: Torneig Internacional, Espanya/Suècia.
 20.00 Atletisme: Gran Premi Internacional Ciutat la Coruña.
 21.45 Descartes.
 22.00 Loteria primitiva.
 22.15 Dijous cinema: "Los tjeretazos".
 23.55 Metrópolis.

DIVENDRES - 5
 12.30 Tele-Europa.
 13.00 Avanç de l'Informatiu Migdia.
 13.05 La vall de Shallowford - 5.
 14.00 Teledues.
 14.30 L'informatiu migdia.
 15.00 Bellesa i poder - 75.
 15.30 Amb l'Edmon Hillary a través de l'Himalaia (3).
 16.30 Pel·lícula: "La vida en un bloc".
 18.30 Avanç Informatiu Vespre.
 18.35 Aigua de sífo.
 19.00 Chopi i la princesa.
 20.00 L'Informatiu Vespre.
 20.30 Viatge a l'aventura.
 21.00 Connexió amb Madrid.
 21.00 El mirador.
 21.15 Suplements - 4.
 21.50 Concert.
 23.30 Prop de les estrelles.

DISSABTE - 6
 9.30 Sesam obre't!
 10.00 Dibuixos animats.
 10.15 Clementina.
 10.45 Popgrama.
 11.30 Piragüisme: Descens del Sella.
 14.00 L'informatiu cap de setmana.
 14.30 Documental.
 15.00 Connexió amb Madrid.
 15.00 Estadi 2.
 22.00 Connexió amb Sant Cugat.
 22.00 L'informatiu cap de setmana.
 22.30 Connexió amb Madrid.
 22.30 L'ocell Espi - 7.
 23.20 Ahir: "Catalunya II: Pais del Norte, Pais del Sur".
 00.20 Diàlegs amb la música.

COMENTARIS TV

Paul Newman: un nou cicle

En més d'una ocasió hem recomanat des d'aquestes ratlles de fer una programació setmanal. En concret, aquests dies, hem parlat de la programació estiuenca i també, en aquesta ocasió, hem parlat de la importància de programar les mateixes activitats que hauran de substituir a la televisió. Aquí comença, doncs, la temàtica d'aquests articles. El cicle de Paul Newman és una bona ocasió per posar-se davant del receptor però sempre que ho fem d'una forma intel·ligent i preparada. Així com hi ha molts programes que no valen la pena, davant d'aquest val a dir que, si ens documentem prèviament, el fruit que obtindrem de les imatges serà bastant gran. Què vol dir documentar-se? Doncs senzillament cercar aquella informació que faci més rellevant cada un dels elements del film. Si coneixem al director, al guionista, als actors i les seves facultats interpretatives, si tenim notícies de la fotografia i del valor del muntatge, i, fins i tot, sabem de la qualitat de l'adaptació —si és que el film prové de la literatura— podem dir que la visió d'aquesta pel·lícula és molt més acurada i precisa que qualsevol altra feta per una persona que no ha recollit cap tipus d'informació. De fet, després d'aquest treball, ens podem trobar amb diferents resultats. Un podria ser que la pel·lícula només és pels més grans. Un altre resultat seria que la pel·lícula és bona pels més petits. Un altre resultat —doncs la informació dels diaris no és suficient i, molts cops, poc fiable— serà que el film no val la pena des de cap punt de vista i millor serà dedicar-se a una altra activitat. El que està clar és que això no es podrà fer sempre, però seria bo d'intentar-ho en alguna ocasió. A ben segur que la família que ho faci en podrà treure bones conclusions com per atrevir-se a repetir aquesta petita aventura de video-forum familiar.

IGNASI BOFARULL T.A.C. (Telespectadors Associats de Catalunya) tel. 200 13 39

CATALUNYA 100 ANYS

RESERVEU AQUESTES DATES

Qui?

- Tots els cristians i cristianes de Catalunya hi som convidats.
- Hi ha de ser representada
cada parròquia,
cada associació,
cada orde o congregació,
cada col·legi,
cada institució cristiana...

**TOTS A ROMA PRESIDITS PER L'ARQUEBISBE DE
TARRAGONA I PRIMAT DE CATALUNYA, I AMB LA
BENEDICCIÓ DE TOTS ELS NOSTRES BISBES**

Per què?

- Per celebrar a Roma, bressol de la nostra fe, els mil anys de la nostra existència com a nació.
- Per felicitar el papa Joan Pau II pels deu anys del seu pontificat.
- Per agrair-li les nombroses canonitzacions i beatificacions de catalanes i catalans que ha proclamat en aquests darrers anys.
- Per demanar-li la beatificació del Dr. Josep Torras i Bages i la del Dr. Pere Tarrés i Claret.

Aniversari

1 9 1 3 · 1 9 8 8

Sembla que fou ahir, i a hores d'ara
la nostra petita història ja té 75 anys plens
d'il·lusió, de progrés i d'esperança de futur.

Mai no hauríem arribat tan lluny sense el
suport i la confiança dels nostres clients,
col·laboradors i amics.

75 anys superant-nos cada dia per oferir-vos
els millors serveis.

75 anys guanyant experiència per satisfer-vos
i per ajudar-vos en els vostres projectes.

D'ençà del 1913 han canviat moltes coses,
tanmateix a CAIXA PENEDÈS roman aquella
manera de pensar i de fer que ens ha dut
a crear una gran entitat d'estalvi, que ocupa
el 4rt. lloc al ranking català, amb prop de
200 oficines.

Tot això s'ha aconseguit a partir d'allò que
un dia fou tan sols una bella idea.

Gràcies a tots els qui ho han fet possible.

I sembla que fou ahir...

Caixa Penedès

ESPECIAL VILANOVA I LA GELTRÚ

Teníem notícies de les activitats que es fan al Círcol Catòlic i ens hi vam presentar un vespre del passat mes de juny.

Ens rep molt amablement en Bonaventura Orriols, president, molt amic de Catalunya Cristiana, el qual ens acompanya per les dependències de la casa. A l'escenari, un grup de joves, sota la direcció d'en Josep M.ª Porta, està assajant una obra teatral.

—Hi ha molta activitat teatral?

—En Porta ens diu que, a part dels tradicionals Pastorets, que cada any es representen mitja dotzena de vegades, el Grup de la casa, "L'Escotilló", també porta a cap altres representacions. També estem en contacte, ens diu, amb "RIALLES", que molts diumenges al matí porta a cap actuacions de teatre de cara als infants, amb un gran èxit.

La sala-teatre està presidida per un gran mural, obra d'en Cardona i Torrandell, que crida l'atenció dels visitants i ens fa preguntar:

—Com va anar això?, us va costar molt?

—No, no ens va costar pas ni cinc, ens diu el senyor Orriols. Heu de pensar que aquesta casa és molt estimada per molts vilanovins de totes les tendències perquè en moments difícils va ser una entitat molt acollidora. En Cardona, que és un gran

El círculo catòlic

artista vilanoví, es va oferir voluntàriament i n'estem molt agraïts. La sala, com podeu veure, ha guanyat molt.

—Veiem, per un gran cartell, que el 1985 va celebrar el centenari: Com el va celebrar?

—No pas amb la solemnitat que tots hauríem volgut i que els seus funda-

dors es mereixien. De fet, aquesta casa, ha tirat sempre endavant a base de molt de sacrifici, sobretot dels qui ens precediren abans de la guerra civil, els quals es veieren obligats per les circumstàncies a comprar la casa; en cas contrari, anava a parar a unes altres mans. Nosaltres ens vam fer càrrec d'u-

na casa envellida que, en molts punts, amenaçava ruïna. Es pot dir que vam celebrar el centenari oferint a les organitzacions d'Església de la nostra vila un local modernitzat i confortable per a tot allò que es necessiti. Això ha costat i costarà, encara, molts maldecaps.

—Sr. Orriols, un ocellet

ens ha dit que el Círcol Catòlic prepara l'edició d'un llibre, del qual vós sou l'autor, sobre la persecució religiosa a Vilanova, durant la guerra civil. Què hi ha d'això?

—Bé, com que és un tema que m'ha portat a fer moltes consultes, no és estrany que algun ocellet se n'hagi assabentat; de tota manera us haig de dir que la meua intenció no era pas d'editar un llibre. És veritat que tinc pràcticament acabada, més que una història, diria una crònica sobre el que fou la persecució religiosa, concretament a Vilanova i la Geltrú; però pensant que no sóc pas historiador ni em considero escriptor, la meua intenció era fer-ne unes quantes fotocòpies per a la família: germans, fills, cosins, etc., perquè almenys quedés constància d'uns fets que van posar a prova la fe del nostre poble i que, desapareguda la meua generació —sóc de la lleva del biberó!—, ja seria impossible d'escriure. El cert és que vaig tenir la debilitat de llegir-ne un trosset, que afecta la gent del Círcol Catòlic d'aquells temps, a la junta de la casa, i bé, ara aquells bons amics el volen editar tant sí com no.

Nosaltres creiem que la Junta del Círcol Catòlic pensa molt bé; però, si de cas no sortís amb la seva, consideri'ns als de Catalunya Cristiana com si fóssim de la família... Entesos.

F.P.

RESTAURANT LYS

SALÓ ESPECIAL PER A BANQUETS

Rambla Ventosa, 1
Tel.: 815 42 92-815 54 96 VILANOVA I LA GELTRÚ

ESCOLA SANTA TERESA

Nivells educatius:

Jardí d'infants
3 anys

Pre-escolar

EGB

Formació Professional
1er Grau Branca
Administrativa

Col·legi concertat

Rambla Principal, 71
Tel.: 893 06 17

VILANOVA I LA GELTRÚ

La Carpeta Moderna

LLIBRERIA - PAPERERIA
MATERIAL ESCOLAR I DE DIBUIX
OBJECTES D'ESCRITORI
MÀQUINES D'ESCRIBRE I CALCULAR

Plaça de la Vila, 14-15 - Telèfon 893 03 44
VILANOVA I LA GELTRÚ

LLIBRERIA - PAPERERIA VIRELLA

MATERIAL D'OFICINA

Plaça de la Vila, 10 - Telèf.: 893 00 92
VILANOVA I LA GELTRÚ

ORRI SABONS INDUSTRIALS

Tel.: 893 05 98
VILANOVA I LA GELTRÚ

TALLERS SENSO

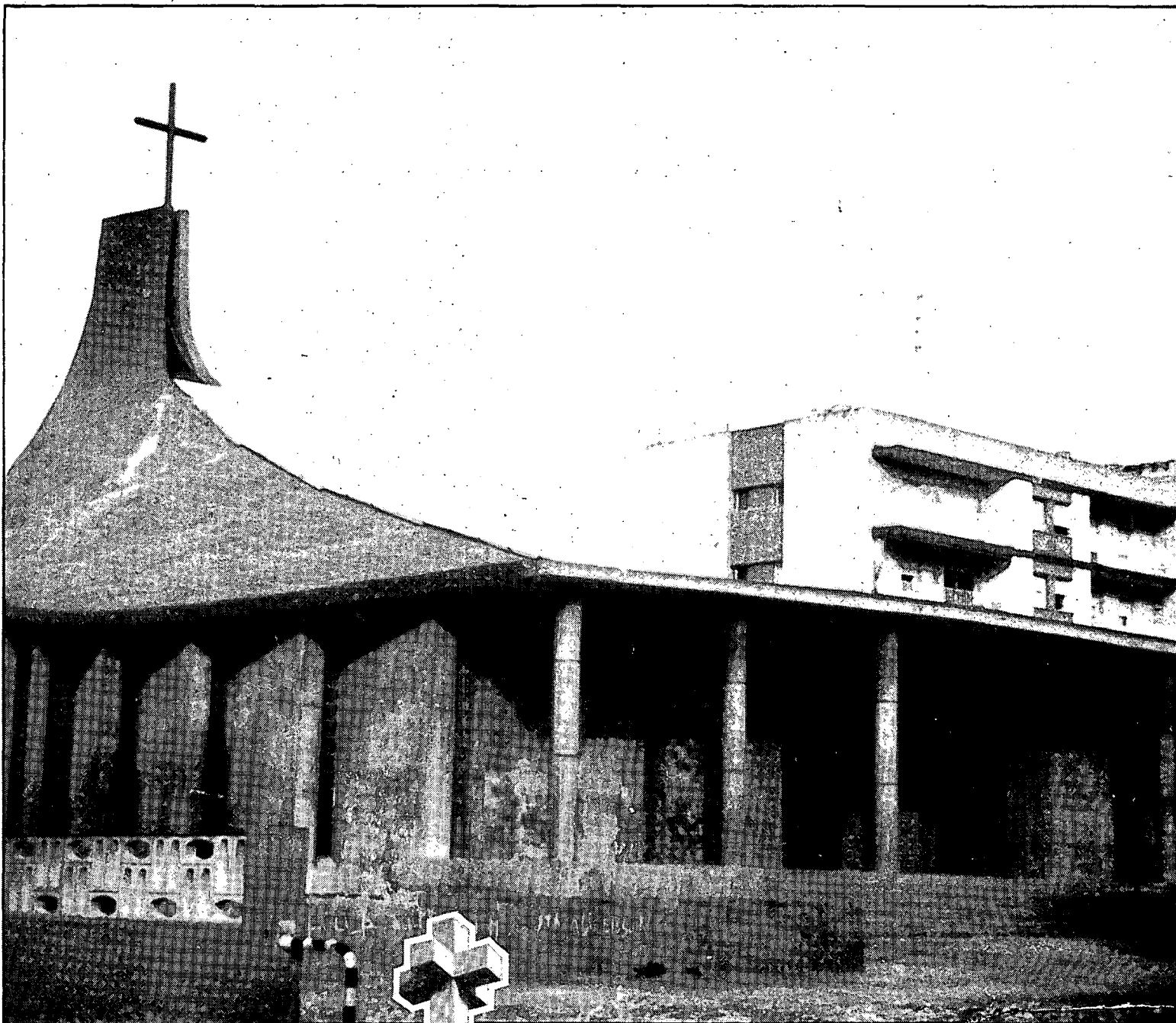
PLANXISTERIA I PINTURA

Soldadura sobre alumini, coure i bronze

Unió, 101 - Tel.: 893 29 07
VILANOVA I LA GELTRÚ (Barcelona)

Església de Sant Joan.

Església de Sant Pere, centre de culte de la Geltrú.

Els Vila

Vilanova i La Geltrú és una ciutat d'uns cinquanta mil habitants, que viuen en sectors ben definits: el centre, amb la Rambla Principal que el parteix; la Geltrú, barri antic amb eixample; el barri del Mar, turístic; i el barri de Sant Joan, totalment nou.

L'Església que peregrina a Vilanova i La Geltrú s'ha esforçat a fer-se present als nous barris, responnent sempre a les necessitats pastorals. L'Església s'hi ha fet present amb nous temples, però sobretot amb la formació de comunitats cristianes, on, com canten els himnes de la dedicació d'una església, els fidels són les pedres d'aquest edifici espiritual, que té a Crist com a pedra fonamental.

El barri de Sant Joan té una ermita antigament dedicada al Sant Baptista, avui sense culte. Dins aquest barri, s'hi ha edificat un espaiós

Parròquia de Santa Eulàlia, de les Roquetes.

nous temples a nova i la Geltrú

Temple dedicat a Sant Joan. Va costar anys d'edificar-lo. I costarà anys de liquidar-ne les despeses de construcció. L'església va ser beneïda pel Sr. Cardenal, Dr. Narcís Jubany, per la Quaresma de l'any passat.

La Parròquia de Santa Maria de la Geltrú és mil·lenària. Devia formar-se el seu nucli quan es va edificar la part més antiga del castell, al segle X.

La demarcació de la Geltrú era gran, amb masies i onreus, que arribaven fins a dins del territori de Sant Pere de Ribes.

Sobre un terreny anomenat "Les Roquetes", amb sorra al mar, s'edificaren cases molt humils fa bastants anys. La Parròquia hi enviava un sacerdot els dies festius per celebrar-hi la missa. La capella improvisada era una aula del col·legi.

Tenia la Parròquia un terreny, cedit amb la condició que s'hi edificués un lloc de culte. El temps per construir tocava al seu terme.

Uns quants voluntaris van començar els fonaments. Caritas Diocesana hi ajudà amb una quantitat, com també el Sr. Cardenal. L'edifici anà avançant.

Es destinà una part de l'edifici a parvulari. L'altra, per a església.

El Sr. Cardenal portà personalment el títol de rector al sacerdot encarregat de la comunitat cristiana de Les Roquetes, un diumenge de Quaresma de l'any 1974. L'església està dedicada a santa Eulàlia. Avui, el barri compta amb uns vuit mil habitants.

Feta aquesta feina, la preocupació de la comunitat parroquial de la Geltrú mirava cap a un altre indret de la demarcació: els barris situats a la Carretera de Vilafranca. El

barri Armanyà, titulat així en record de l'Arquebisbe Armanyà, fill de pescadors de la Geltrú; i el barri del Tacó, aleshores amb cases ben humils.

Anys enrera, la Parròquia hi enviava un sacerdot per celebrar la missa. Uns feligresos tocaven la campaneta pels carrers avisant els veïns. Però això es va acabar, quan acabà el contracte amb la casa.

Més tard, els vicaris de la Parròquia crearen una catequesi per a infants ja més estable. No tenint cap lloc per reunir-se, s'acolliren a la capella del cementiri.

La cosa no era gaire agradable. Es va determinar construir un temple sobre un terreny cedit a la Parròquia. El Sr. Arquitecte Municipal féu els plànols d'una església, un semisoterrani per acollir les activitats i un habitatge per al sacerdot.

Com sempre, no disposà-

vem de mitjans econòmics. L'obra va ser confiada a una empresa.

Després d'uns anys, el Sr. Cardenal beneï l'església el diumenge de Quaresma 18 de febrer de 1979.

L'església té per patró sant Pere. El Fons Comú Diocesà hi ha ajudat molt amb la seva aportació econòmica.

Avui és un centre de culte, amb una comunitat que celebra amb normalitat el culte cristià, amb catequesi per a infants i esplai per a la joventut. Els barris fan goig de veure. Deuen comptar amb unes vuit mil ànimes.

Estem a les portes de la Festa Major de la Parròquia, el 15 d'agost.

La Mare de Déu, titular de la Parròquia, va presidint la comunitat de fa molts segles. Que ella ens vagi portant a Crist amb alegria.

PERE SITJA Prev.

ESPECIAL VILANOVA I LA GELTRÚ

Hem vist amb esperança com aquest any tres-cents cinquanta nois i noies del Garraf han rebut el sagrament de la Confirmació, i podem afirmar que amb més o menys intensitat, tenint les idees clares o no tant, amb responsabilitat o amb poca responsabilitat, tots ells han fet un pas sincer i els ronda una inquietud religiosa. Molts d'ells són de la dèria de la moto, de la música a tot drap, de com més xivarri millor i de la vaga de "llibres caiguts". Però, alhora, tenen un doll de valors per nosaltres desconeguts, és sorprenent de veure com tots ells amb sinceritat i afecte han donat aquest pas des del seu món, el seu llenguatge i el seu estil de viure.

Pastoral de joventut

Recordo ara totes les celebracions de la Confirmació, entrançablement viscudes per ells; fins arribar a formular pregàries i compromisos seriosos i profunds; però voldria fer un esment especial de la celebració de Sant Pere de Castellet, on nois i noies que estudien i treballen en el camp, amb molta naturalitat i neta de cor, han fet aquest pas ben il·lusionats.

Tot això significa un gran repete per totes les comunitats parro-

quials del Garraf. Ara cal saber respondre a aquesta inquietud. Precisament per això, de cada comunitat parroquial s'estan preparant catequistes que siguin capaços d'estimar aquests joves i que tinguin una actitud oberta i disponible per ajudar els confirmats a créixer i a madurar com a persones i com a cristians.

A tal fi, amb l'ajut de la Delegació de Joventut de la Diòcesi de Barcelona i del seu delegat, el P. Antoni Serramona, que ha vin-

gut diverses vegades a Vilanova i la Geltrú, per preparar els futurs catequistes, estem coordinant una catequesi per a joves confirmats que ajudi a reflexionar i aprofundir sobre la seva fe com a batejats en el si de l'Església, i que els ajudi a donar testimoni de l'amor de Déu enmig del món. Vol ser una catequesi que apropi aquests joves a la celebració de la fe (sagraments), que potenciï la convivència amistosa entre ells, i que arribin a assolir uns compromisos concrets en el

camp dels voluntariats socials i en l'àmbit de les activitats culturals i cíviques de la nostra comarca. En tot aquest procés, hi estarà molt present el moviment de la JARC, ja que pot ser una eina que pot ajudar molts joves en el creixement de la seva fe.

Esperem molt d'aquest curs 88-89. Creiem que aquesta tasca catequística ha de ser viscuda des de les parròquies com una evangelització, i que farà molt de bé i ens farà molt de bé. I ens cal una actitud molt disponible i de molta confiança en Déu.

MN. ANTONI DEULOFEU

ajm

anjosmare .s.a.

Treballs de pintura i decoració.
Raig de sorra
Treballs d'aplicació
Pintures Epoxi
Drogueria, pintures, papers, moquetes, suro i articles de decoració.
Marcs de tots els estils i tot el material relacionat amb les belles arts.

C/. Havana, 22 - ☎ 815 54 12 - Vilanova i la Geltrú

FESTA MAJOR DE LA GELTRÚ

Dia 14 d'agost a dos quarts d'onze

Posarà en escena la divertida comèdia de Josep M. Espinàs

ES PERILLÓS FER-SE ESTIMAR

TEATRE DEL CERCLE CATÒLIC

ESCOLA DIVINA PROVIDÈNCIA

- ESCOLA CONFSSIONAL CATÒLICA
- CATALANA

IMPARTEIX ENSENYAMENTS DE:

— PRE-ESCOLAR | Jardí d'Infància
Parvulari 4 anys
Parvulari 5 anys

— E.G.B.

C/. de la Providència, n.º 1 - VILANOVA I LA GELTRÚ

Llegiu

MEDITACIONS AL ROSARI

de

Luís Albalade i Guillamon

Editat per la parròquia de Sant Antoni

VILANOVA I LA GELTRÚ - Tel. 893 03 24

Hostal GOYA

«Can Gatell»

Habitacions confort
Àpats - Banquets - Bodes
Reunions

Carrer Puigcerdà,
junt ctra. C. 246
Tel.: 893 01 17

VILANOVA I LA GELTRÚ
(Barcelona)

ESPECIAL VILANOVA I LA GELTRÚ

A l'església de Santa Maria de la Geltrú, la missa parroquial de cada diumenge, a les 10 del matí, i totes les festivitats solemnes durant l'any, són acompanyades musicalment per un grup de joves que, amb els seus instruments, col·laboren i inviten tot el poble assistent perquè canti i participi així més activament a la celebració.

A les festes solemnes, dona a més coixí musical al Cor Parroquial que, compost d'unes cinquanta persones, interpreta obres polifòniques.

Amb el nom de "Grup Instrumental de Santa Maria de la Geltrú", una quarantena de joves, dirigits per l'Albert Tort i allionats musicalment per en Ramon Falcó, treballen i assajen setmanalment, durant tot l'any, amb l'únic afany de donar relleu a les celebracions litúrgiques de la parròquia.

El Grup Instrumental va néixer l'estiu del 1970, gràcies a la Trobada d'Animadors de Cant per a la Litúrgia que se celebra a Montserrat. D'aleshores ençà, diversos components del Grup han anat assistint a les Trobades que anualment es fan a Montserrat.

A partir del 1978 organitza cada any, per les festes de Nadal, un concert de participació popular titulat "Canthem les nostres nades", on es procura interpretar una nades amb música sola i una altra de cantada per tots els assistents, que són en majoria infants acompanyats pels seus pares. Aquestes cantades també s'han fet molts anys a La

Grup instrumental de Santa Maria de la Geltrú

Sénia (Montsià) i a Sant Vicenç dels Horts (Baix Llobregat). Van tenir i tenen tant d'èxit, que l'any 79 s'en va editar una cassette amb 26 nades.

Animats amb els resultats de les cantades de Nadal, el juliol del 79, amb el mateix sistema, es va fer un recital de Cançons de Muntanya que s'ha anat repetint alguns anys per diversos llocs.

Amb el temps, s'han anat incorporant al repertori obres del Barroc i també d'autors clàssics i moderns, la qual cosa ha permès col·laborar amb diverses masses corals interpretant concerts conjuntament amb l'Orfeó Vilanoví, l'Eco de Catalunya, de Sant Andreu; la Coral Reguitzell, de la parròquia de Crist Rei; la Coral Estel, de la del Pilar; la Coral de Canyelles, i la de Sant Sadurní; a Cubelles i a Corbera de Llobregat, i és present en el record dels vilanovins la seva intervenció en el concert donat amb motiu de la Trobada de Novembre d'Animadors de Cant per a la Litúrgia, celebrada l'any 85 a Santa Maria de la Geltrú, amb la participació de més de 150 cantaires, vinguts de tot Catalunya.

També va ser invitat a actuar a la Vetlla de la Mare de Déu celebrada a Montserrat amb motiu del centenari del

Patronatge de la Verge a Catalunya.

Parlàvem al principi de la col·laboració del Grup Instrumental amb el Cor Parroquial, un grup de cant que és com l'última baula d'una llarga cadena que enllaça les noves generacions amb la tradició secular de música i cant a Santa Maria de la Geltrú. Aquesta vivència té un bon reflex en la nota llegida a la parròquia la Vetlla Pascual, dedicada a tres amics nostres del Cor Parroquial que han tingut molt a veure amb aquest esperit de continuïtat; deia així:

"Seixanta anys de dedicació a qualsevol activitat no és una cosa gaire corrent. I encara és menys corrent que aquesta activitat, aquesta dedicació, sigui feta, no pas per interès o per desig de figurar, sinó per esperit de servei, de constància i d'exigència. Aquest és el cas dels nostres amics del Cor Parroquial que, ara fa 60 anys, en la Setmana Santa del 1928 i formant part de l'Escolania que feia poc havia fundat Mn. Pius Pallàs, prenen part per primera vegada, amb les seves veus infantils i amb l'hàbit d'escolanet, en les celebracions litúrgiques d'aquelles festivitats.

"Als nostres amics, amb la seva habitual modestia, els sabrà greu aquest petit home-

natge que pretén ser aquesta remembrança. Però hem cregut que és bonic i és de justícia donar a conèixer aquest exemple de fidelitat que fa autèntiques aquelles paraules del Patriarca de Catalunya, Torras i Bages: «La música, educadora del sentiment.» Perquè els nostres amics el van modelar aquest sentiment; des dels temps de les veus blanques de la infància fins a les veus d'homes grans, han estat mirall de molts nois i joves que, a través de tants anys, hi han vist la imatge de fermesa i entrega a un gran ideal: la música i el cant al servei de l'Església,

«Cantant de tot cor i amb gràcia les alabances a Déu» (Col. 3:16).

"Van perdre, martiritzat, el sacerdot i mestre que els va iniciar en el llarg camí; però hi van ser fidels, i van formar sempre en primera fila i superar, amb bona voluntat, les petites crisis que sempre fan acte de presència en els temps nous. Han passat seixanta anys, i poden dir amb orgull: ENCARA HI SOM!

Per tot això, el Consell Pastoral, en nom de tota la Comunitat de Santa Maria de la Geltrú, els felicita sincerament en aquest aniversari, donant-ne gràcies a Déu, tot recordant el que ells van estimar tant: l'Escolania, Mn. Pius Pallàs i la Federació de Joves Cristians de Catalunya. Setmana Santa del 1988."

CONSELL PASTORAL DE
SANTA MARIA DE LA
GELTRÚ

UN BON VILANOVÍ

US RECOMANA QUE

US FEU SUBSCRIPTORS

DE CATALUNYA

CRISTIANA

GOIGS EN LLAOR DE LA GLORIOSA ASSUMPCIO DE LA VERGE MARIA

EXCELSA PATRONA DE LA PARROQUIA
DE
SANTA MARIA DE LA GELTRU

Puix dels geltrunencs el guia,
n'és vostra Santa Assumpció:
*Meneu-nos sempre Maria,
pel camí de salvació.*

D'Eva el nom Vós enaltíreu
en Ave i així exalcàreu
nostre destí i triomfàreu
de l'infern, el qual rendíreu.
Es font de santa alegria,
la vostra intercessió.
Meneu-nos...

Es tanta vostra puresa
que no pot tenir millora;
ella es mostra com l'aurora
que cap fosca no ha permesa.
Vós feu lluny de nostra via,
l'ombra d'una mala acció.
Meneu-nos...

Mare ja, sou el visible
model de la humana pena,
puix com ben cruel cadena,
sotriu pesar increïble.
La creu us és companyia
en vostre punyent dolor.
Meneu-nos...

De Jessé florida branca,
us mostreu excelsa i bella.
O Maria, blanca estrella,
cert que cap virtut no us manca.
Farell sou que nit i dia,
salva en mars de temptació.
Meneu-nos...

Consumida en fe ardorosa,
vostra vida ja acabada,
per l'apostolat plorada,
portada sou a la fosa.
Tothom allí es condolia
amb pena sense parió.
Meneu-nos...

Tres dies després amb glòria
- que de l'Etern provenia -
camí del Cel féieu via
entre cants de santa eufòria.
Guardó que Déu concedia,
fou vostra ressurrecció.
Meneu-nos...

Al Cel sou Mare que amb cura
vetlla fa segles i segles,
pels tristos, malalts i febles,
alleugint llur pena dura.
L'Etern al Cel us volia
amb cos i ànima per ço.
Meneu-nos...

La Geltrú, Parròquia antiga,
us prega amb fe demostrada;
puix amb Vós com advocada,
de tot mal sempre es deslliga.
Al cor dels geltrunencs nia,
vers Vós tota devoció.
Meneu-nos...

Puix dels geltrunencs, el guia,
n'és vostra Santa Assumpció:
*Meneu-nos sempre Maria,
pel camí de salvació,*

*Y. Alegreu-vos, perquè avui la Verge Maria va ésser assumpta al Cel.
R. I perquè regna amb son Fill, Jesucrist, eternament.*

P R E G U E M

Déu omnipotent i etern que prenguéreu la Immaculada Verge Maria, Mare del vostre Fill, en cos i ànima a la glòria del Cel; concediu-nos, us preguem, que fitant sempre les coses de dalt, meresquem de tenir part en la seva glòria. Pel mateix Jesucrist Senyor Nostre. Amen.

Text poètic antic, revisat. Música per Salvador Puga i Espuña. Dibuix per Ricard Vives i Sabaté.